

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 55

Dijous, 16 d'octubre de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 39.2

Í N D E X

Debat

sobre l'orientació política general del Consell Executiu
(Continuació)

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts.

1. Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Tram. 255-00007/05) (Continuació.)

<i>Intervenció del G. Mixt:</i> Sr. Colom i Colom.	3643
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3648
<i>Rèplica:</i> Sr. Colom i Colom (M).	3651
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	3653
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Colom i Colom (M).	3654
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Carod-Rovira.	3654
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3659
<i>Rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	3663
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	3665
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	3666
<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Ribó i Massó.	3667
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3672
<i>Rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	3677
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	3679
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	3679

La sessió se suspèn a a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a les cinc i set minuts.

<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	3680
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3685
<i>Rèplica:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	3688
<i>Contrarèplica:</i> president de la Generalitat.	3689
<i>Segona rèplica:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	3690
<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras.	3690
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	3694
<i>El Sr. Ribó i Massó (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	3700
<i>El president de la Generalitat li respon.</i>	3700
<i>Rèplica:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	3700
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	3702

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Si les senyores diputades i els senyors diputats ocupen els seus escons, reprendríem la sessió. (*Pausa.*) Es reprèn la sessió.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major.

Correspon, en primer lloc, al Grup Mixt, al diputat senyor Àngel Colom, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Colom i Colom

Molt honorable senyor president del Parlament, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat... Sincerament, senyor Pujol, m'agradaria, li ben asseguro que m'agradaria que Catalunya anés tan bé com va dibuixar en el seu discurs d'obertura del debat de política general que estem fent. Però, dissortadament, crec que la imatge de Catalunya que ens va presentar –i ho vaig dir ahir, en valorar, sortint de la seva intervenció, sortint del debat, en valorar el seu discurs– és cofoista i excessivament autocomplaent; assenyalava una visió de Catalunya que, al nostre entendre, no es correspon amb la realitat del país que vivim cada dia. I això ho vull dir d'entrada, perquè també vull plantejar la nostra aportació al debat d'avui en termes positius pel que fa al present i pel que fa al futur de Catalunya.

Queda bé de dir que Catalunya ha respost bé als reptes econòmics i socials dels darrers vint anys, i fóra bo de poder-ho comprovar. El que no queda tan bé, però em sembla que és més real, és dir que en les cícliques crisis econòmiques del 74 o del 79, de la primera meitat dels vuitanta i en la més recent del 1991 al 93, Catalunya hi haurà perdut un llençol, anant bé, a cada bugada. Una Catalunya industrial i financera que supera amb dificultat totes les seves transformacions profundíssimes. Una Catalunya totalment supeditada a les polítiques industrials que es dissenyen a Madrid i més lluny, que solen ser no pas massa servibles a la dinàmica industrial pròpia i que amb prou feines i treballs intenta surar en el procés de mundialització o de globalització galopants en què estem immersos. Una Catalunya que està marginada per les inversions de l'Estat, i amb un sistema de finançament –vostè mateix ho va reconèixer ahir– dolent i injust.

No li puc negar que des de 1985 fins al 95, aquests últims deu anys, el PIB *per capita* va créixer a Catalunya aquest 3,05, nou dècimes més que a Espanya i més d'un punt per damunt de la Unió Europea; i tampoc li negaré que en matèria d'ocupació –perquè les xifres són clares– hem fet passos importants endavant. Però tampoc em podrà negar, senyor Pujol, que continuem tenint infraestructures retardades –vostè mateix va evidenciar les emergències en matèria de comunicacions pel que fa a la nova pista de l'aeroport de Barcelona, o l'ampliació del Port, o l'arribada del TGV–, infraestructures retardades, i moltes de peatge; l'energia continua sent molt més cara que als països veïns, i encara hi ha altres condicionants que continuen desmoralitzant i dissuadint iniciatives empresarials.

El declivi industrial que tantes vegades se n'ha parlat, i que vostè sempre –que recordi– ha negat, potser encara no toca fons, senyor Pujol, i malgrat tots aquests *handicaps*, els balanços econòmics i socials que avui presenta Catalunya no semblarien tan dolents o tan dolents del tot. Ara imaginis, per tant, el que podria donar de si aquest país..., ara, imaginem-nos, per tant, el que podria donar de si aquest país si disposéssim de condicions objectives i estructurals més favorables i, sobretot, si disposéssim d'un finançament just i equitatiu.

Aquest és el to que m'hauria agradat sentir del seu discurs, un to que em penso que és més realista, en tot cas –segur–, menys autocomplaent. Potser, senyor Pujol, va voler seguir allò que *Espanya va bien*, i si *Espanya va bien*, a Catalunya no podem anar pitjor, hem d'anar més bé. Li deu semblar, president, que també queda bé de dir que, si no tenim tots els traspassos pendents des de la negociació de l'Estatut, és per culpa dels tretze anys de Govern del PSOE i l'any ja llarg que mana el Partit Popular, i fer veure que això no va ni amb el seu Govern, ni va amb vostè. Li asseguro que me'n feia creus, ahir, quan li vaig sentir dir això. Que no són, potser, vostè i el seu Govern, senyor Pujol, que han aguantat durant molts anys els diferents governs del PSOE? O que no són, potser, vostè i el seu Govern, senyor Pujol, que apunten i aguanten, ara, des de fa més d'un any, el Govern del Partit Popular? No hi veu, potser, cap corresponsabilitat, en aquesta gestió d'aquests últims deu o dotze anys, de la seva coalició? No serà, senyor Pujol, que no han encertat del tot, durant aquests darrers anys, l'estil i el to de les negociacions a Madrid? I li demanaria que, en respondre'm –si respon sobre aquest tema–, no ens digui o no ens respongui amb aquell clàssic: «Molt bé, i vostès què farien?», perquè és la resposta que, a moltes preguntes parlamentàries que li han fet des del nostre Grup, o des d'altres, sovint ha respost, defensant la seva estratègia.

Miri, nosaltres creiem que es podria negociar d'una altra manera, i això ja és, si vostè em diu: «I vostès què farien?», doncs, creiem que es podria negociar d'una altra manera de com ho han estat fent, de com ho estan fent en aquests moments. Això, d'entrada. No negociar de partit a Estat; això pot anar bé circumstancialment, però això, conjunturalment, que vagi bé no vol dir que sempre ens serveixi; no negociar a la baixa, com solen fer, com si hi hagués un complex de fons; no

prometent, d'entrada, el suport, per exemple, als pressupostos, sense tenir ja garantit prèviament, al sac i ben lligat, allò que es vol aconseguir en aquesta negociació. I, si cal, plantar-nos de tant en tant. O bé –i això és un fet que vostè ha defugit sempre–, procurariem, si em diu: «I vostès què farien?», ja li ho avanço: procurariem comptar molt més, per a cada tema important, amb totes les energies i amb tota la força que es pot generar a Catalunya, abans d'una negociació amb l'Estat. Per exemple, amb el Parlament de Catalunya, quan això fos possible, i segur que seria possible moltes vegades. Per exemple, amb el suport de la majoria d'ajuntaments, o dels principals ajuntaments, quan això fos possible, i segur que seria possible moltes vegades. Quan es parla de finançament de la Generalitat, però també dels ajuntaments, sovint s'ha fet d'esquena als mateixos ajuntaments. Per exemple, per què no?, quan convingués, mobilitzant la població de Catalunya abans d'una negociació important, negociant de país a Estat, no de partit a Estat, negociant de forma no partidista, negociant institucionalment, sempre que es pugui, negociant unitàriament. No recorda, senyor Pujol, que els grans avenços democràtics i nacionals d'aquest país s'han produït sempre fruit de la força unitària de Catalunya?

En el seu discurs d'inici del debat de política general, pràcticament va obviar la seva entesa amb el Partit Popular, i ja fa més d'un any que, amb l'argument de la governabilitat –i per evitar que un trencament amb el Partit Popular posés en perill l'entrada de l'Estat a la moneda única–, apuntala un govern d'un partit que està realitzant –reconeguem-ho– l'onada més espanyolitzadora que s'ha produït en els darrers temps. I d'exemples no en falten aquests darrers mesos. I això que no tenen majoria absoluta, al Partit Popular, i això que diuen que depenen dels nacionalistes..., i estan realitzant l'onada més espanyolitzadora, al meu entendre, que s'ha produït –ho repeteixo– en els darrers temps.

Normalment, quan dirigim aquestes crítiques a l'actual política de pactes de Convergència i Unió, se'ns respon fent-nos una pregunta: «Hi ha alternativa a aquesta política?», ho deia fa un moment. «Pot avançar, Catalunya, amb una altra manera de fer política?» Segurament, sí. En qualsevol cas, van ser vostès, senyor Pujol, els qui van dir que plantarien cara, van ser vostès els qui van dir que no votarien un govern del Partit Popular, com a conseqüència de la política anticatalana que aquest partit havia menat descaradament fins a les eleccions espanyoles. Per tant, altres possibilitats que l'actual hi són, i vostès mateixos les varen contemplar, i, si més no, les coneixen. Però, fins i tot situats –ni que sigui a efectes dialèctics– que la millor política per treure rendiments per a Catalunya és la de donar suport a un govern minoritari a Madrid, hi ha coses que, al meu entendre, no es poden deixar passar. Una alternativa a la política de dir que sí a tot és la de dir que sí a unes coses i que no a unes altres coses; i ha de ser compatible donar suport a un govern minoritari a Madrid, i evitar complicitats que posen en qüestió el progrés democràtic de l'Estat, la manipulació i el control dels mitjans de comunicació, per exemple, la imposició dels símbols espanyols, l'himne a cop de decret, la indiferència o complaença davant de la intolerància a Las Ventas, o bé, aquests dies, el seu suport a la tramitació

parlamentària –a la tramitació parlamentària– del Projecte de llei de cooperació jurídica internacional en matèria penal, etcètera.

Per no parlar de la impotència del Govern de la Generalitat davant la voluntat –clarament dissenyada per dirigents i responsables institucionals del PP– d'esquartar la unitat de la llengua catalana. Per cert, parlant d'aquesta llei, d'aquest Projecte de llei de cooperació jurídica internacional en matèria penal, em costa d'entendre el suport inicial que la coalició que li dona suport ha donat, a Madrid, al Govern del Partit Popular. Aquest Projecte, si esdevingués llei tal com la seva coalició l'ha recolzat, tal com està ara, representa un atemptat directe als drets humans, ja que arriba a l'extrem de permetre l'extradició de refugiats polítics al seu país d'origen. Ja sé que han anunciat –ho va fer ahir el senyor Duran i Lleida, si no ho tinc mal entès, al llarg del dia– la intenció de presentar esmenes, més de cent, diuen; però no s'entén, no entenc –per això ho dic d'aquesta manera– que, des de Catalunya, s'hi pugui donar suport, ni que sigui només en l'àmbit de la tramitació parlamentària. Per què, si es presenten més de cent esmenes, per comptes de presentar-les, negociar prèviament que no es presenti aquest Projecte de llei tal com s'ha presentat? Em semblaria bastant més lògic. Per tant, ni que sigui només per a aquesta tramitació, precisament quan Catalunya ha rebut –i a més, històricament– refugiats de tota mena, no pot avalar de cap manera textos que atemptin contra els drets humans reconeguts internacionalment. Si l'any 39, per exemple, França, Mèxic o Veneçuela haguessin aplicat lleis d'aquest tipus, d'aquest que ha entrat el PP, ara, amb la seva complicitat en la tramitació parlamentària, de tots els nostres polítics demòcrates i republicans aleshores exiliats en aquell moment, en commemorariem avui l'afusellament per part del règim feixista espanyol, tal com ahir varem commemorar el del president Lluís Companys.

Aquests fets són greus, més greus del que poden semblar, tant per a la salut democràtica com –aquells que li esmentava abans– per a la identitat nacional de Catalunya. I recordo que, ahir, en el seu discurs, senyor Pujol, va ser vostè qui va dir que la identitat nacional –i no és pas el primer cop, ni de bon tros– estava en la primera línia de la seva escala de valors. Cregui'm: un govern pot caure si no té el suport suficient en els pressupostos, però un govern, si, en un moment determinat, puntualment, se li dona o no suport en altres lleis, no té per què caure. Un govern pot garantir la seva estabilitat, i es pot garantir aquesta governabilitat amb el suport pactat, o negociat, als pressupostos, però, ho torno a dir, no té per què caure pel fet que un o altre partit –encara que sigui la frontissa a Madrid– deixi de donar-li suport, en un moment determinat en uns temes determinats. I aquests temes d'especial sensibilitat democràtica, i aquests temes d'especial sensibilitat nacional, penso que haurien de ser, justament, els temes que no s'haurien d'acordar o de pactar mai.

D'altra banda, cadascú ha d'assumir la seva responsabilitat –el Govern en té, en té unes, i els grups de l'oposició en tenim unes altres–, amb la voluntat de tots plegats de fer augmentar el poder polític i econòmic de

Catalunya, i de millorar les condicions de vida dels ciutadans. En aquest sentit, em pregunto si no tenim cap mèrit, els independentistes, perquè sovint ens diu: «Bé, nosaltres seguim aquesta estratègia, i, els independentistes, què feu?» Em pregunto si no tenim cap mèrit, senyor Pujol, a fer evolucionar, per exemple, la consciència de l'actual sistema de finançament, que és injust, que és dolent, que ara vostès vénen a aquesta posició –posició que hem defensat des de sempre, des de fa molts anys, nosaltres–; jo penso que algun mèrit deu tenir, l'aportació nostra a aquest fet, o l'aportació a reivindicar des de fa anys una nova llei que impulsés l'ús social del català –que ara la tenim al Parlament, i que ara esperem que arribi a bon port. O en el fet de reivindicar, justament, multitud d'iniciatives que hem anat presentant en aquesta cambra al llarg d'aquests últims temps.

Cadascú ha d'assumir, per tant, la seva responsabilitat, i per exemple, el fet que, segons una enquesta del CIS, de no fa gaire, avui, a Catalunya, hi hagi un 36% de ciutadans que es defineixen independentistes, això no vol dir pas –dissortadament per a nosaltres– que sempre votin les opcions en què ens definim clarament independentistes, però el 36% que es defineixen independentistes ens fa pensar que, des d'aquest àmbit, hem fet un esforç important que, d'altra banda, permet que les reivindicacions del Govern de la Generalitat per augmentar el nivell del nostre autogovern es puguin fer amb més força i amb més suport social. Ara, són vostès, senyors de Convergència i Unió, senyors del Govern que vostè presideix, qui han de fer aquestes reivindicacions amb convicció.

També veiem autocomplaença en el balanç que fa, senyor Pujol, en alguns aspectes del camp social. És cert que va reconèixer que la LOGSE és a mig aplicar, per exemple. De fet, ja hem passat vuit anys de la fase de l'aplicació transitòria dels deu anys que s'havien fixat, però és a mig aplicar. Reconeixem, també, que s'està aplicant a un ritme superior, molt superior, que a la resta de l'Estat: és cert, i això ja ho va dir vostè, però no són, al nostre entendre, tan ajustades algunes de les afirmacions que feia ahir, pel que fa a *ratios* alumne / grup, o a infraestructures, etcètera. Reconeixem l'esforç que s'està fent en aquest camp, però no deixa de ser una nova mostra d'aquesta política, de vegades, d'improvisació, que caracteritza aquest Govern. En primer lloc, les plantilles, reconegui'm que són encara insuficients per afrontar en condicions de qualitat els nous reptes que propugna aquest canvi educatiu; l'acord de plantilles que es va signar fa dos anys no va ser signat ni per la meitat dels representants sindicals de la mesa sectorial de negociació: són els mateixos sindicats que ho diuen. Les *ratios*, pel que fa a *ratios* alumne / grup –que, tot i ser d'entrada molt elevades, en aquest moment s'està reclamant una reducció dels trenta alumnes que marca la LOGSE a vint-i-cinc–, encara han estat més incrementades en algun lloc, i poso, per exemple, alguns centres dependents de la Delegació territorial de Tarragona, o de Barcelona, comarques on les *ratios* han superat amb escreix aquest nombre dels trenta. O, pel que fa a infraestructures dels centres, que estan encara, en algun cas –torno a dir que en alguns casos–, sota mínims: obres per acabar, encara hi

ha més de set-cents barracons que s'estan utilitzant com a aules, segons reconeix la mateixa Conselleria, en privat o no tan en privat, i segons afirmen els mateixos sindicats i hem pogut comprovar; aules de tecnologia no prou equipades, menjadors en zones d'esbarjo, i un llarg etcètera que fa que fins i tot el mateix conseller, en privat, reconegués un dia, si no ho recordo malament –en tot cas va ser a un nostre diputat–, que el 40% dels centres funcionen en condicions òptimes; que un altre 40% va trampejant com pot, i que la resta, un 20%, no compleix les condicions mínimes, en aquests moments.

Sempre des de la descripció del que és Catalunya avui, i la seva relació amb el camp social, haig de reconèixer que la seva interpretació de la metodologia de les Nacions Unides sobre l'índex i els perfils del desenvolupament humà, l'IDH, em va deixar astorat. Ho haig de reconèixer. Permeti'm, en primer lloc, que en dubti; en tot cas, que sigui escèptic sobre aquesta hipotètica quarta posició que ocuparia Catalunya en aquest rànquing on figuren el Canadà, França, Noruega, Islàndia, Holanda, Japó, Finlàndia, etcètera..., un llarg etcètera d'Estats que vostè ahir va enumerar.

Però si fos cert que vivim tan bé, allò que se'n diu viure bé, li asseguro que sentiria una certa vergonya perquè, sincerament, no sé pas si els centenars de milers de catalans que viuen en situació de pobresa relativa o pobresa, senzillament, al Raval o a comarques de la conurbació de Barcelona, o a la Mina, no sé pas si perceben que el seu país viu tan bé segons la metodologia IDH de les Nacions Unides. Vergonya em faria –i ho dic sincerament– perquè no sé si tota la gent que viu a comarques poc equilibrades socialment i econòmicament –el Priorat o la Terra Alta, les Terres de l'Ebre, la part alta de les Garrigues o dels Pirineus– ho perceben, això. O no sé si ho perceben també la gent que encara està a l'atur, que s'ha reduït però que n'hi ha molta; els pagesos; altres grups socials del nostre país. No sé si perceben aquesta gran qualitat de vida del seu país, que ens situa en la quarta posició d'aquest hipotètic rànquing de les Nacions Unides. Sincerament, no crec que sigui així; per tant, crec que era sobrer, senyor Pujol, referenciar-nos aquests rànquings hipotètics, ni que sigui com a exemple. Crec que era sincerament sobrer.

I ja que parlem de pobresa, dissortadament segura, i de la pretesa riquesa de molta gent a casa nostra, em sembla que hem de fer unes breus reflexions sobre el germà pobre de la política social, tenint present que bona part de les inversions van a l'àmbit de la sanitat –a aquests departaments que vostè anomena «socials», que ho són– o de l'ensenyament.

Ens va cridar l'atenció el concepte de sostenibilitat aplicat a l'estat del benestar. Hi estem d'acord, en el concepte de sostenibilitat, però aplicat com vostè l'aplicava a l'estat del benestar ahir ens sembla, ens sona a avís de retallada de l'estat del benestar, a avís de retallada d'uns drets socials que a hores d'ara encara són ben migrats. Per tant, atenció a aquest concepte de sostenibilitat aplicat al concepte de l'estat del benestar.

El Departament de Benestar Social –aquest germà pobre, segurament, que, malgrat tot, dedica molts diners i pressupost a l'estricta propaganda–, malgrat tot, té un

pressupost molt inferior comparat amb la resta dels departaments anomenats «socials». Ens trobem en un procés accelerat de degradació, a més a més, d'aquest Departament. Per una banda, tenim les anomenades «entitats d'iniciativa social» completament escanyades pel retard del Govern en el pagament de les seves obligacions, malgrat ser de gran utilitat degut a la seva eficàcia i estalvi de diners respecte als serveis públics gestionats directament per l'Administració. Per altra banda, tenim els mòduls congelats des de fa anys pel que fa a l'aportació governamental a aquestes entitats, i les llistes d'espera no es redueixen per la manca de noves infraestructures.

Finalment, en un procés que vós qualificaríeu de sostenibilitat, s'està fent recaure sobre els afectats o els seus familiars, sovint, la totalitat de les despeses que representen els tractaments de caràcter social o socio-sanitari. El Decret 394/96, de preus públics dels serveis socials, representa una espasa de Dàmocles sobre els familiars de les persones disminuïdes, sobre els malalts crònics o simplement d'edat avançada que requereixen suport especialitzat. Aquest Decret, president, que entenem –entenem– que caldria derogar, introdueix la injustícia en els serveis socials i sotmet els familiars de les persones necessitades a una pressió, al meu entendre, inacceptable. Si la sostenibilitat vol dir renunciar a poc a poc a l'estat del benestar, senyor Pujol, en aquest tema no compti mai amb el nostre suport.

Per tot el que acabo de dir pot donar la impressió que sóc dels que veig el got mig buit, però em sembla que és conegut que no és així; sóc dels que sovint veig –i ho saben vostès– el got mig ple, sóc més optimista. Evidentment, en els últims vint anys Catalunya ha progressat en els temes que hem tractat fins ara i en molts més àmbits, fins al punt que Catalunya compta prou, malgrat no tenir, com la majoria de nacions del món, estructures pròpies d'Estat.

Tot allò que s'ha assolit, tot allò que és realitat positiva en la Catalunya d'avui ha estat un esforç de conjunt de la societat catalana. No seré pas jo qui negui el paper important que hi ha jugat la Generalitat de Catalunya, però també l'Ajuntament de Barcelona, també els altres ajuntaments, també les altres institucions, també les forces empresarials i sindicals, també el conjunt dels partits polítics, també, sortosament, l'associacionisme vertebrador de la nostra societat civil. I suposo que convindrà amb mi que el que hem pogut consolidar com a país, si haguéssim tingut un bon sistema de finançament, ho hauríem pogut multiplicar amb escreix.

I com que hem de mirar el futur –deia vostè– amb un suplement d'ambició –ahir–, com a poble, entenem els diputats del Partit per la Independència que el tema del finançament ha de ser la pedra angular en l'acció política dels propers anys d'aquest Govern de la Generalitat i del conjunt del nostre país, ha de ser la prioritat bàsica, el tema del finançament, ha de ser motiu d'emergència, si es vol.

Ja en la meua intervenció en el debat de l'any passat vaig dedicar una àmplia part als reptes del finançament públic de Catalunya; és més, modestament els proposava, en la línia de la mobilització de les millors energi-

es de la societat catalana, reclamava, l'any passat, que vostè i el seu Govern portessin un compromís parlamentari per fer una iniciativa institucional d'explicació als catalans del cost de la dependència, de la situació negativa de la nostra balança fiscal en relació amb l'Estat i de la baixa inversió pública de l'Estat a Catalunya. Més val tard que mai; hem hagut d'esperar un any, però celebren, celebrem el compromís que ahir va adquirir, president, davant del Parlament i del poble de Catalunya, exactament en la línia que els independentistes hem anat reclamant. «Des de l'any que ve» –vau dir–, «hem d'iniciar una acció dintre i fora de Catalunya dirigida al Govern central, però també a l'oposició, a les comunitats autònomes, a l'opinió pública espanyola i a la de Catalunya, a la societat catalana i a les seves institucions». Suposo que es referia que aquesta acció pedagògica i formadora serà sobre el deficient i injust sistema de finançament, sobre la discriminació que pateix Catalunya, i entenc que també es referia al finançament sanitari i a les baixes inversions de l'Estat a Catalunya, a tot allò que els independentistes anomenem espoliació o robatori per part de Madrid o, millor dit, per part de l'Estat. Suposo que es referia exactament a tot això quan ahir es comprometia davant d'aquest Parlament.

Ha parlat, senyor Pujol, de la necessitat de fer un canvi molt radical i una formulació nova del sistema de finançament de Catalunya; han hagut de passar molts anys i que el deute generat per l'Administració catalana arribés pràcticament al bilió i mig de pessetes perquè Convergència i Unió arribés a la conclusió que només amb un conveni propi amb l'Estat, se li doni el nom que se li doni a aquest conveni –concert, conveni tributari, pacte fiscal, com sigui–, que només amb un conveni propi amb l'Estat es pot arribar a un finançament just per a Catalunya.

Vostè mateix, president, certificava que el dèficit fiscal català anyal oscilla, segons els estudis, entre un 1 bilió 50.000 milions i 1 bilió 300.000 milions de pessetes. Aquest fet, per ell mateix, és absolutament excepcional a l'Europa comunitària. Arreu d'Europa no crec que existeixi cap nació o regió que, independentment dels criteris de redistribució territorial, pugui patir una espoliació d'aquest tipus. Un estat democràtic i de dret, com es defineix l'Estat espanyol, no té possibilitat de justificar una espoliació, un robatori d'aquesta magnitud.

És prou simptomàtic que, just després de signar l'acord de l'actual quinquenni en què Catalunya participa del 30% de l'IRPF, declari vostè, es declari la necessitat d'optar per un pacte fiscal propi. Les dades de l'informe Pi i Sunyer, en què es constata que Catalunya pot ser la comunitat autònoma més perjudicada del nou sistema –pèrdua de més de 17.000 milions anuals– potser hi deuen tenir alguna cosa a veure? Quines condicions creu, senyor Pujol, que hi haurà el 2001, millors que les que tenia ara amb un govern del PP que es moria de ganes de governar? Quines condicions hi haurà el 2001, quan pertoca negociar altra vegada el sistema de finançament, *millors* que les del moment que el PP de l'únic que tenia ganes era d'arribar a la Moncloa, per tal d'obtenir, per tal d'assegurar aquest canvi substancial important sobre el sistema de finançament? Qui

ens pot assegurar ara que la conjuntura política de l'any 2001, coneixent com les porta el Govern del Partit Popular, permetrà negociar el pacte fiscal que s'està reclamant en aquests moments, sobretot si abans, amb unes eleccions, aquest Govern té majoria absoluta? En aquell moment, ara, no la tenia; ha de ser ben fort. Qui ens pot garantir que no passarà això d'aquí a dos, tres anys?

Compartim –i ja era hora que es digués des del Govern– que el dèficit fiscal i el superàvit comercial no tenen cap relació d'interdependència, perquè és un dels arguments que sempre se'ns ha dit des dels mitjans de comunicació de l'Estat. La globalització de l'economia i la competitivitat justifiquen el bon funcionament de Catalunya en el comerç espanyol, en competència especialment amb l'europeu, però no es pot justificar el primer com a contrapartida del segon; si Catalunya exporta a Espanya el 12 o més del 12% del seu PIB no és per simpatia del mercat espanyol, sinó per la seva capacitat i per la competitivitat dels nostres mateixos productes.

Senyor Pujol, com que m'és impossible, per qüestió de temps, de fer un repàs de totes les polítiques que ahir avançava en el seu discurs, em limitaré a posar l'accent en alguns temes, almenys en aquesta primera part, que crec que han de sortir sobre la taula.

Vull parlar un moment de Barcelona, per exemple, i de l'equilibri territorial de Catalunya. Una societat de cohesió, equilibri i convivència es construeix des de la seva capital i des d'un país equilibrat. El paper de Barcelona com a motor és essencial, ho va reconèixer, però potser us vàreu atorgar massa paper en el seu impuls quan, per exemple, en les negociacions amb l'Estat, poques vegades l'heu prioritzada, Barcelona. I poso només dos exemples actuals del maltractament de l'Estat a Barcelona i que vostès, que negocien a Madrid, podrien intentar canviar. L'Estat sembla que invertirà prop de 170.000 milions al metro de Madrid per a la seva ampliació i modernització. Quants...?

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Colom i Colom

Sí, un moment...

El president

Tindrà dues intervencions més.

El Sr. Colom i Colom

Acabo ja, senyor president, si m'ho permet, la intervenció. Un moment més.

O bé l'Estat ha assegurat que pagarà el manteniment de les circumvallacions de Madrid –la M-40 i la M-50– i no així de les rondes de Barcelona.

En la seva intervenció afirmava que la Generalitat volia continuar fent una aportació important a la capital de Catalunya. Bé doncs, confiem, president, que prioritzarà a partir d'ara també aquesta qüestió; òbviament,

també la de la resta d'ajuntaments catalans i dels consells comarcals, etcètera.

I finalment, saltant-me alguns temes de què confio poder parlar en la segona intervenció, sí que em toca parlar i vull fer un esment de la nova Llei del català. Recordo que en el darrer debat de política general vaig ser dels qui vaig insistir en la necessitat d'encarar una nova llei de normalització lingüística, que actués, que s'adaptés a les necessitats d'avui del català. Crec que és de justícia en aquest punt –ha estat una ponència conjunta que l'ha fet possible, la Proposició de llei–, crec que és de justícia felicitar en aquest punt també les aportacions del director general de Política Lingüística, el senyor Lluís Jou. Hi ha hagut voluntat per part de tots els grups d'arribar a una proposició de llei de màxim consens. Aquesta llei, però, més que cap altra –i és l'únic que vull dir en referir-m'hi en aquesta primera intervenció–, necessitava silenci, necessitava calma i necessitava consens, i dissortadament algun grup d'aquesta cambra, alguns grups d'aquesta cambra han fet massa rodes de premsa i massa poc silenci, i això ha facilitat que des de fora hi hagués..., no més pressió social, que sempre és bona sobre el Parlament, sinó que s'activessin fins i tot grups de pressió i que s'intentés per part d'algú –no dic que hagi set la voluntat, però finalment pot haver estat així–, s'intentés per part d'algú el conflicte o la guerra lingüística.

Crec que en aquesta segona fase de la llei..., en la tramitació parlamentària, espero que hi hagi més seny per part de tots els grups. Per part nostra, crec que s'ha de constatar que tant en la primera elaboració –i ja afirmo que també...

El president

Senyor diputat, hauria d'acabar.

El Sr. Colom i Colom

Sí, ara acabo de seguida, president.

...i ja afirmo també que en la tramitació parlamentària així serà.

Té tota la raó, senyor Pujol, quan parlava del patriotisme. (*Remor de veus.*) Un minut només, president.

El president

No, és que porta dos minuts d'escreix, ja.

El Sr. Colom i Colom

Té tota la raó, senyor Pujol, quan parlava del patriotisme. El patriota Blair fa onejar la seva bandera; el vostre soci, el patriota Aznar, també fa onejar la seva bandera, l'espanyola, i per desgràcia la fa onejar també a Catalunya, i, a més, des de fa poc, a toc de la marxa granadera.

I ja que sou patriota, i que no ho discutim, faci, president, com el president Blair: actuï com a president patriota, faci onejar la nostra bandera, sola, digna i a toc de l'únic himne que ens pertoca als catalans, que és *Els segadors*.

Punt 1

Res més, i gràcies per la seva generositat, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, senyores i senyors diputats, senyor Colom, abans de res, voldria dir-li que jo vaig procurar ahir i procuro sempre que puc –no sé si sempre em surt, però– que els meus discursos siguin matisats, i en aquest sentit li faré un parell d'observacions després de la seva intervenció, no? I una fa referència a això de dir: «Home, vostè es posa massa medalles.» I jo ahir vaig dir que, les medalles, ens les podem posar tots, i en això insisteixo sempre molt –ahir ho deia–, insisteixo sempre molt, cada cop que en un lloc o altre presento aquest balança positiu –i ho faig sovint; és veritat, això–, que el que s'ha aconseguit ho hem aconseguit entre tots. Lògicament, el Govern de la Generalitat hi ha aportat més que cap altra institució, com correspon, com és lògic; malament aniria que el Govern no hi fes, pel que sigui bo i pel que sigui dolent, l'aportació..., o almenys en tingui la responsabilitat més important. Però jo sempre demano que la gent compregui que en el progrés del país, d'una manera o d'una altra, en diferents nivells i amb diferents responsabilitats, però hi participem tots, i interessa moltíssim que això sigui així, perquè –deia– d'aquesta manera, si tothom se sent partícip d'aquest progrés, podrem analitzar més serenament la situació, més positivament, més constructivament, etcètera.

Jo penso que hi ha una part de les forces polítiques d'aquest país que, d'ençà de fa molts anys, cometen un greu error que perjudica el país i que les perjudica a elles, i és que no troben la manera de sentir-se partícips de certs progressos, de molts progressos que hi ha i dels quals se'n podrien sentir poc o molt –depèn dels casos, de vegades molt– partícips. I això els perjudica molt a ells perquè els situa, una mica, mentalment fora del que en podríem dir «l'àrea de les actituds positives», «de l'alegria col·lectiva», per dir-ho així, no? És a dir, si el país bé hi va, és bo que els catalans i totes les forces polítiques se'n alegrin i considerin –perquè és veritat– que, d'una manera o una altra, en més o en menys, doncs, ells hi tenen una part de mèrit. Però això no s'acaba d'aconseguir, no?

Però, en fi, jo ja ho vaig dir ahir: escolti, el mèrit és de tots. Evidentment, és més mèrit del Govern de la Generalitat, perquè, cada vegada que una cosa no va bé, a qui es dóna la culpa? Al Govern, oi? Doncs, quan una cosa va bé, doncs, qui té més mèrits? El Govern. Ara, no el té tot –no el té tot.

Per tant, jo els convido a tots vostès, a tots els que són oposició, que superin aquest estat d'ànim que de vegades em sembla notar, diguem-ne, en alguns de vostès i que el discurs del senyor Colom ha tornat a posar de manifest.

La segona cosa que li volia dir, senyor Colom, és que nosaltres no negociem de partit a Estat, com ha dit vostè: nosaltres negociem de Govern a Govern, i el Govern de Catalunya és el que és, i el Govern de l'Estat és el que és també, i no sempre és el mateix, evidentment. I jo no li diré allò de: «I què més, quina altra solució, quin altre camí hauríem d'emprendre?» No, no, simplement el que li dic, no amb to de pregunta, sinó amb to, diguem-ne, de convicció, d'afirmació, és que el Govern de Catalunya ha de negociar amb el Govern espanyol. Una altra cosa és que convingui fer una acció general a tot Espanya, també als que no són govern, però de tota manera nosaltres, en darrer terme, fonamentalment, hem de negociar amb el Govern, i sigui qui sigui el Govern. Si podem, naturalment: si el Govern espanyol s'obre a la negociació, si estem nosaltres en condicions de negociar amb força i amb igualtat..., però hem de negociar amb el Govern. I el que fem és això: simplement negociar amb el Govern. Amb el que hi ha; i el que hi ha és el que determina el poble espanyol, no el que determina el Govern de la Generalitat.

Llavors, en aquest sentit..., i vostè diu: «Home, la política anticatalana del PP...» Escoltin, sabem perfectament què és el que ha dit el Partit Popular durant una pila d'anys; també podem més o menys endevinar el que pensen determinats sectors del Partit Popular –no dic tot el Partit Popular, però sí determinats sectors del Partit Popular–, i la nostra memòria no és tan curta com per no tenir presents encara quines eren les declaracions, les actituds, les preses de postura de molta gent del Partit Popular, i fins i tot del Partit Popular en un moment determinat, en determinades coses. Però en política, a part d'això, el que cal és veure, en el terreny de les realitats, què es pot fer, i, també en el terreny de les realitats, valorar quines són les actituds concretes que en cada moment té qui sigui, els nostres interlocutors. I avui hem de dir el següent: que el Partit Popular, que havia adoptat respecte, per exemple, a temes lingüístics una determinada posició fa tres o quatre anys, ara l'ha canviada –per exemple. El Partit Popular havia anunciat que modificaria de dalt a baix el que era la situació de l'ensenyament del català i en català a l'escola a Catalunya, i això, aquest, ha estat un plantejament que ha retirat. Per mèrit de qui? Per mèrit de qui sigui. Però, en tot cas, l'ha retirat. Havia anunciat que aboliria l'acord al qual havíem arribat amb el PSOE, sobre modificació del model policial, i això també ho ha retirat; no solament ho ha retirat, sinó que ens ha donat una cosa que el PSOE s'havia negat a donar-nos, que era la competència en trànsit. El Partit Popular havia dit que s'oposava –fins i tot havia fet una comunitat autònoma popular un recurs contra el 15% de l'IRPF– al 15% –ho repeteixo–, i ara han retirat el recurs, i ara ens han ofert el que el PSOE no ens donava en aquest sentit, que és el 30%, i sobretot –important– sense topall. Des de l'any 1980 –des de l'any 1980–, aquest Parlament, periòdicament, reclamava el traspàs de l'Inem, que no aconseguíem, que no vam aconseguir durant els anys de majoria absoluta socialista, ni tampoc en els de majoria relativa, i ara el Partit Popular ha accedit a donar-ho, fins i tot en condicions una mica millors de les que inicialment es preveia que podria fer-se aquest traspàs. El Partit Popular ha fet una cosa que no s'havia fet fins

ara, que és una llei, la LOFAGE, que suprimeix els governadors civils, que era una aspiració tradicional, de sempre, del catalanisme polític. El Partit Popular ha acceptat de reformar..., de valoració d'una sèrie de serveis específics que representen una millora immediata important i, a més, traslladable cada any, és a dir, incorporable al PIE, cosa que abans no havíem aconseguit.

Bé, aleshores, el Partit Popular és anticatalà? Escolti, no ho sé. En la intimitat de la gent, no? (*rialles*), doncs, jo no tinc per què intervenir-hi, entén? L'altre dia hi havia un periodista que, amb aquesta obsessió que hi ha: «I, vostè, què sent quan parla amb el senyor Aznar, què sent quan parla amb el senyor Felipe González?»..., li vaig dir: «Ecolti, jo sóc un polític –entén el que vull dir?–, i vostè deu ser un poeta romàntic i intimista, no?» (*Remor de veus*.) Vull dir, els sentiments íntims que jo pugui sentir quan parli amb el senyor Aznar o amb el senyor Felipe González no tenen cap importància –entenem?–, ni en tenen cap els que pugui sentir el senyor Aznar o el senyor Felipe González respecte a mi. Allò important és que hem fet tot això. Bé, aleshores, la valoració, vostè ja la farà, però jo li dic que aquesta política anticatalana del Partit Popular, que vostè en diu «anticatalana del Partit Popular» i que jo no qualifico, la política del Partit Popular ha conduït a això. I no ho dic amb cap to de *trágala* envers ningú; simplement ha conduït a això. Perquè, suposant que el Partit Popular..., és a dir, no es tracta de dir: «El Partit Popular ha canviat...» Podem admetre perfectament que el Partit Popular, una vegada ha arribat al poder, ha entès les coses d'una altra manera, amb més sentit de responsabilitat, amb més responsabilitat, diguem-ne, d'Estat, amb sentit d'Estat que no el que tenia abans. Però és igual, escolti, això..., ara tornariem a entrar en la temptació de l'intimisme, diguem-ne, i dels reflexos psicològics que hi han en el replec últim de l'ànima humana, i això no és feina meva.

Bé, aquest era un altre dels punts que vostè havia plantejat. Vostè n'ha plantejat un en el qual li he de dir que jo em sento molt a prop del que ha dit, no?, que és el tema referent a aquesta llei que jo en dic sempre –perquè no en recordo mai el nom– «la llei *del asilo*» i que es diu exactament Llei orgànica de cooperació jurídica internacional en matèria penal. Jo comprenc la seva crítica, perfectament la comprenc, i quan vostè em parla de França i de Veneçuela, etcètera, jo, fins i tot per tradició familiar, li he de dir que em sento molt a prop del que vostè diu. Li he de dir que... –i el senyor Duran Lleida va dir el que va dir–, però que ja des del primer moment, des del dia de la votació, el diputat Silva, i més tard, l'endemà mateix, també, i d'una manera repetida, després, el diputat Guardans, han explicat clarament quina seria la nostra postura.

Jo admeto que el que s'ha fet és discutible, en el sentit que es podia fer així o es podia fer d'una altra manera, no? És a dir, hi ha una tàctica, de vegades, que ja hem aplicat altres cops, potser en temes, diguem-ne, de menys sensibilitat, que consisteix a admetre a discussió una llei que no ens agrada, però advertint que durant el curs de la discussió, com que estem segurs que a més comptarem amb el suport de tota l'oposició, la farem canviar de dalt a baix. Com va dir el diputat Silva el

mateix dia de la votació, aquesta llei ha de canviar de la mateixa manera que es gira un mitjó, i així ho farem.

Aquí tinc el centenar i escaig d'esmenes que, concretament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat; n'hi han dues llistes –que, si després vostè vol consultar-les, ho pot fer–, unes que diuen «acceptades per el Ministerio de Justicia», unes altres que no ho posa perquè encara no estan acceptades... Evidentment, si tot això no va endavant, o no va endavant almenys en una proporció altíssima –i utilitzo el superlatiu–, si no va endavant, si no s'accepta en una proporció molt alta, aquesta llei o bé haurà de ser retirada, o bé simplement, a través del joc de majories alternatives, sortirà absolutament al revés del que ha estat plantejada inicialment.

Vostè em pot dir: «Home, per fer això, doncs, més valia, simplement, ja votar en contra de l'admissió.» Miri, es pot fer d'una manera o d'una altra. A mi, personalment, des d'un punt de vista de la meva comoditat personal, m'aniria millor que s'hagués votat en contra des del primer moment. Ara, des del punt de vista de la tàctica parlamentària, des del punt de vista de la gent que està en la trinxera, que està exactament, diguem-ne, sobre el terreny, va semblar que convenia fer-ho d'aquesta altra manera, però amb aquest advertiment molt clar. Advertiment –advertiment– que, per altra banda, té antecedents, perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha fet això altres vegades, amb resultats com els que ara li diré.

Per exemple, això mateix es va plantejar en el tema de la Llei de les televisions locals, i aleshores l'acció del Grup Parlamentari va ser de tal manera que finalment el que va fer el Govern, havent-la pogut presentar i havent-la pogut fer acceptar a discussió, és que la va retirar, perquè va veure que, efectivament, nosaltres anàvem a girar com un mitjó el que era el text inicial d'aquesta Llei de televisions locals. O sigui que ja tenim un precedent que almenys permet creure que el plantejament que fem no és un bla, bla, bla, simplement una cortina de fum... Hem fet una altra cosa; el que passa que això va acabar millor i el Govern no va haver de retirar la Llei, i ja admeto que és un tema que, essent importantíssim –vostè hi ha fet una referència indirecta, per cert–, essent importantíssim, no afecta, diguem-ne, la fibra íntima, sensible, de la gent, que va ser, concretament, la llei de l'energia –que no recordo tampoc com se'n diu–, la llei elèctrica, senzillament, que s'ha aprovat fa pocs dies, però d'una manera molt, molt i molt diferent a com es va admetre, precisament perquè la pressió, nosaltres, en comptes de fer-la en el moment de l'admissió, la vàrem fer durant tota la tramitació de la llei.

Ara bé, dit això, li diré que jo, de cara al que en podríem dir la meva sensibilitat personal, i fins i tot per tradició familiar i per experiències viscudes per mi mateix quan era infant, quan era petit –perquè me'n recordo perfectament–, jo em sentiria sempre molt més còmode amb la posició que vostè diu. Que no vol dir que necessàriament sigui la millor, vista la cosa en el seu conjunt, i per tant, jo he fet confiança a la decisió, per bé que em resulti incòmoda, del nostre Grup Parlamentari, perquè en el conjunt del joc que aporta, que és

3650

complex, molt complicat, moltes fitxes sobre la taula, potser això podria ser millor. Ara, jo quedo emplaçat per vostè, i m'imagino que per tots vostès i pel país, que realment aquesta Llei surti, d'una manera que sigui, diguem-ne, cent per cent democràtica i cent per cent comprensiva envers els drets de la gent que demana asil. Jo em comprometo que aquest esforç es farà, i es farà a fons, bé, i –ho repeteixo– si no s'aconseguís, nosaltres hauríem de forçar la retirada de la llei o que la llei sortís absolutament diferent. Això, el Govern ho sap: li ho hem dit pel dret i pel revés, li ho havíem dit abans, li ho diem ara, ho repeteixo jo ara des de la tribuna del Parlament de Catalunya.

Efectivament, jo ahir vaig fer una referència, vaig fer una referència a la importància –i suposo que sortirà en algun altre moment en el curs del debat–, a la importància de... Dispensin-me. (*Pausa.*) A la importància que Barcelona juga concretament en el conjunt de Catalunya, i si cal ja explicarem totes aquestes aportacions de la Generalitat. Vull dir-li que les inversions, ja que vostè ha parlat concretament de les del metro de Madrid, són realment molt impressionants. Nosaltres, en cinc anys..., diu que faran una aportació de 130.000 milions, que bàsicament estan aportats per la comunitat autònoma, que té un tipus no dic ja de finançament, perquè tampoc no el té bo, la Comunitat Autònoma de Madrid, el finançament, però té un tipus de responsabilitats absolutament diferents que li permet dedicar molts més diners a això. Però jo li voldria fer notar que, concretament, la inversió que ha fet el Govern de la Generalitat durant..., no cinc anys, durant nou anys, durant nou anys al metro i als Ferrocarrils de la Generalitat, que tingui present que bàsicament és un tipus d'inversió que reverteix sobre la ciutat de Barcelona, en bona part –per exemple, el metro del Vallès, el metro del Baix Llobregat, etcètera–, les inversions que s'han fet han estat de 163.000 milions; del 88 al 97, 163.000 milions. La Comunitat Autònoma de Madrid, en cinc anys –no en nou, en cinc–, en fa 130.000, 130.000 d'ara; nosaltres n'hem fet 163.000 d'ara i de l'any 88, que també és una diferència que en aquest cas crec que juga a favor nostre. Per tant, aquesta preocupació ha existit, i òbviament, no cal dir-li que, tal com vaig explicar-li, doncs, la seguirem aplicant, aquesta preocupació.

Vostè deia que no feia cas del que diuen les Nacions Unides. Bé, escolti, hi té perfecte dret; jo mateix li deia que eren unes xifres que podien sorprendre més d'un, però bé, escolti, estic segur que vostè fa cas moltes vegades del que diuen les Nacions Unides; no té per què fer una excepció ara. Però de tota manera, de tota manera, li diré ara, per exemple..., naturalment que és més conjuntural que el que diuen les Nacions Unides, però ja que és un document que m'ha caigut a les mans en aquest moment, deixi'm que li digui... Només li llegiré els titulars de l'últim informe de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de Barcelona –que no són les Nacions Unides, és clar, però... Miri, els titulars, eh?: «El consum avança a un ritme del 3%», «Les exportacions» –parla de Catalunya– «es mantenen molt dinàmiques i les importacions s'acceleren», «El sector industrial assoleix un ritme d'expansió molt vigorós», «L'indicador de confiança de la indústria se situa en el nivell màxim des de l'any 91», «L'activitat

constructora consolida la represa», «La taxa d'expansió del sector serveis va millorant lentament», «La marxa dels negocis del comerç minorista es va apropant a la normalitat» i «El grau d'ocupació dels establiments hotelers assoleix un nivell rècord», i finalment, «Fort increment de l'ocupació» i «La taxa d'inflació se situa en el 2%». Bé, això, naturalment, és molt més conjuntural que el que diu aquesta metodologia de les Nacions Unides, però, bé, simplement, serveix només per confirmar-li que realment estem passant un bon moment –ja dic, això és més conjuntural–, però, per la resta, jo li recomano que vostè faci un estudi d'aquestes dades i, a més, tingui ben present que són dades relatives, no?, és a dir, aquestes dades no diuen que aquí tot vagi bé, diuen que, comparats amb tots aquells països, nosaltres som el que fa quatre. Perquè, és clar, en tots aquests països també n'hi ha molts, de problemes, sap?

Per exemple: que nosaltres tenim una taxa de matriculació escolar i universitària més alta que la majoria dels països, és segur. Vostè sap que a Nord-Amèrica hi ha 32 milions de gent que no sap llegir? De gent que no sap llegir, vull dir que deuen haver après a llegir, però no són capaços de llegir –concretament, ho defineixen així– les dades per saber com s'ha d'utilitzar un extintor. 32 milions, per exemple, no? Vostè sap que Alemanya és un dels països on es considera que hi ha una taxa de pobresa més alta? I és un país molt opulent. És clar que això, en part, és degut a la manera com es calcula, no?, perquè segons el càlcul hi ha molts més pobres a Alemanya que a Jordània, la qual cosa sí que posa..., diguem-ne, introdueix un element d'escepticisme respecte a segons quins càlculs –ja li ho admeto. Però, de tota manera, només cal haver anat a Alemanya i entrar en el metro de la ciutat més opulenta per trobar-hi molta gent –molta més que aquí, eh?, molta més que aquí– que dorm embolicada en papers de diari.

Per tant, com aquestes coses li'n podem dir tantes altres, no? I per tant, això és un terme, una qüestió relativa, i en aquest sentit crec realment que les dades aquestes de les Nacions Unides són vàlides –sempre en termes relatius– i que les dades de la Cambra, d'una manera més conjuntural, també ho són. Jo el convido, senyor Colom, que vostè se n'alegri, i que aquest migdia vostè, doncs, prengui una bona copa de cava, perquè segons les Nacions Unides i segons la Cambra, realment, nosaltres anem bé. Jo el convido a això. No s'amargui perquè anem bé, no s'amargui, no li sàpiga greu, perquè, a més, sàpiga que un tant per cent ics –el que vostè vulgui, m'és igual, tant alt com vulgui– d'aquest «anar bé» també és mèrit seu. Apunti-se'l, aquest mèrit, participi d'aquesta joia col·lectiva (*rialles*) que Catalunya pot tenir... Bé, no sé per què hem de riure, però, en fi, participi d'aquesta joia col·lectiva que tots plegats podem tenir pel fet d'anar bé.

Últim punt –i acabo. Miri, vostè té tota la raó en dir que aquest tema de la llei del català s'ha de tractar amb una gran discreció, de la manera menys partidista possible i amb gran prudència, i en tot cas, estic segur que les crítiques que vostè feia de cap manera no anaven ni contra mi ni contra Convergència i Unió. El que jo vaig llegir ahir, per exemple –que veig que no ha suscitat cap crítica, per cert–, ho tinc escrit des del mes de març,

des del mes d'abril, però cada vegada que he demanat a algú de la meua coalició o a algú d'algun altre partit «A tu et sembla que jo hauria de dir...? – No!, no t'hi fiquis, sobretot. Tu no t'hi fiquis. El president de la Generalitat no s'hi ha de ficar...» Hi han declaracions públiques de molts de vostès: «El president que no s'hi fiqui.» I no m'hi he ficat –i no m'hi he ficat–, i potser em sap greu, segons com, perquè veig, per exemple, que el que vaig dir ahir era ben acceptat en general per tothom. Però, per tant, si de cas, hem portat a l'extrem aquesta discreció que vostè reclamava i que, a més, té molta, molta, molta raó de seguir reclamant de cara al futur.

I res més, senyor Colom. Si hi ha alguna cosa que creu que li he de contestar amb una mica més de detall, ho faré després, però li vull dir una cosa d'entrada, a vostè i a tots: el sistema que tenim de funcionar, o millor dit, que jo mateix he acceptat que sigui així, en aquest debat, té un problema. I consti que sóc jo el culpable d'això, perquè m'ha semblat que, per deferència, el que havia de fer era contestar-los a vostès un a un en comptes de fer una cosa que per a mi seria molt més còmoda i potser seria millor també per al debat general, que és contestar-los tots al final, perquè al final, si ara vostè em presenta tots els problemes i jo els contesto tots, o bé la resta de diputats que intervinguin després hauran de ser molt repetitius, o jo m'hauré quedat absolutament sense municions, i per tant, entenguin bé que potser alguna de les coses que vostè em planteja no les contestaré i ja les contestaré després. (*Remor de veus.*) Què diu? Què diu, vostè? (*Rialles.*) No em quedo mai sense municions! És tot un elogi que agraeixo molt al senyor Ribó.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Àngel Colom. Deu minuts, deu minuts. Ara seré estricte, eh?

El Sr. Colom i Colom

Gràcies, president. Senyor Pujol, a veure, jo no..., en cap moment em sembla que he volgut dir que vostè o el seu Govern es posessin especialment medalles. No era aquest el sentit de la intervenció. Era que el to del discurs, les seves aportacions, són excessivament cofoistes i, ho torno a dir, complaents. I jo em penso que no responen a la realitat, i per això li ho he dit. Medalles, em sembla que en un moment de la meua intervenció m'ha semblat que era oportú posar-les a tots, posar-nos-les a nosaltres en allò que ens toca, posar-les al Govern en allò que els toca... Vull dir, no em respongui això.

La gent? Miri, el país va bé i ja està. I tota la gent que sent o segueix aquest debat i que no va tan bé, com ho agafa, això? Com ho viu, això? Aquest discurs tan feliç, aquest discurs del país de les meravelles –que tant de bo ho fos, Catalunya, que per això treballa vostè, que per això treballem nosaltres, que per això estem, em penso, des de fa anys intentant reconstruir-lo–, tota la gent que segueix amb preocupació, la gent de pagès

que ha tingut la mala sort d'haver de fer front a una pesta porcina –uns quants, només– en el sector de la ramaderia, quan senten totes aquestes dades optimistes i positives i no senten ni una sola paraula sobre el seu problema en el seu discurs, dubto que pugui ser feliç, dubto que pugui estar tranquil·la, dubto que pugui compartir no les medalles, el to excessivament complaent i feliç que va expressar ahir en el seu discurs. Suposo que ha entès, per tant, en el sentit que ho deia.

Negociar de Govern a Govern, tant de bo!, tant de bo! No em dona aquesta impressió, no me la dona! I no m'ho farà pas creure. Evidentment, és clar que negociem de Govern a Govern, però tinc la sensació que si un govern a Catalunya volgués negociar com a govern, sovint buscaria les complicitats d'aquesta cambra. I quantes vegades les ha buscades, les complicitats del Parlament de Catalunya, en temes de finançament? Per exemple, en el tema del finançament, tenim una comissió encallada des de fa temps o, en tot cas, que va fent la viu-viu, que ha d'estudiar quin és el millor sistema de finançament per al futur de Catalunya, que espero que arribi a la conclusió que és el del concert econòmic o el del pacte fiscal; en tot cas, el d'un conveni tributari propi entre Catalunya i l'Estat. Doncs bé, aquesta Comissió, que treballa en aquest Parlament, que fa la viu-viu, jo compto, president –compto, president–, que del seu resultat, si és ampli i majoritari, vostè en farà cas i utilitzarà aquesta força parlamentària en la negociació per a l'any 2001. L'any 2001, per cert, com no hi hagi aquest suport del Parlament i una forta mobilització ciutadana, independentment que no sabem en quines condicions hi arribarem, que no es converteixi per a Catalunya, l'any 2001, en l'autèntica odissea espacial per intentar recuperar una cosa que és nostra i que Madrid gasivament priva des de sempre.

Cal veure –vostè ho ha dit– les condicions de cada moment per negociar. Hi estic d'acord, és la base de qualsevol planteig de negociació, però escolti'm, jo ja ho he dit, això. El que passa és que potser vostè en aquells moments estava parlant amb el conseller d'Ensenyament, que li passava algunes dades, i no m'ha escoltat.

Dic, president, que potser en aquells moments estava parlant amb el conseller d'Ensenyament i no m'ha escoltat, que ja li he dit que depèn de les condicions. I no sé si no m'ha escoltat quan li he dit que ara estaven en bones condicions per negociar el tema del concert econòmic, que el Partit Popular per arribar a la Moncloa –i el senyor Curto feia, doncs, afirmació total– hauria fet el que hagués calgut –el que hagués calgut–, que estaven disposats a tot. Suposo que el seu to era en aquest sentit. (*El president de la Generalitat diu: «quasi a tot.»*) (*Remor de veus.*)

Veu, com era això? Per tant, era ara, president, que s'havia de fer, al meu entendre. I és ara quan em penso..., i llavors dic: «les condicions objectives de cada moment»..., com sap vostè en quines condicions arribaran a l'any 2001?, com sap si llavors el Govern de Catalunya tindrà algun atot i alguna responsabilitat en la negociació? Per tant, a la millor, ho hem deixat posposat per al 2001 i, a l'hora de la veritat, no serem capa-

3652

ços –o no podem– en aquells moments aconseguir el resultat que voldríem.

Si el Partit Popular ho fa tot tan bé, com ha dit, en un altre ordre de coses, escolti'm, vaja, ja veig que l'empelt..., si el Partit Popular ho fa tot tan bé, com ha dit en un reguitzell..., en la seva intervenció de punts, ja veig que l'empelt potser funciona en aquesta banda.

Escolti'm, el Partit Popular diu que, arribant al Govern, ha adquirit sentit d'Estat. De quin Estat? Això és el que em preocupa, que hagi adquirit sentit d'Estat, senyor Pujol. D'un Estat no només que permet, sinó que impulsa la divisió de la unitat de la llengua. Ara entrem en aquesta cambra –hem entrat– la Proposició de llei d'usos lingüístics a Catalunya, i parlarem de la llengua a Catalunya, i diem que a Catalunya la tenim assegurada, però i al País Valencià? I a la Franja de Ponent? I a la resta dels Països Catalans? I quan l'Estat espanyol interfereix, i divideix la nostra llengua, no és també una amenaça contra el català al Principat? No és un avís per a navegants de cara al nostre futur? Aquest és el sentit d'Estat del Partit Popular que adquireix en arribar al govern? O el sentit d'Estat passa a imposar-nos un himne, que no havia estat mai regulat, un himne de nefast record per als catalans, un himne sota el qual hi va haver la humiliació de Catalunya. Això també és sentit d'Estat? O els altres temes que li he esmentat abans?

Per tant, quan parli, senyor president, del Partit Popular i li reconegui aquest sentit d'Estat, en tot cas no és de l'Estat que jo vull: no és de l'Estat pel qual nosaltres treballem o al qual aspirem.

Celebro –en un altre ordre de coses–, sincerament, les seves paraules sobre aquest Projecte de llei del dret d'asil. I celebro el seu compromís, sincerament. I no haig de dir res més. Veurem a la tramitació parlamentària, doncs, com evoluciona, confiant, evidentment, que o es gira com un mitjó o, simplement, es retira i no se'n parla més.

Pel que fa a les Nacions Unides i a les xifres de les Nacions Unides, o no m'ha entès o no m'he explicat bé.

Jo en faig cas, de les Nacions Unides, com vostè i com, suposo, tothom. I en faig tan cas, i m'agradaria que vostè també en fes tan cas, que jo procuro sempre defensar, per exemple, que es pagui el 0,7% de cooperació i de solidaritat –el seu Govern no hi ha pas arribat–; si em fa cas, arribi a aquest 0,7%. Si també fa cas –que no en dubto– de les Nacions Unides, farà cas també que Nacions Unides, juntament amb Estats occidentals, impulsin possiblement l'acabament d'un conflicte, veí nostre, al Sàhara, col·labori activament en això. Són alguns elements que em sembla que també són de fer cas a les Nacions Unides.

Però he dit que em sembla que no m'havia entès, perquè, jo, d'aquest informe i d'aquest rànquing que vostè va enumerar, escolti, jo me n'alegraria. Ja me n'alegraria, si fos veritat. Li asseguro que segurament no brindaré amb el cava que vostè m'ha dit aquest migdia. Per què? Perquè una cosa és que me n'alegri, president, i, una altra cosa, és que aquesta alegria o aquesta sensació que puguem tenir d'optimisme si veiem que Catalunya va endavant, no impliqui un compromís de ver-

tebrar el país amb tota la gent, amb tota la societat que no va endavant en aquest país. És això el que li he volgut dir: que no siguem tan cofois a l'hora de plantejar que Catalunya és un país de meravella per a tothom, quan no ho és, i fardem que estem en el rànquing, en el quart punt, en el quart lloc de la majoria dels Estats més desenvolupats del món, i, a partir d'aquí, doncs, tot va bé, i la gent que s'espavili. Això és el que jo volia dir. Per això no me n'alegraria. Me n'alegraré el dia que Catalunya vagi bé; i tota la vida l'he dedicada i la dedicaré perquè vagi bé, però perquè vagi bé tothom de Catalunya, no només uns quants de Catalunya. I sembla que això ho ha oblidat tot sovint, senyor Pujol. I no m'agrada que frivolitzi en temes com aquests. No m'agrada gens que frivolitzi en temes com aquest! Perquè no només impliquen la sensibilitat de la gent, sap? I el brindis amb cava és una frivoltzació, perquè no només implica la sensibilitat de la gent –no, meva, no, de la gent en general–, sinó que es juga, o es cau en la temptació de frivoltzar i de jugar amb tots els sectors, centenars de milers de catalans que no van bé, i que no comparteixen en absolut aquest tarannà optimista que vostè veu a Catalunya.

I veig que em pertoca acabar, i, sí que li vull demanar d'un tema que no me n'ha parlat. Igual té previst gastar aquesta munició dirigint-se a un altre grup parlamentari, és possible. Perquè també ja li coneixem com s'estructura els debats, i, segurament, no hi ha més manera d'estructurar-los que fer-ho així, a cada grup dedicar-li algun dels temes. Però jo he parlat a bastament del tema del finançament i, sí que m'agradaria que, en tot cas, sobre algunes de les qüestions –el tema de les inversions de l'Estat, a part de Barcelona–, o bé, si l'objectiu del concert econòmic o del pacte fiscal anirà fins al fons i amb quina concreció per part del seu govern, i *timings* d'aquesta campanya indicativa, d'aquesta campanya pedagògica que es vol fer a Catalunya. Sí que li pregaria que, sobre aquest tema, hi hagués una menció, igual que al voltant d'un dels temes de la normalització –que no ho he esmentat abans, per manca de temps, però que ara només enumero–, que és la preocupació, els dubtes que tinc, que tenim, tot i que sabem que està encarrilat, sobre el paper de la llengua catalana en les plataformes digitals. L'altre dia, parlant amb el director general de la Corporació, em va donar, entenc, totes les garanties, però li vaig exposar els dubtes i vaig veure que ell també en tenia alguns, de dubtes. Hauríem de garantir que l'accés de la llengua catalana, amb una oferta catalana bàsica, prou interessant i amb prou qualitat...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Colom i Colom

Ja estic, senyor president. ...pogués realment representar que el català passés a ser una de les llengües –també en això– garantides en la seva visió de futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Colom, no li contestaré algunes de les coses –entre altres la del finançament–, perquè, com he dit, vostè i jo no podem acaparar el debat. El debat tot just comença i hi haurà ocasió de parlar d'alguna de les coses que vostè planteja.

Bé, quant al Sàhara, li he de dir que el Sàhara costa cada any uns quants diners al Govern de la Generalitat, i no ho dic amb recança, eh? I estic segur que fem el que hem de fer, però era només per dir-ho, perquè havia semblat que ens havíem desinteressat totalment d'aquest problema del Sàhara, i vostè sap perfectament que l'hospital que s'ha construït ara, per exemple, sense l'aportació de la Generalitat, no s'hauria construït –per exemple. Per dir un cas concret ben, ben immediat, no?

Quant a..., al que ha anat insistint del tema del Partit Popular, escolti, el Partit Popular ha canviat la seva postura en una pila de coses, i no ho dic en to negatiu, ni en to pejoratiu, ni en to irònic, ni en to de *trágala*, perquè ho dic en to d'elogi. Perquè, que un partit sigui capaç de canviar, o una persona sigui capaç de canviar, és una cosa positiva. La interpretació es pot fer de moltes maneres: deixin-me que jo faci la interpretació positiva. Un cop han arribat al poder, han vist les coses d'una manera diferent. Si això ha passat amb tothom... Quan el PSOE va guanyar les eleccions de l'any 1982, en tres dies –i és mèrit del PSOE, això–, en tres dies, van canviar radicalment el seu discurs: en tres dies.

Bé, doncs, això ha passat. No ha passat prou, evidentment: no ha passat prou, i vostè ha citat alguns casos en els quals això no ha passat. I en tot cas és feina nostra de saber, primera, si el balanç entre el que hi ha hagut de positiu, el que hi ha hagut de negatiu, es decanta més pel bo que pel dolent, i, en segon lloc, dintre del *timing*, que suposem que dintre d'aquesta legislatura poden tenir les coses, doncs, cada cosa ve en el seu moment i hi ha coses que ja es discutiran, si no ara, d'aquí a tres mesos o d'aquí a sis mesos.

Entre les coses que sí que vull comentar amb vostè, és que, efectivament, el que està passant en el País Valencià és molt altament preocupant. I és preocupant pel clima que s'ha produït, que jo no vull atribuir a la Generalitat valenciana, però sí que vull i puc atribuir, i s'ha d'atribuir, a forces polítiques que, almenys en part, estan vinculades a la Generalitat valenciana. I és feina de la Generalitat valenciana, i responsabilitat seva davant del poble valencià, de trobar una solució a aquesta qüestió. És obvi que el judici global del que està passant allà no pot ser positiu, pel tema d'imatge que s'ha creat, per la imatge que s'ha creat, pel clima que hi ha, perquè realment, tal com van les coses, es podria arribar en una situació de perill real de secessió, que tindria com a conseqüència, no únicament ni principalment, la secessió lingüística sinó la desvalencianització. Perquè, d'una altra manera, el que passa amb tot això és que el que guanya terreny, en tot cas, no és el valencià, di-

guem-ne, blavero, sinó que és simplement, únicament, el castellà, que suposo que és, en el fons, el que hi ha en el fons de molts dels que porten aquesta maniobra.

No vull disminuir, per tant, gens la gravetat del que passa, ni la responsabilitat que en això hi té també no només la Generalitat valenciana sinó el mateix Govern central. Però, de tota manera, perquè hi hagi una visió, diguem-ne, de conjunt, de tota manera vull dir-los un parell de coses, no? Hi ha una pila de coses negatives, concretes, com treure a l'Institut Interuniversitari la capacitat homologadora, com suprimir dels llibres de text la referència al català com a llengua i cultura; pressionar les editorials en aquest sentit; retirar determinades subvencions a una pila d'iniciatives culturals entre altres –dic aquesta que és molt petita, des d'un punt de vista econòmic, però que crida l'atenció en ella mateixa–, per exemple, retirar la subvenció de les obres del pare Batllori, etcètera.

Permeti'm dir-li que hi ha algunes coses positives –que també ho hem de saber. Per exemple, efectivament, aquest any hi ha, al País Valencià, més noves línies per a l'ensenyament en valencià. N'hi ha més que l'any passat. Aquest és un fet.

També és cert que la Generalitat valenciana manté la normativa correcta del valencià, o del català, malgrat que, en un moment determinat, com vostès saben, les Corts valencianes van començar a editar els seus textos en el valencià secessionista; cosa que, després, es va esmenar.

És cert que hi ha hagut fets concrets com, per exemple, que a l'Ajuntament de València, el PP ha votat contra Unió Valenciana per introduir als escrits de l'Ajuntament l'ortografia blavera, per entendre'ns, no? I etcètera. I, aleshores, podem deixar amb un interrogant saber si la iniciativa que últimament ha pres la Generalitat valenciana, diuen que per a reconduir la qüestió lingüística, donarà o no resultat. Jo tinc l'obligació de creure que hi ha sinceritat en això i que ho intentaran. Però no puc negar que, naturalment, el resultat és una incògnita.

En tot cas, i per acabar aquest tema, i per acabar la meua resposta, li vull dir una cosa, el tema lingüístic a València requereix una actitud ferma per part de Catalunya –que hi és. El Partit Popular de Catalunya, per exemple, ha pres una postura clara a favor de la unitat lingüística –el Partit Popular– i, evidentment, tota la resta de partits també. Requereix, aquesta actitud per part de Catalunya, requereix que la Generalitat faci el que hagi de fer, de suport al que és a tot arreu, no únicament al Principat de Catalunya, el suport i l'ajut a la llengua catalana, però, dues coses. Primera, finalment, el tema lingüístic, a València, l'han d'arreglar els valencians. La divisió que hi ha a València només la poden superar els valencians. Això ha de quedar clar. I qual-sevol cosa que signifiqués una ingerència o que pogués semblar que és una ingerència, i més si aquesta ingerència fos del Govern de la Generalitat, seria contraproduent. Per tant, entenem que hem de fer el que hem de fer, de suport a la llengua i la cultura catalana on sigui –a Barcelona, a Tarragona, a València, a les colònies de catalans a l'estranger, a Eivissa, al Rosselló, etcètera–,

però evitant tot allò que pugui significar ingerència política, i, fins i tot, el que es fa, fer-ho de tal manera que es pugui defensar enfront, fins i tot, d'aquella gent més reticent respecte a la unitat lingüística. Per tant, això és una cosa que volia significar: no-ingerència, l'hem d'evitar, i, la qüestió, l'han d'arreglar ells.

I ara permeti'm, senyor Colom, que li digui una cosa amb tota cordialitat. Miri, hi han alguns nacionalistes catalans que en el passat han fet ells sols més mal a la unitat lingüística i per l'entesa entre el País Valencià i Catalunya que no sé quants «blaveros»; hi ha hagut gent que a través del seu plantejament, per cada catalanista que han fet al País Valencià, han fet cent anticatalans; no cent anticatalanistes: cent anticatalans. Això ha passat en el passat; ara passa poc. Però si algun perill hi podria haver que això passés –i li ho dic a vostè perquè vigili, perquè, com que sé que vostè, portat pel seu patriotisme, per una banda, podria ser més entusiasta del compte, i, per altra banda, en canvi, sé també que, portat pel seu patriotisme, procurarà ser prudent, almenys reflexionarà el que li dic– és que certes presències, la presència de segons quins partits catalans als països de parla catalana, segons com es facin, són altament contraproduents. La unitat lingüística entre el País Valencià i Catalunya, no la salvaran les intervencions –ultraminoritàries, per altra banda– d'alguns partits nacionalistes catalans: la salvarà que dintre de la societat valenciana puguin prevaldre els criteris de sensatesa, de seny, de rigor científic i, en últim terme, de patriotisme; de patriotisme valencià en aquest cas, perquè –ho repetixo– el resultat de tot això serà l'absoluta desnacionalització de València, que no salvarem amb intervencions radicals i ultraminoritàries des de Barcelona.

El president

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. El diputat senyor Colom, pel dret de contrarèplica, amb un màxim de cinc minuts.

El Sr. Colom i Colom

Gràcies, president. Només un esment en el tema del Sàhara. Senyor Pujol, home, ja ho sé, que la Generalitat ha fet aportacions, i substancials, per exemple, a l'Hospital Catalunya, que aquest cap de setmana es va inaugurar en els camps de refugiats de Tindouf. Per cert que hi va anar una delegació catalana significativa, de més de..., de cent quaranta o cent cinquanta persones, dels partits, de la societat civil, i hi havia d'haver anat un conseller del Govern, i quatre, cinc hores abans, segurament per raons motivades, no diré que no, però no hi va anar, i la representació institucional de la Generalitat, president, crec que no era la correcta, crec que no estava al nivell que pertocava, no només per les inversions fetes, perquè, en tot cas, això tant és, és un acte de solidaritat el que hem fet, i el que ha fet la Generalitat i el que ha fet Catalunya, sinó pel rang que entenc que institucionalment havia de donar la Generalitat a la inauguració d'aquest Hospital Catalunya, en un moment especialment sensible, que és el moment que sembla que està a punt d'aconseguir-se o pot arribar aconseguir-se o desbloquejar-se el tema del Sàhara defini-

tivament i arribar un dia a l'autodeterminació i, per tant, a resoldre el conflicte.

Ja veig –no diré res més del Partit Popular; em sembla que n'he parlat a bastament–, veig, en tot cas, haig de concloure que no tenim, senyor Pujol, el mateix concepte de la positivitat, almenys amb referència –del Partit Popular de Catalunya, no en parlo– al Partit Popular en general de l'Estat. I deixem-ho aquí.

Sobre el País Valencià, sí que una última paraula. Entenc que, des d'aquesta cordialitat que m'ha manifestat al final, doncs, hagi dit davant de la cambra el que m'ha dit moltes vegades en privat. I en això tampoc tenim la mateixa estratègia i la mateixa manera de veure les coses. I no es pensi que la seva manera és la bona, no s'ho pensi. Tampoc afirmo que la meua sigui la bona: dic que tenim dues maneres d'encarar el suport i el paper d'ajut a la societat valenciana en el seu procés de vertebració nacional. I no crec que sigui negatiu en absolut, crec que no és negatiu en absolut en allò que es pugui, des d'aquí, ajudar. I el que em preocupa és que vostè faci cas del que volen els «blaveros». Sap què volen els «blaveros», senyor Pujol?: la no-ingerència; això és el que volen els «blaveros». Sap què volen els catalanistes o els valencianistes del País Valencià? Que no se'ls deixi sols des de Catalunya, en el tema de la llengua, en el tema de la cultura o en altres. I em consta que des del Govern de la Generalitat no se'ls ha deixat sols, però també li ha de constar que des dels partits que actuem en l'àmbit valencià, amb suport en allò que sigui, a allò que sigui, ho fem des d'aquesta responsabilitat, i essent molt conscients que no s'ha de cometre cap error que impliqui, en lloc d'anar endavant, anar endarrere. Per tant, era sobrer –tot i que entenc que hagi volgut fer– aquesta crida o aquest prec o aquesta reflexió, perquè ja l'he fet, aquesta reflexió. I l'únic que em preocupa, senyor Pujol, quan diu: «Qui salvarà...?», o «Si se salvarà el País Valencià, no serà per la ingerència.» I, la no-ingerència, l'ajudarà, el País Valencià?, o el perdrem com a part del mateix país? I fer el que diuen els grups «blaveros» minoritaris, que van imposant a poc a poc les seves tesis i, actualment, tenen representació institucional, i per això poden fer, amb la complicitat del Partit Popular, el que fan –si no, no ho farien–..., a mi em preocupa, sincerament, que sigui del seu parer, encara a hores d'ara, aquesta prudència, excessiva prudència, que potser tampoc és bona.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyories, es dona la circumstància –també s'hi donava l'any passat, tot i que ningú no va recordar-se'n– que el debat d'orientació de la política general s'ha iniciat poques hores després que algunes institucions, partits polítics, sindicats, entitats de tota mena i ciutadans i ciutadanes a tall individual anéssim

a retre homenatge –a trenc d'alba els uns, al llarg del matí els altres– al president Lluís Companys a Montjuïc, allà on reposa la seva despulla i on va ser afusellat, ahir va fer quaranta-set anys, per les bales assassines de l'exèrcit franquista. És convenient que ho recordem aquí, en un Parlament que el mateix Companys havia presidit i on tantes vegades havia pres també la paraula com a president de Catalunya. Les bases de fragilitat absoluta sobre les quals es fonamenta la nostra memòria col·lectiva, després de vint anys de democràcia i, paradoxalment, de disset d'autodenominat «govern nacionalista», no fan pas sobre el comentari en un país on ni l'escola ni els mitjans de comunicació públics han estat capaços de treure'ns d'una situació de desconeixement general de la nostra pròpia història. Sort, és clar, que figura que manen els nostres.

Deixi'm dir-li el que fa al cas, senyor president, en relació amb la política seguida per vostès aquests darrers temps. Del paper jugat per Convergència i Unió en el marc espanyol sembla talment com si Catalunya, a vostè personalment, se li hagués fet petita; com si amb aquest país ja no en tingués prou i el territori que ha de governar ja li anés del tot estret. Vostè vol i dol, senyor president. La seva actuació d'ara fa pensar que, en realitat, allò que vostè voldria és governar Espanya; però, conscient que això no és possible per a un català, s'accontenta a influir des de la distància, amb conseqüències negatives per a tothom. No governa allà i, sovint, es desgoverna aquí. I ho fa de tal manera que fa l'efecte que vostès siguin no pas un partit nacionalista que prioritza a Catalunya els seus problemes i les seves necessitats, sinó una mena de gabinet de consulta, una gestoria purament tècnica que assessora el senyor Aznar en temes econòmics des de la més pura ortodòxia liberal, i el fa quedar d'allò més bé davant aquells que manen a Europa. Però per fer això no cal pas una força nacionalista, perquè, quan vostè surt fora d'aquí, la bandera que agafa és la bandera espanyola, la bandera d'assegurar que Espanya va bé i que el Govern Popular és un gran govern gràcies, precisament, a vostès, que s'encarreguen de dur-lo pel camí recte. I encara, sense que ningú li ho demani, no s'està d'afegir que Catalunya no és secessionista i que es troba d'allò més bé en el marc espanyol. Per cert, no sé què deuen pensar d'això les seves Joventuts, que enganxen cartells amb l'estelada i el lema de «Catalunya sobirana» i que fan també sovint ús de l'esprai per resoldre per aquesta via allò que no han resolt disset anys de política lingüística. Vostès, a poc a poc, han anat deixant de mirar els problemes amb clau nacional, i els miren amb clau estrictament d'Estat a l'hora de negociar amb Madrid, i quan apellen al nacionalisme no sempre ho fan pensant en els interessos generals del país, sinó en d'altres que no ho són tant.

Com vol, en aquestes circumstàncies, que el que vostè anomena «model català» no sigui ben rebut, ben vist i prou lloat per Chirac, per Prodi i pel mateix Blair si molt convé? En realitat, aquest model català no modifica les bases, plenament centralistes, d'aquests Estats; no qüestiona els fonaments jacobins sobre els quals recolzen. No és, doncs, un model a combatre, sinó a posar com a exemple per als que poden tenir altres pretensions com a poble. Per a aquests, el model català que

vostè ha patentat, promou i apadrina és, justament, el model que no s'ha de seguir.

Fa amb prou feines un mes que Alex Salmond, el líder de l'Scottish National Party, ho deixava ben clar quan afirmava que l'objectiu d'Escòcia no era fer la fi de Catalunya, no era quedar-se com Catalunya, sinó aconseguir veu pròpia a Europa, sense intermediaris. Dit d'altra manera: en les condicions actuals, a Escòcia, vostè sortiria al carrer potser amb la bandera britànica, mentre que el senyor Salmon agafaria, com ha de ser, la seva, l'escocesa. Aquesta és la diferència fonamental entre posar al davant de tot els interessos del propi país, que prou falta ens fa, o dedicar-nos a regenerar i reconduir la política i el Govern de sa graciosa majestat, ni que sigui a la Gran Bretanya; perquè ni Espanya és la Gran Bretanya ni Aznar és –mal m'està dir-ho– un Tony Blair. Aquest, en Blair, sense el suport extern de ningú que li expliqués com s'han de fer les coses, ha facilitat solet, en qüestió de dies, el retorn d'Escòcia al seu propi camí com a poble. I el Govern britànic, a més de garantir per a Gal·les i Escòcia el seu paper d'interlocutors directes a Europa –just al contrari d'allò que el seu aliat, aquest PP que no és anticatalà, acaba de votar a Amsterdam–, s'ha referit en tot moment en els documents oficials, en els documents oficials del Govern britànic, a la «nació escocesa», expressió que vostès no han estat capaços d'arrabassar en vint anys a cap govern espanyol, de tots els colors, als quals han donat i donen suport fins ara. I aquesta és també una altra diferència.

No sabem en quina acadèmia nocturna han après vostès a negociar, però és més que evident que no han fet el curset de reciclatge a la mateixa facultat diürna on s'han doctorat els bascos, els quals actuen com si ja fossin Estat i obtenen, doncs, instruments i recursos propis d'Estat.

Vostès tenen una certa tirada a posar-se just al mig de tots els conflictes, temes i polèmiques a l'Estat, i al final acaben –i amb vostès acabem tots, tot Catalunya– rebent bufetades per totes bandes.

La seva manera de negociar, guarnida amb un reguitzell de suposicions, espais a l'ombra i posicionaments que sovint ja no sabem si són de mar o són de terra, no han fet altra cosa que engreixar una imatge de Catalunya com un país egoista on lliguem els gossos amb llonganisses, i així els més solidaris, de grat o per força, hem esdevingut als ulls de tot Espanya l'expressió màxima de la insolidaritat, pagant de la nostra butxaca i sense dret a rèplica, perquè fins ara Catalunya paga i calla. La imatge del país ha anat sent dolenta a l'Estat espanyol com poques vegades ho havia estat abans; les coses van de tal manera que sembla que qui mana a Espanya sigui vostè, i amb aquest estil negociador, on el fet diferencial no apareix sovint per enlloc, vostès s'entesten a trobar solucions per a Espanya, i des d'allà els veuen, i ens veuen a tots, com una colla de mercaders aprofitats que regategen fins a l'últim ral i se'n tornen cap a casa amb les maletes plenes només per a ells.

Aquests estira-i-arronsa constants en declaracions i contradecaracions de vostè, del senyor Rato desmentint-lo, i vostè tomem-hi que no ha estat res, fent anar

3656

els milions a carretades amunt i avall, perjudiquen enormement la imatge de Catalunya. En aquest sidral efervescent on es barregen les bombolles, ja no queda clar qui diu què en nom de qui, i tot acaba sent, finalment, una pairal olla barrejada on tot es confon: Convergència, Unió, la Generalitat, Catalunya, el país, la Minoria Catalana. Pluriocupat a fer de Superman d'Espanya, vostè no té el cap per la feina, per la feina d'aquí, amb tanta intensitat com l'hauria de tenir, com desitjaríem que la tingués el president de Catalunya.

Segurament deu manar molt allà, però la veritat és que això l'impedeix de governar profundament aquí. Està massa ocupat amb la Plataforma Digital, i Maastricht, i Chirac, i així anar fent... I, a sobre, a Madrid, han optat, en ocasions, pel menyspreu o per la ridiculització de vostè –que és el nostre president, el president de Catalunya–; un cop el rep el cap d'uiuers de la Moncloa a peu d'escala i un altre dia dina amb el senyor Aznar, i en surt content, amb la satisfacció del deure complert. Però no han passat ni vint-i-quatre hores que el mateix PP, amb qui vostè fa petar la xerrada, fa un pas més cap a la irracionalitat i l'intent de genocidi lingüístic al País Valencià. I això no és important, per a vostès? En parla, d'això, amb el senyor Aznar? És aquest un tema prioritari de la seva política? Què més ha de passar perquè vostès plantin cara, siguin decisius, facin passar per l'adreçador el Govern del Partit Popular? O és que el tema no s'ho mereix? Ens ha dit que el *BOE* –ens ho deia ahir– sortirà en català, però, sortirà també en valencià, quan és segur que no sortirà en andalus? Ho frenaran, això? O potser no forma part del model català? I, l'endemà de l'endemà, una nova bufetada a l'altra galta –i sort encara que només en tenim dues!–, amb l'anunci d'una normativa que institucionalitza l'espanyolisme per la via musical i que consagra un paper desmesurat, en un Estat plurinacional, a un himne que, almenys aquí, només porta mals records, malastrugança, indiferència, sense la més mínima vinculació sentimental, personal –tret bàsic de tot himne nacional.

Els seus acords amb el PP, al voltant dels quals ahir va passar de puntetes, que tant condicionen la política catalana, no han beneficiat el conjunt de la societat catalana, sinó una part específica i privilegiada d'aquesta. El seu objectiu no ha estat dotar Catalunya de més poder polític i augmentar la capacitat de decisió econòmica d'aquest país, perquè és impossible que ningú aconsegueixi objectius que no s'ha proposat abans. De l'any 80 ençà, vostès no han aplicat mai l'article 53 de l'Estatut d'Autonomia, que preveu la presència de representants de la Generalitat en empreses públiques, o amb presència pública important actuant en el territori de Catalunya. Per comptes de fer el que preveu la Llei i que convé a Catalunya, han fet allò que convé només a uns interessos particulars i han col·locat gent de la seva corda en empreses diverses, sovint ja en plena privatització. Opten, doncs, per tenir influència per comptes de poder polític. En aquest cas, és comprensible que hi hagi catalans que estiguin més ben situats que d'altres per assegurar que Catalunya, en general, va bé, perquè, en realitat, aquests representants, qui representen? Quins interessos defensen? En nom de qui parlen? Qui és qui els ha nomenat? Davant de quin organisme reten comptes de la seva activitat? La Generalitat? Conver-

gència? Un grup empresarial potent? Amics, parents, coneguts? Ens dirà, potser, que han fet el que han fet per Europa, però qui els ho demanava? O és que Europa és massa Europa per al PP i no se'n surten sols? Els compromisos públics contrets per vostè davant Chirac, Kohl, i altres estadistes i grups empresarials europeus, l'han deixat lligat de mans i peus a l'hora de negociar els pressupostos de l'Estat per a l'any vinent. I ha hagut de recordar la seva llarga trajectòria personal europeïsta per acabar justificant el suport als pressupostos. Europa serveix, doncs, d'excusa, de pretext, de miracle i tot, però l'enorme antelació amb què han fet saber que, a l'hora de la veritat pressupostària, tindrien els seus vots, els ha deixat sense marge de maniobra, ni espai de negociació, ni capacitat de pressió. Perquè, mesos abans, a so de bombo i platerets, ja havien comunicat la bona nova que tot era dat i beneït.

Agafats com els tenen per la paraula, no han resolt el tema del finançament inadequat de la sanitat, ni la discriminatòria inversió pública de l'Estat a Catalunya, ni tampoc ni cinc de calaix quant a més sobirania i suficiència en l'obtenció de recursos financers públics. I, com que ja no poden plantar cara ni ser decisius per a res, no han trobat altre recurs, en la negociació matussera, que l'excusa de la responsabilitat europeïsta que vostès mateixos han contret en una mena de croada particular contra els infidels euroescèptics. Del contingut del pressupost i de la conveniència d'arribar a la Unió Econòmica i Monetària, no se'ns en parla, no fos cas que descobríssim que és possible fer uns pressupostos diferents, que realment deixin de discriminar Catalunya, o que existeixen també, potser, altres maneres de construir Europa.

Vostè sap molt bé, senyor president, que les condicions econòmiques i polítiques ens porten, ens porten a Europa, ens hi posem com ens hi posem; encara que, potser, no es parli prou dels costos de tot tipus –econòmics i socials– que això pot comportar per a bona part de la població. Però, sigui com sigui, qui pren les decisions a Brusselles, ahir com avui, són els Estats, i nosaltres no hi som, ni hi som directament per conformar la voluntat de l'Estat espanyol, ni hi som indirectament. Vostè tampoc no ho va plantejar com a prioritari, en el pacte d'investidura del senyor Aznar; ni ho han trobat motiu de trencament del pacte amb el PP, després que el Govern espanyol votés en contra dels criteris d'Estats descentralitzats com Alemanya, Bèlgica i Àustria; uns criteris que reconeixien les competències exclusives de les nacionalitats o entitats subestats, i els atorgaven rang de legislació europea.

La consciència autonomista és, a l'Estat espanyol, de fireta, i està vist que, malgrat la retòrica federalista, a l'hora de la veritat no s'accepta res que ens acosti al federalisme. El nostre Grup ha presentat deu iniciatives parlamentàries perquè Catalunya disposi de veu pròpia a Europa, almenys a un nivell no inferior al que hi tenen ara Flandes, Baden-Württemberg o, fins i tot, les mateixes Açores. Si vostès no volen deixar Catalunya sense veu, estem convençuts que, com ja preveu el document del senyor Esteve, hi votaran a favor. Altrament, podríem caure en la temptació de pensar que fan servir Europa com a foc d'encenalls, com una fugida

Punt 1

endavant i en la distància, per incapacitat de modificar la realitat més propera. Però, ara, qui negocia i decideix a Europa no és el Comitè de les Regions, ni menys, encara, l'Assemblea de les Regions, sinó els Estats, i, a la taula d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat. I nosaltres no hi som, encara que siguem finançadors nats de la Unió Europea, encara que paguem força més a Europa del que en rebem, i ens n'arribin només les escorrialles. Això, més el saqueig amb què l'Estat espanyol ens agraeix els serveis prestats, dificulta el creixement econòmic de la productivitat i del benestar col·lectiu, en termes relatius, respecte a altres àrees o regions europees.

Pel que fa a nosaltres, doncs, un cop a Maastricht, què farem? Quin serà l'encaix de Catalunya a Maastricht? Què podrem, no ja decidir, sinó, simplement dir, sobre el Banc Central Europeu, els tipus d'interès o la flexibilització del mercat de treball, quan a la pràctica no podem determinar ni una sola política econòmica per al nostre país? No ens enganyem, ni confonguem les seves relacions personals amb estadistes europeus amb la presència europea de Catalunya. A Europa, Catalunya no existeix formalment com a tal, o, a tot estirar, no existeix gaire més que Múrcia o Extremadura, des del punt de vista institucional real. Perquè, si de veritat existís, no seríem objecte de discriminació del Departament dels Fons Estructurals, com ho som ara, ni ningú gosaria qüestionar-nos el nostre dret a etiquetar *també* en català, com no es discuteix als danesos; ni la nostra llengua tindria el pas barrat a les institucions comunitàries. La nostra feblesa és absoluta, perquè no hi som, i qui hi és, en nom nostre –i ningú no ho diria–, és l'Estat espanyol. I aquesta dependència nostra pot acabar convertint-nos en una simple perifèria d'Europa, lluny del centre avançat, actiu i competitiu, per comptes d'aspirar a ser un model meridional de progrés i benestar, una mena d'Holanda, si vostè ho vol, del Mediterrani, com algú ho ha definit. I no serà fàcil que ho sigui mai, si ningú alça la veu per nosaltres en els distints organismes de la Unió. Qui es recordarà allà, si no, de la simple existència de l'avellana, de la singularitat de la pesca del Mediterrani, o de la dinàmica característica de la petita i mitjana empresa, tan inseparable de la realitat econòmica d'aquest país?

Nosaltres, que sempre havíem considerat que Catalunya era el millor país del món, sense cap mena de dubte, hem estat sorpresos ara per una informació del president, on, comptat i debatut, fetes les operacions i analítiques corresponents, l'ONU ja ens situa en un quart lloc. Ironies a banda, potser no hi sortiríem perdent si, excepcionalment, per un cop i sense que servís de precedent, deixéssim el cofoisme a banda, sobretot perquè, entre els indicadors de qualitat de vida, hi deuen figurar també aspectes com ara el clima, la ubicació geogràfica o, fins i tot, la mateixa dieta alimentària, cap dels quals no ha estat –almenys que nosaltres ho sapiguem– resultat directe de l'obra de govern de Convergència i Unió.

Mentre no arriben, doncs, els cascos blaus, el panorama no és tan idíl·lic com voldríem i com segur que podria arribar a ser en el futur, si es produís un canvi his-

tòric en la política catalana. Ara –i tant!– Catalunya és –i prou greu que ens sap, perquè no volem que ho sigui– una regió europea mitjaneta. En alguns aspectes, fins i tot tirant a mediocre, perquè, entre 209 regions de la Unió, de nivell 2, ocupa el lloc 105, pel que fa al nivell de renda *per capita*, i molt més endarrerida pel que fa a l'atur, on ocupem el lloc 160. Davant nostre passa Baden-Württemberg; davant nostre passa Roine-Alps; davant nostre passa la Llombardia; davant nostre passen els motors d'Europa, i Escòcia, i Flandes, i el Vèneto, i Madrid. Catalunya se situa per sota de la mitjana europea en renda i, paradoxalment, altres territoris més ben situats que nosaltres reben, en canvi, el mannà dels projectes europeus. En alguns aspectes, ens estem allunyant del desenvolupament europeu, i, si hem avançat en renda *per capita* ha estat en relació amb nosaltres mateixos com a referent. En realitat, els pactes, per ells mateixos, no són bons ni dolents, sinó en funció del que s'aconsegueix pactant, en funció dels resultats obtinguts. I és aquí on plora la criatura. De cara a l'any vinent, la inversió de l'Estat a Catalunya representarà el 9,5 del total –ben lluny, per desgràcia, del 16% de població que ens correspondria per poder tenir unes inversions per habitant que fossin justes, i no discriminatòries, com ara. Per això, no deixa de ser un gest d'un cert cinisme que alguns antics governants socialistes catalans –que quan eren al Govern invertien a Catalunya no més enllà del 7 o el 8% del pressupost– ara s'ofereixin a vostès per fer-los de mitjancers davant el Govern del PP, i millorar la situació.

Però és que, a més, l'acumulació d'inversió pública, inferior a la que ens tocava per habitant, del 77 ençà, ha comportat un dèficit colossal de capital públic a Catalunya, que ens imposa un model de privatització de serveis, que és també un fet diferencial forçat del tot. Aquesta marginació de Catalunya en l'obra pública, per exemple, ja ha fet el salt, a protesta de la cambra de contractistes, amb tanta intensitat com les cambres de comerç –que abans havien demanat un altre tractament als peatges de les autopistes– han denunciat que aquests pressupostos no afrontaven els grans problemes pendents, ni es proposaven de resoldre'ls. I aquests pressupostos són, precisament, els mateixos que vostès ja fa una colla de mesos que van anunciar que votarien, fins i tot abans de saber què deien.

De les comunitats autònomes del 151, Catalunya, amb el 28% dels habitants d'aquestes, només rep el 20% d'inversió; rep, doncs, el 30% menys d'allò que li tocaria. De fet, avui Catalunya és un país de peatge, i cal dir amb claredat que hi ha sectors privats –a la sanitat, a l'ensenyament i en d'altres– que hi surten guanyant, amb aquest peatge, perquè hi ha qui es beneficia de la dependència, i això explica, potser, que no s'hagi jugat més a fons, que no s'hagi plantat més cara per tenir més autonomia, més capacitat de decisió, i no haver-nos d'escurar tant la butxaca. Ja és ben bé casualitat –o potser només mala sort, no ho sé pas, però no deixa de ser curiós– que un país de peatge, amb autopistes de peatge, tingui o hagi tingut al davant les persones que té o que ha tingut d'empreses com les autopistes ACESA, les autopistes del Garraf, o el Túnel del Cadí, totes elles, anteriorment, amb càrrecs destacats al Govern de la Generalitat.

3658

D'altra banda, a través de la Borsa de Barcelona, l'estalvi català ajuda a finançar les empreses més importants de l'Estat amb seu a Madrid, sobre les quals no tenim ascendència, i, tot i tenir un parc automobilístic que dobla el d'Andalusia, aquesta comunitat ens supera per totes bandes en carreteres i vies de circulació ràpides plenament gratuïtes.

No ens podem permetre el luxe de perdre pistonada a l'onada industrial i tecnològica, permetre que la recerca se'n vagi i que quedem com a mà d'obra barata per a certs sectors; mentre nosaltres hem assistit al desmantellament d'empreses energètiques a Catalunya –que han canviat de nom i han fixat la seu a Madrid–, a Euskadi disposen d'una empresa pròpia i distribuïdora de gas i, a un altre nivell, d'un segon operador de telefonia. Els 72.000 quilòmetres de xarxa elèctrica de Catalunya –resultat de la tradició energètica del país– es decideixen fora, amb complicitats a dintre, sota la sàvia direcció de Rodolfo Martín Villa, de llarga tradició democràtica –qui ens ho havia de dir? Al llarg d'aquests últims anys, Catalunya ha anat pagant de la seva butxaca un veritable Pla Marshall per a Espanya; ha pagat la modernització de l'Estat, a canvi d'anar frenant el ritme propi, intern, i, al mateix temps, sense aconseguir que es resolguin els grans problemes estructurals, històrics ja, de les zones més desenvolupades de l'Estat.

Els peatges de les autopistes no han estat ben resoltos; s'ha optat per intentar acabar la polèmica mitjançant una acció de maquillatge: la reducció de l'IVA de les autopistes d'un 16 a un 7%, i aquesta reducció ha significat una rebaixa minsa, en general, i, en algunes autopistes, pràcticament insignificant, perquè només s'ha aplicat als vehicles particulars i, per tant, la resta no se n'ha beneficiat. El mateix dia que s'aplicava la baixada de l'IVA, les autopistes augmentaven el seu peatge d'un 2,6%.

D'altra banda, mentre continuem amb l'actual sistema de finançament de l'autonomia, estem condemnats a l'asfíxia permanent, com hem denunciat tants cops. No deixa de ser curiós que vostès pensin una cosa semblant a aquesta, però que no s'adonin fins a l'endemà mateix d'haver firmat l'acord de finançament actual, que allarga l'agonia fins al 2001, i que ho fa girar tot al voltant de l'IRPF, en uns moments on es troba de reculada a la resta d'Europa. Per què no van plantejar-ho abans de signar aquest acord, abans de convertir Aznar en president del Govern, i per què no van incorporar-hi també l'IVA, i el tabac, i el carburant, i l'alcohol? Poca o molta traça negociadora hi deu haver, aquí al darrere, que rebutja per als catalans –per motius tècnics– allò que dona als bascos per motius polítics.

No havent pogut obtenir un finançament més just per a Catalunya, per disposar de més recursos, s'ha hagut de recórrer a la promoció del joc, deixant a mans d'una empresa –Luditec–, a través de procediments potser poc exemplars, i també a l'endeutament.

Precisament, l'endeutament progressiu ha fet creure que hi havia més autonomia de la que en realitat existia, quan, de fet, no hi ha ni un ral i el deute ha anat creixent tant que es troba ja un 60% per sobre de la

mitjana per habitant de la globalitat de comunitats autònomes, i acabat el primer semestre el dèficit ja havia anat més enllà del previst per a tot l'any. Això contrasta amb la reducció progressiva que els ajuntaments han anat fent fins a un 50%, en molts casos, del total del seu dèficit.

Tenim, si fa o no fa, tant deute com pressupost, i en aquestes condicions el ministre Arias Salgado assegura que Catalunya ha perdut 18.000 milions de pessetes de l'Estat per manca de projectes de la Generalitat en obres públiques, una xifra que fa pensar també en els 7.634 milions en programes de la Unió Europea perduts per falta de cofinançament, mentre hi ha 3.900 sollicituds d'ajuda a la indemnització del camp i al treball dels agricultors més joves sense resposta per manca de recursos. A aquest pas potser ni tan sols caldrà buscar-ne, de recursos, perquè ens haurem quedat sense pàgines.

Parlàvem abans de mal finançament, i per això vam proposar la creació de la Comissió sobre el Concert Econòmic existent en aquest Parlament i per això hem presentat també desenes d'iniciatives, entre altres una instant el Govern a divulgar el resultat de l'estudi sobre la balança de pagaments per saber de quin mal hem de morir o, contràriament, per reaccionar de manera adequada. Vostè proposa ara un sistema de finançament diferent per a l'any 2001, però això és un futurible incert, perquè ningú no sap qui manarà aquí ni qui ho farà allà. Vostès han tingut un model propi de finançament aquests anys, que era el que defensaven a capa i espasa, el model dissenyat pel Partit Socialista, de generalització del traspàs d'un tant de l'IRPF, i la història no es pot oblidar: el negociador convergent a Madrid fou –diuen– dels més entusiastes a renunciar a la possibilitat de concert mentre l'altre negociador convergent havia de callar, mentre li era negat, mentre es refusava a acceptar el sistema LOFCA.

Són disset anys d'administració autonòmica en els quals en funció de les competències i sense un sistema de concert Catalunya ha deixat de rebre entre 5 i 6 bilions de pessetes, fent estimacions a la baixa. Fa un any, aquesta cambra aprovava una moció nostra instant el Govern a negociar un sistema de finançament singular; fa mig any, aquesta cambra aprovava una moció nostra instant el Govern que la inversió pública de l'Estat a Catalunya no fos inferior al 16% del total de l'Estat que ens correspon per població, que es tingués en compte també el deute històric d'inversió pública i el criteri d'eficiència. El principal valedor i ideòleg del model català, el model de l'encaixonament a l'Estat, no ha pogut liderar una etapa basada en la singularització, en la particularització del fet català.

Hi ha prou xifres que fan pensar que tenim un nivell de productivitat elevat i una renda *per capita* superior. En realitat, no és que siguem més rics, és que som menys; la població disminueix i la gran aportació de la família catalana perquè les coses quadrin i surtin els números a finals de mes no és altra que deixar de tenir fills, com diu molt encertadament l'informe del BBV a la seva pàgina número 34. La natalitat baixa és un problema real per al futur de Catalunya, molt lligat, però, al clima d'autoconfiança i optimisme de cara al demà que

una societat té en ella mateixa quan té també autoestima. Hi ha, doncs, factors psicològics, de psicologia col·lectiva, i també socioeconòmics a l'hora de decidir-se a ampliar una família. I en aquest sentit, aquest termòmetre dona a Catalunya, senyor president, resultats negatius. El nivell d'emancipació dels nostres joves és realment molt tardà. Els recursos, les condicions legals i econòmiques amb què compten les parelles joves que podrien animar-se a tenir descendència són francament escassos. Les parelles retarden la natalitat perquè la situació laboral en què es troben és precària; també perquè ha d'anar acompanyada d'una política d'habitatge social que els permeti de viure amb dignitat i una política d'extensió a les escoles bressol que els assegurí que tenen dret a aquest primer ensenyament.

L'Estat espanyol se situa a la cua del nivell de natalitat a la Unió Europea, i dins de l'Estat espanyol el nostre país se situa entre els índexs de natalitat més baixos, i les raons ja les hem apuntades. I a Catalunya tenim un índex molt elevat d'inflació a l'interior de l'Estat espanyol, probablement, entre altres aspectes, perquè aquí paguem per serveis privats que en altres llocs tenen caràcter públic. Aquí hi ha menys escoles públiques, menys hospitals públics i menys carreteres i vies de circulació ràpides lliures de peatge. En aquest cas, l'única sortida per a algunes famílies és frenar la pèrdua del nivell de vida per la via de la minorització demogràfica.

En fi, malgrat tot, Catalunya va bé, en general, encara que, posem per cas, hàgim d'esperar-nos any i mig per ser intervinguts quirúrgicament a la sanitat pública catalana. Una sanitat que, si hem de fer cas dels comentaris d'alguns diputats canaris aquest matí, sembla que anirem al mal venciment; una sanitat massa esclava de les grans indústries farmacèutiques que necessiten una aportació suplementària –20.000 milions anuals– pel fet diferencial català en l'àmbit sanitari. Tenim més de 180.000 persones d'una edat superior als vuitanta-cinc anys, i això vol dir una atenció sanitària notable, i val diners. A l'envelliment de la població, cal afegir-hi el nombre de beneficiaris desplaçats de la resta de l'Estat, l'afluència turística, el manteniment d'espais per a la recerca i l'ensenyament d'alt nivell, el cost dels serveis no estrictament sanitaris, així com el deute històric acumulat en sanitat pública per la baixa inversió durant el franquisme. Tot això val diners, com els val reformar l'assistència primària, construir i dotar els centres previstos, posar en funcionament els ja construïts, però que sense dotació personal ni material ja pateixen una degradació evident abans que no s'inaugurin. I és també imprescindible racionalitzar la despesa farmacèutica, avui desorbitada, tot simplificant els fàrmacs i evitant la massificació de genèrics que porta a la xifra de 12.000 productes farmacèutics, amb grans beneficis a les indústries del sector i en detriment de les finances públiques i de l'economia familiar. Vostè, que sovint li agrada parlar dels països centroeuropeus, en cas d'utilitzar-se aquests medicaments genèrics amb els nivells de Dinamarca, que signifiquen el 50% del total, el 1996 Catalunya hauria estalviat 23.000 milions de pessetes, i a més a més, a diferència de nosaltres, a Dinamarca, amb el 50% de medicaments genèrics, Holanda, amb el 40%, i Alemanya, amb el 35%, ningú no gosa discutir

que tinguin aquests productes, aquests medicaments en danès, en holandès i en alemany.

Cada cop hi ha menys diners públics per invertir, per intervenir en un sector que és i es configura com un dels més importants i productius d'aquest final de segle: el medi ambient. Aquest és un dels elements bàsics de les societats occidentals competitives; un exemple ho il·lustra: el mercat mundial de productes i tecnologies ambientals està dominat, per aquest ordre, per Estats Units, Alemanya i Japó. No establir les bases per desenvolupar aquest sector vol dir perdre el tren del futur, de la revolució industrial, i entrar amb mal peu al segle XXI. El desenvolupament sostenible és l'aportació ideològica més important d'aquest final de segle i implica un component de benestar, de desenvolupament de les societats basat més en la qualitat que no pas en la quantitat, la incorporació de l'eficiència en tots els sectors de producció i un component èticopolític de solidaritat amb les generacions futures i amb els pobles més desfavorits del planeta.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Carod-Rovira

Acabo. Senyor president, vostè demanava ambició col·lectiva i un canvi radical en certs aspectes de la política catalana, però a qui ho demanava? És a vostè que ha de demanar-s'ho. No hi pot haver il·lusió col·lectiva quan els qui van al davant ja fa temps que sembla que hagin deixat de tenir-ne i que s'hagin instal·lat en una mena de nacionalisme conjuntural.

Vostè va passar-se bona part del discurs citant Blair, citant Helmut Schmidt, citant els socialdemòcrates holandesos, i sincerament li dic: aquesta deu ser en el fons la visió personal que vostè deu voler tenir mirant des dels turons fins a l'altra banda del riu, però riu ençà la realitat és una altra. Vostè no governa aquí amb el suport dels partits progressistes, sinó amb el suport del PP, i ells ho fan a Madrid amb el vistiplau de Convergència i Unió. Així és de dura la vida! Vostè s'ha passat anys predicant el fer país i fent política per fer país quan, en realitat, a través de lleis, decrets, reials decrets i recursos de tota mena aquí els únics que realment fan país són ells, els altres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al tom de resposta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor Carod-Rovira, realment, devem veure el país amb ulleres de colors diferents, vostè i jo. En tot cas, el que sí que em sembla és que aquesta..., després de sentir la seva requisitòria, aquest entusiasme que els ciutadans de Catalunya necessiten per anar endavant, em sembla que no el tindran, perquè arribaran a la con-

3660

clusió que viuen en un país que realment és un desastre, i no ho és –i no ho és. Crec que no es necessita gaire objectivitat –cosa que tampoc no li demano a vostè, perquè, lògicament, vostè ha de fer un discurs d'oposició, però demanar a la resta del país sí– per veure que Catalunya és un país que té les seves falles, les seves insuficiències, tot el que vostè vulgui, però és un país que ha progressat molt i és un país que realment té un molt bon nivell de vida, a part del clima, que vostè deia; evidentment, també hi juga.

Voldria tranquil·litzar-lo..., vaja, tranquil·litzar-lo segur que no, voldria incrementar la seva inquietud dient que a mi Catalunya no se m'ha fet petita, perquè potser li agradaria que li digués que sí, que se m'ha fet petita i que me'n vaig, però no, no se m'ha fet petita, i per mi ha estat sempre la meua prioritat, i ho és. Jo –i espero que no s'ho agafaran com una expressió de vanitat– hauria tingut la possibilitat de fer una certa carrera política europea, per exemple, però hi he renunciat; uns anys hi vaig renunciar. Per què? Perquè la carrera política europea és molt incompatible amb la dedicació que necessita la Presidència de la Generalitat. I per altra banda, no només per mi personalment, sinó per la nostra coalició, i no jo sol, no per decisió meua sinó de tots nosaltres, hem renunciat a una cosa que se'ns critica molt, per cert, que és no entrar en un govern espanyol; vàrem renunciar-hi amb els socialistes i hi hem renunciat ara, perquè no volem quedar presoners de segons quins plantejaments i perquè no volem, per tant, que aquesta prioritització que fem de Catalunya pugui quedar alterada.

Per tant, no hi ha ni sensació que el país se'ns ha fet petit, se m'ha fet petit; seria molt presumptuós per part meua pensar que jo sóc tan important que això de Catalunya ha esdevingut petit, seria molt presumptuós, o seria valorar poc Catalunya o estimar-la poc; no és el cas. I li ben asseguro, li ben asseguro –i també tinc la sensació que això pot ser una mala notícia per a vostè i per a d'altres– que no m'avorreix Catalunya, no m'avorreix gens. M'entusiasma Catalunya, entén el que vull dir? I per tant, seguiré tant com pugui servint-la on em correspongui, i, si pot ser, com a president de la Generalitat.

Bé, ja que diu que no ens ocupem de Catalunya, a mi m'agradaria, de tota manera, que vostè no es limités simplement a fer aquesta relació tan fàcil de fer, per altra banda, de dir «això, allò, etcètera, el de més enllà», sinó que realment discutim la nostra obra de govern. Nosaltres, d'obra de govern, en tenim, el que passa és que no respon a cap realitat i no seria seriós, si no fos perquè, evidentment, s'admet que des de l'oposició es carreguin les tintes, no seria seriós que es silenciés una obra de govern molt important que s'ha fet durant tots aquests anys i que ara se segueix fent.

Pel que fa..., i no hi entraré tampoc a fons, perquè –ho repeteixo– és un tema que suposo que anirà sortint d'una manera recurrent, però bé, i vostè planteja el tema de la relació amb el Partit Popular, jo li he de dir que em sembla que el Partit Popular, de cara a les coses de Catalunya, almenys molta gent del Partit Popular, ha evolucionat més des del punt de vista de la racionalitat que des del punt de vista de la sensibilitat. Des

del punt de vista de la racionalitat, l'evolució és clara, és evident, és indiscutible; només cal repassar el programa del Partit Popular d'abans de les eleccions del 96, només cal repassar les seves preses de posició, les seves votacions en el Parlament de Madrid, etcètera, i comparar-les amb les d'ara, i es veu que hi ha hagut un canvi. Ara, aquest canvi probablement en alguns ha estat un canvi autèntic, sincer, a fons, hi ha hagut una sèrie de transformacions, veuen les coses d'una altra manera; en alguns jo crec que és així, d'alguns fins i tot em consta que és així, i vull creure que de bastants. Però sí que és veritat que tothom arrossega les seves sensibilitats, no?, i això costa més de canviar, i aleshores es produeixen coses que a nosaltres, amb tota sinceritat, ens incomoden.

Ahir mateix, jo em vaig queixar, per exemple, en el debat de l'altre dia a Televisió Espanyola sobre aquest tema d'Espanya, i evidentment, han passat altres coses; vostè ha recordat, per exemple, això de l'himne. Amb això de l'himne, de tota manera, li vull recordar una cosa, senyor Carod-Rovira: i és que aquest decret tenia l'acord del PSOE, i ho recordo també al Partit Socialista: aquest Decret tenia l'acord del PSOE. Aquest Decret es va evitar que sortís no per Esquerra Republicana, senyor Carod-Rovira, sinó per Convergència i Unió. O sigui que alguna eficàcia, alguna utilitat..., jo li'n podria donar testimoni, a més –em sembla que no correspon–, fins i tot allò que se'n diu hora per hora, del que es va fer per tal que aquest Decret, que evidentment és el que anava al Consell de Ministres, no prosperés. I a més van tenir el mal encert, alguns representants molt significats del PSOE, de dir que ells hi estaven d'acord. Aquest Decret del PSOE i del PSC, i del... –i del PSC també, és clar–, i de... –suposo que vostès no pensaven dissociar-se del PSOE, no? (*Rialles.*) Bé, aquest acord del PSC i del PSOE i del Partit Popular, bé, si algú el va frenar vam ser precisament nosaltres. Però és per dir-li que, efectivament, a vegades hi ha al PP falles de sensibilitat que ens incomoden molt.

De tota manera, i sense entrar a fons en el tema del Partit Popular, perquè suposo que serà un tema recurrent durant tot el dia, jo li vull recordar una cosa, que vostè li donarà el valor que vulgui, però el que sí és cert és que amb el Partit Popular hem aconseguit unes quantes coses que vostè deu considerar que són insuficients –i jo també–, però que, de tota manera, representen avenços importants. Ho he repetit moltes vegades, però com que també vostès –i és lògic, perquè cadascú ha de fer els seus discurs– van repetint els mateixos arguments, doncs, jo més o menys també m'he de repetir, no?

Però, en fi, suposo que vostè sí que és dels que dóna importància a haver aconseguit el trànsit, suposo que vostè, a això, hi dóna importància. I bé, ho hem aconseguit. I hem aconseguit l'Inem –torno a dir-ho, ho he dit abans, però li ho torno a dir a vostè– amb el PP, que era reclamat per aquest Parlament des del 1980, sistemàticament denegat durant disset anys. I hem aconseguit un canvi en la legislació sobre els ports i ara l'aconseguirem amb la Llei del sòl, i hem consolidat una sèrie de guanys anteriors que era molt important que el PP fes seus perquè així es consoliden definitiva-

ment: un és el model policial, l'altre és el tema del català a l'escola. I hem aconseguit tota una sèrie de millores econòmiques de caràcter financer que ara, per no allargar-me massa i perquè suposo que aquest és un tema que també sortirà després, doncs, em reservo per a una altra resposta. Però tot això ho hem aconseguit; vostè considerarà que és insuficient, però en realitat li he de dir que des de l'any 1982 –des de l'any 1982–, és a dir, des de l'última onada de traspassos que hi va haver, que concretament va ser molt important, en aquell moment, per cert, just en el moment final ja, diguem-ne, de la UCD, gairebé com a testament de la UCD, el mes de setembre del 82 hi va haver una gran onada de traspassos. D'ençà d'aleshores havíem estat amb una sequera absoluta, amb una diferència –i amb justícia s'ha de dir–, i és que l'inici del canvi de finançament es va fer l'any 1987 –això s'ha de dir– d'una manera molt insuficient i que tot just ara realment li comencen a donar el tomb; però durant tot aquest temps hi va haver una sequera absoluta; no amb l'Inem, amb les cambres agràries, perquè resulta que les cambres agràries, tenint una sentència favorable del Tribunal Constitucional, el Govern, el Govern del PSOE, durant no recordo si van ser quatre anys o sis anys, es va negar, tenint una sentència que el comminava del Tribunal Constitucional, es va negar a traspassar-les. Per tant, aquests guanys hi són; que estan en una línia gradualista, que estan en una línia que vostè considera insuficient, que jo també, però, de tota manera, és innegable que representen un progrés important.

Jo li vull dir una cosa, senyor Carod-Rovira, i és que la imatge de Catalunya a Espanya ara pot ser que sigui dolenta, però vostè, que és continuador d'un partit absolutament hegemònic a Catalunya durant els anys trenta, sap perfectament que no és més dolenta que la que teníem als anys trenta, fins al punt que hi ha molts historiadors... –jo no dic res perquè la història és la meua afició, però no és la meua professió– que diuen que una de les causes principals de la Guerra Civil espanyola va ser el tema nacional català, ho diuen així. Per tant, si aquesta qüestió va poder arribar, va poder ser un dels dos o tres elements determinants de la Guerra Civil, imagini's si n'estaven de malament les coses aleshores, imagini's si n'estaven de malament.

I, bé, ara, com li deia jo abans, doncs, efectivament hi han campanyes, hi han estats d'opinió que en part són molt negatius, però en part simplement signifiquen que nosaltres actualment plantem més cara que no plantàvem abans. En el tema lingüístic, per exemple, vostè sap perfectament que una pila de gent que venia i, en fi, amb gran commiseració parlava de la persecució de la llengua catalana, a partir del moment que ha arribat aquí i ha dit que vol veure una obra de teatre o que vol anar a un museu o que vol anar al Liceu i es troba que en un moment determinat, doncs, li donen el llibret en català, per exemple, aquest home tan comprensiu s'indigna i s'alinea en contra nostra. Bé, això era un comentari, diguem-ne, marginal.

Volia dir-li una cosa: el tema d'Europa. Diu, vostè diu: «Qui li demanava el que vostès han fet per Europa?» Nosaltres, nosaltres; no ens ho ha demanat ningú; nosaltres, perquè som europeistes i d'això en fem un pro-

fessió total i absoluta; no cal que ens ho demani el senyor Felipe González, que es va convertir en europeista molt més tard que nosaltres; no cal que ens ho demani el senyor Aznar, que es va convertir en europeista molt més tard que nosaltres... Alguns d'aquests que avui són tan europeistes no havien nascut quan jo ja era europeista, entén, senyor Carod-Rovira? No havien nascut. Això no ho hauria de dir perquè vostès faran un càlcul sobre la meua edat... Però, en fi, és així. Per tant, nosaltres som europeistes per diversos motius. En primer lloc, perquè en som i, en segon lloc, perquè Catalunya, de sempre, ha lligat el seu desenvolupament, ha buscat que Europa fos el seu marc. Hi ha un marc hispànic, evidentment, però volem que hi hagi un marc, d'una manera molt, molt forta, molt intensa, molt condicionant de la nostra política i de la política espanyola, que sigui Europa, de sempre. Si vostè repassa, per exemple, el que va ser el Modernisme... –no em refereixo al Modernisme, diguem-ne, plàstic, sinó als escriptors modernistes, generalment molt poc coneguts, però que, de fet, varen ser molt determinants de cara a la mentalitat que hi havia a Catalunya a finals de segle, era un moviment modernista. Tingui present, doncs, que encaixa amb el Jugendstil de Praga, de Viena, de Budapest, etcètera. Era això. I el Noucentisme va ser un moviment modernista. I nosaltres, intel·lectualment i doctrinalment, hem estat europeistes i mai no hem volgut quedar lluny d'Europa i, concretament, de la millor Europa, i per això ens interessa molt el sud, ens interessa molt la Mediterrània, però ens interessa molt el centre d'Europa i el nord d'Europa. Tot el catalanisme ha tingut això com una constant. Per tant «qui els ho demanava?» Doncs, ningú, nosaltres. I crec que fent-ho nosaltres fem un servei, fem un servei a tot l'Estat espanyol, evidentment, i molt gran, és veritat, i molt gran, i no sé si calibrat per qui ho hauria de calibrar, però en tot cas fem un servei a Catalunya i a la nostra idea del que és i del que ha de ser Catalunya, i del que ens interessa, perquè aquest progrés econòmic, aquest progrés social –que, malgrat tot, senyor Carod-Rovira, digui el que digui, hi és i salta a la vista–, aquest progrés no seria possible si nosaltres no haguéssim ajudat a trencar..., no dic «no haguéssim trencat», no haguéssim ajudat, però molt, a trencar les inèrcies de reserva enfront d'Europa que hi havia a tot l'Estat.

Bé, dit això, queden només dos temes més que volia comentar. L'un és... Diu que vostès han fet deu iniciatives parlamentàries recollint –està molt bé, no?–, recollint, doncs, punts concrets, propostes que hi han en els documents, tant en el document de Convergència Democràtica com en el document d'Unió Democràtica. Jo li agraeixo moltíssim aquesta atenció, però li vull dir una cosa: el *timing* del que hem de fer el marquem nosaltres, per a les nostres coses, no vostè. Per tant, nosaltres farem el que convingui fer en cada moment i no el que, diguem-ne, molt hàbilment, per dir-ho així, però amb una habilitat, per altra banda, que no és pas original seva, doncs, vostè ens vol provocar. Això no és gens original: a la legislatura anterior, el Partit Popular, cada vegada que hi havia una cosa que nosaltres havíem dit i que més o menys podia entrar una mica en conflicte amb el Govern socialista, ens la plantificava, com una proposició de llei o com una interpellació o el que si-

gui, al Parlament espanyol. És clar, és una guerra legítima, això, és normal, però és absolutament normal que nosaltres no en féssim absolutament cap cas, del que en aquell moment ens plantejava el Partit Popular. I ara ho fa el PSOE, el PSOE farà exactament el mateix, no?, plantejarà tota una sèrie de propostes, però que, naturalment, nosaltres, aquestes propostes, les hem d'administrar d'acord amb el que és el nostre pla polític i d'acord amb el que és el nostre *timing* i d'acord amb el que és la prioritat d'això o d'allò o del de més enllà. En aquests moments, per exemple, per nosaltres és molt més prioritari resoldre segons quins problemes del finançament de la sanitat que no sé quin punt, encara que sigui al document d'Unió Democràtica o al document de Convergència Democràtica; això està clar. Per tant, no es decebi massa si nosaltres en comptes, diguem-ne, de, trèmulament, agrair-li que vostè s'avanci als nostres plantejaments, li diguem que quan sigui hora ja ho farem. I si aleshores vostè ens pot seguir o ens vol seguir, ho farà i, si no, doncs, quedarà clar, simplement, que el seu plantejament era instrumental.

Bé, ho repeteixo, vostè ha plantejat una imatge molt negativa de tot el tema, de tot Catalunya, que em sembla que no respon a la realitat. És clar, escolti, no és veritat que cada cop hi hagin menys pagesos, no és veritat. O no és veritat que no es faci una política d'habitatge, la més important que es fa a tot Espanya, a Catalunya; no dic que suficient perquè, per altra banda, aquí ens hem de situar en el context: la política d'habitatge que s'ha de fer resulta insuficient a tots els països d'Europa, en aquest moment; nosaltres també. Però ahir deia –i és veritat, en el meu discurs, estava escrit, per tant estava pensat, no era cap improvisació, estava, diguem-ne, compulsat–, doncs, que, de fet som els que aprofitem millor els fons, no solament els nostres, sinó també els fons que posa a disposició de les comunitats autònomes el Govern central. Tant és així que, finalment, al cap d'any podem passar el rasclet i recollir, diguem-ne, alguns fons que no han estat utilitzats per altres comunitats autònomes menys diligents que nosaltres pel que fa a la política d'habitatge. I si alguna cosa hem mirat d'ajudar i de subvencionar ha estat precisament la política d'adquisició d'habitatge, i ara ho estem fent, concretament a través del Departament de Benestar Social, amb uns quants milers, em sembla que són 3.500, concretament, no ja per a l'adquisició, sinó també per al lloguer, dirigit sobretot a la gent jove. Que no acabem d'arribar prou lluny? També. Però també li vull dir una cosa: les enquestes, que tenen el valor que tenen –no em refereixo ara tampoc a les electorals, que encara en tenen menys, de vegades, sinó a les sociològiques– fan que en aquests moments, comparat amb fa tres anys endarrere, per exemple, la preocupació per l'habitatge hagi baixat uns quants punts dintre del rànquing. Bé, i com això tantes altres coses.

Home, el model sanitari nostre té els seus defectes, però aquí sí que no trobarà gaires complicitats, vostè, en la seva crítica una mica despietada, perquè, realment, si va a buscar gent entesa en això, no, diguem-ne, gent que té necessitat de fer una presentació negativa de l'obra de govern, sinó simplement gent entesa, es trobarà que la valoració que es fa del model sanitari català és bona.

I fins i tot en algunes coses que vostè diu que no van bé –i és veritat– ha exagerat; també és legítim que ho faci, però, per tant, permeti'm que jo li digui que algunes coses –i si no ho recordo malament, perquè ara no tinc el document a mà, però després, si de cas, ja ho rectificaré, si m'equivoco–, algunes malalties, com per exemple, les cataractes –si no ho recordo malament– i les varius, doncs, sí que tenen més d'un any d'espera. Però que no hi ha cap, cap, cap, cap malaltia urgent que hagi d'esperar més del que ha d'esperar una malaltia urgent, que és res, i, per altra banda, hi ha una pila de malalties que en trenta, quaranta, cinquanta dies, doncs, ja són objecte de la intervenció corresponent.

Però li vull dir una cosa, a més, a vostè i als qui vindran després. Escolti, això és molt fàcil, no?, és molt fàcil: «Hi ha cues sanitàries, hi ha això, hi ha allò...». Escolti'm, parlem de les cues sanitàries, per exemple, perquè les coses s'han de situar en el seu context. De cues sanitàries, senyor Carod, n'hi ha i n'hi haurà, per més que fem, per més que estem fent un gran esforç –que en aquests moments no tinc les dades per contestar-li allò que se'n diu amb números–, però n'hi ha i n'hi haurà. Per què? Perquè, diguem-ne, són elements consubstancials, per dir-ho així, del model sanitari que tenim, que tenim nosaltres i que tenen els països més avançats d'Europa; perquè un sistema que sigui general, que sigui gratuït i que sigui d'alt nivell tècnic, d'alt nivell tecnològic, aquest té cues a tot arreu. I no em vull allargar posant-li exemples, cosa que m'agradaria molt fer i que, de passada, em permetria recordar els meus estudis de medicina; no ho vull fer. Però sí que li vull dir només una cosa estrictament política: vostè, que és un home que estic segur que segueix les coses de prop, segur que va seguir amb una gran atenció i amb un gran interès les últimes eleccions noruegues; però, per si se li n'hagués escapat algun detall, li explicaré quin va ser el tema central de les eleccions noruegues. El tema central de les eleccions noruegues van ser les cues sanitàries, ves per on, i ho pot buscar en els diaris; per exemple, busqui a *La Vanguardia* els dies abans i els dies després –no cal anar a buscar cap diari estranger– de les eleccions noruegues que van ser fa tres setmanes i ho trobarà: eren les cues sanitàries, perquè un sistema –ho repeteixo– general, un sistema gratuït, un sistema que, a més, no estableix la possibilitat per al metge de negar-se que el malalt vagi a urgències, i un sistema d'alta tecnologia comporta això. Si això va ser a Noruega i els socialistes no van perdre, però diguem que van mig perdre les eleccions per culpa de les cues sanitàries, doncs, bé, aquí, que tenim un molt bon model sanitari –el cert és que no és complet, però que s'està fent un molt bon model sanitari i que hi ha un funcionament molt bo–, també les tenim.

Li posaré un exemple d'això perquè vegi fins a quin punt anem molt més enllà del que vostè dóna a entendre, no solament en això, sinó també en ensenyament. Ja vaig dir ahir, per exemple, que nosaltres estem donant un ensenyament que no és obligatori, que no és gratuït, i el donem, i el donem gratuït, com és, per exemple, l'ensenyament dels tres als sis anys. Vostè em reconeixerà, ja que abans, doncs, atribuïa la manca de natalitat a això..., escolti: el fet de no tenir natalitat de-

pèn de moltes altres coses també, i això que fem, admeti'm que, això que fem, no tenim cap obligació de fer-ho i que, evidentment, incrementa el nostre dèficit.

Però, a més, per acabar amb això de les cues sanitàries, perquè quedi clar el que vull dir, fixin-se què passa: un amic meu, metge, rep, el mateix dia, dos malalts idèntics, amb còlic renal. L'ún és un client seu, normal, habitual; el diagnòstica, el cura; l'endemà torna, s'ha acabat, cap a casa i fora. L'altre no és un malalt seu habitual i, bé, passa exactament el mateix: queda curat, però aquest diu: «escolti, no, jo vull anar a Sant Pau; concretament, vull anar a la residència de Sant Pau». «Escolti, que no cal, escolti que ja està, que no cal...». «Jo vull anar a Sant Pau.» I, bé, va a Sant Pau i s'hi està tres dies i, al cap de tres dies, torna amb dues coses: primerament, amb una sèrie d'anàlisis que li han fet –que si una ressonància magnètica, que si un TAC, que si una ecografia, etcètera–, anàlisis..., amb aquella nota que donem del que costa això –350.000 pessetes, 350.000 pessetes–, i amb una altra cosa: que, durant tres dies, aquest malalt –fent ús del seu dret, atenció!, fent ús del seu dret– ha estat allargant la cua dels que vénen després. Això és clar. Tan important com les 350.000 pessetes, que ho són molt, per una cosa que no calia, que no calia, o que, diguem-ne, hi havia una suficient seguretat per pensar que no calia..., però, admetent això, com a mínim, al final, el que hi ha són tres dies d'hospitalització, i això és cua, és cua al final. I això passa aquí, passa a Noruega i passa a Suècia.

Li he posat aquest exemple, amb una mica, diguem-ne, més de detall, perquè entenguin que algunes de les crítiques que ens fan són crítiques molt generals, que són el resultat, precisament, d'intentar fer les coses especialment bé, de la mateixa manera que alguns dels problemes que teníem amb la LOGSE ens vénen d'aplicar-la molt a fons, perquè, si no l'haguéssim aplicada, potser sí que hauríem tingut bronca al començament però ara no tindríem aquest reguitzell de petits problemes, de petites qüestions, de petites queixes, que vénen precisament perquè s'han creat unes expectatives, que complirem, però que de vegades no es poden complir de seguida.

Bé, a vostè també –no es molesti, és el mateix que he dit abans al senyor Colom–, doncs, jo el convido que, a part d'aquesta visió que vostè ha fet del país –en la qual, evidentment, hi ha elements a què es pot agafar per tenir-la–, vostè se'l miri d'una manera una mica més completa; que se'l miri, quan no hagi de parlar com a dirigent de l'oposició, amb més objectivitat, i m'admetrà que, afortunadament, gràcies a tothom i gràcies a vostès, Esquerra Republicana, tenim un país que podem ensenyar, jo crec, jo crec, sincerament, amb prou satisfacció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Pel Grup d'Esquerra Republicana, pel torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Carod-Rovira

Celebro, senyor president, que l'entusiasmi Catalunya. A mi, també. No cal dir la importància que dono a les competències de trànsit, entre altres coses, perquè, les primeres mocions aprovades en aquest Parlament reclamant-ne el traspass, les vaig redactar jo mateix –naturalment, no haurien tirat endavant sense el seu vot, però tampoc haurien estat possibles sense que ningú les hagués presentades. I no es tracta de silenciar aquí o no l'obra de govern; de l'obra de govern, prou que en parla vostè, i no li calen pas propagandistes, siguin catòlics o no, com diria l'associació. Però al que ens referim aquí és a la insuficiència, quant a les expectatives, i a la insuficiència quant a les necessitats reals.

En el cas de la sanitat, cues sanitàries n'hi ha i n'hi haurà, sobretot perquè, entre altres, les grans companyies privades hi fan l'agost. El problema no és que el país sigui o no un desastre, que ja sabem que no és un desastre, sinó que massa coses d'aquest país no funcionen de cap manera, i, si ho fessin, segurament sí que ens acostaríem a aquest país idíl·lic que plantejava ahir en el seu discurs, en contraposició amb el país real que ens ha tocat de viure. Les llistes d'espera no són culpa del personal sanitari, sinó del mateix sistema i de qui el pensa. Si tot va tan bé, com és que la reforma de l'atenció primària està encara a mig aplicar? Crec que no té un excessiu sentit plantejar algunes qüestions en el terreny com vostè ho fa –té aquell punt presidencial d'un cert menyspreu institucional. Naturalment que vaig seguir –suposo que no amb tanta intensitat com vostè– els resultats de les eleccions a Noruega –i li puc assegurar que al carrer de casa no es parlava de res més–, entre altres coses, perquè, com vol que no segueixi les eleccions de Noruega, tenint en compte que durant tants anys ha tingut al davant del país ni més ni menys que Gro Harlem Brundtland, una de les persones que més va promoure el concepte de desenvolupament sostenible, com vostè sap perfectament, perquè ho ha anat repetint en distintes ocasions. Per cert, un ciutadà honrat, com deïem abans, ha fet una trucada al telèfon del Grup Parlamentari demanant que li preguntis: «Pregunti al president, si us plau, què passa amb els dos anys d'endarreriment dels ajuts als habitatges per als joves.» Ciutadà honrat, pregunta feta.

Miri, senyor president, de la seva obra de govern –i vostè, sovint, té una certa tendència a confondre el Govern amb el país, i és evident que el país va bé, també, en bona part, gràcies al Govern, però en una part molt particular perquè els empresaris s'han espavilat, perquè els empresaris han invertit, perquè els empresaris han fet recerca, perquè els empresaris s'han modernitzat, perquè els empresaris han exportat i han obert mercats nous, i l'ensenyament ha funcionat, també per l'obra del Govern, però també perquè els mestres, sovint en males condicions, s'han esforçat perquè l'ensenyament tirés endavant –hi ha un aspecte que ens preocupa de manera particular. Abans parlàvem de la família i d'allò que afecta la família en el marc de l'estat del benestar. Doncs, bé, en l'àmbit dels serveis socials, el règim de contraprestació dels usuaris i preus públics dels serveis socials ha rebut un atac important al precari estat del benestar a Catalunya aquests darrers temps: el

3664

març d'enguany, va entrar en vigor el Decret que fixa els preus dels serveis socials –centres per a disminuïts i gent gran, atenció domiciliària i habitatges tutelats, atenció precoç– i que estableix que, en endavant, el seu cost haurà de ser suportat, en primer lloc, pel beneficiari i, si aquest no el cobreix, pels seus fills; només si aquests no disposen de recursos suficients, la Generalitat pagarà la diferència. I això és especialment greu per a aquelles persones que, probablement, el que han de fer és tirar mà dels seus recursos econòmics, dels seus estalvis, per subvenir a allò en què les institucions públiques no els ajuden. També en l'àmbit dels disminuïts es troba aquesta problemàtica, ben reflectida en un manifest, que compartim –subscrit per més de deu mil signatures–, on es denuncia la falta de voluntat política i l'incompliment, per part de la Generalitat, de la Llei especial d'integració social dels disminuïts. Hem posat en relleu en aquest document el retorn a certes polítiques bàsiques en la discriminació dels discapacitats. A més de l'òptica que abans denunciàvem, els pares amb un fill disminuït, que han anat fent un racó per assegurar el futur del fill, quan ells faltin, poden arribar a tenir una renda alta, i, per aquest motiu, serà penalitzat el seu accés al suport públic.

Per altra part, constatem, en l'àmbit de la família, que els ajuts destinats a les famílies nombroses no corresponen amb l'estancament demogràfic ni amb la por expressada per vostè mateix com a president. Trobem a faltar una política de suport a la família, com la que suposa, com s'ha fet en el Congrés dels Diputats, la creació d'una subcomissió al Congrés, que es planteja reduccions de l'IRPF, ajuts a les escoles bressol i fer més assequibles les despeses d'educació infantil, que facin bona aquella dita que un fill no pot ser un luxe sinó un bé social, i que, de vegades, per estalviar diners, el que cal és gastar-ne.

Però el problema no és triar entre els departaments més socials i els que creen ocupació, sinó que el problema és reconèixer l'existència d'un mal finançament, abans de signar-lo i donar-li la conformitat, i canviar-lo per un de millor. Els problemes del sector educatiu no es troben en el mateix sistema, almenys en la gran majoria de casos, sinó en les dificultats de la seva implementació i, de manera especial, en el sector públic, i aquestes dificultats se centren, bàsicament, en la manca de finançament específic previst per l'aplicació de la LOGSE: dificultats en infraestructures, pel que fa a noves construccions, per exemple; de les setanta obres presentades en el paquet de les inversions efectuades mitjançant l'empresa pública GISA, anunciades a començaments d'any i que havien de suplir les mancances dels pressupostos per al 97, en aquests moments, només se n'han adjudicat trenta, de les quals només s'han iniciat catorze, i encara no hem completat el nivell de prioritat 1, dels cinc que marcava el Mapa escolar del 95. Un altre exemple: en aquest curs, aquesta Catalunya avançada que nosaltres defensem i promovem gairebé amb tanta intensitat com vostès, en aquest curs, dic, 212 centres públics de Catalunya –gairebé un 10% del total– tenen encara mòduls prefabricats. I el nou sistema educatiu encara no s'ha completat. Hi ha dificultats en el pressupost, pel que fa a la gratuïtat del menjador i transport escolar, per als alumnes de trasllat obligat, com ja s'ha

apuntat no fa gaire. Així, ens trobaríem que no podem castigar econòmicament uns ciutadans i ciutadanes de Catalunya per viure en uns municipis que no disposen d'oferta pública en qualsevol tram de l'ensenyament obligatori –això, és clar, si apostem per un major desequilibri territorial i per l'augment de la despoblació de bona part del país.

A un altre nivell –no n'hem parlat–, la batalla del Teatre Nacional, l'afer Flotats, més enllà d'altres consideracions, ha servit, almenys, perquè quedés al descobert fins a quin punt en matèria de cultura anàvem vivint de renda i ens havíem instal·lat en un món de ficció. Les arts de l'espectacle necessiten l'adopció de mesures legislatives que serveixin per ordenar, racionalitzar i fomentar aquest sector, i això ha de poder fer-se amb un acord institucional entre les distintes administracions que intervenen en aquest àmbit, sense competències absurdes i buscant el màxim consens possible entre els professionals afectats. Cal que hi hagi més ambició institucional per a la creació, la difusió i el consum de cultura a Catalunya. Cal que, en certs àmbits, fem el salt de l'artesanat cultural a les indústries de la cultura i es recuperin espais que ens hem deixat escapar cap a Madrid, com el cinema, la producció audiovisual o la discogràfica, sense oblidar el suport a la indústria editorial i, en el cas de la premsa en català, la facilitació d'una bona xarxa de distribució.

Vostè parlava ahir del model català, però creu, realment, senyor president, que existeix un model català d'administració, un veritable model català de funció pública? I, si existeix, quin és aquest model? L'Administració de la Generalitat ha estat, realment, una de les grans decepcions d'aquesta etapa de l'autonomia. Es tracta d'una administració que, en alguns aspectes, ha defraudat el conjunt dels ciutadans, perquè es troba sovint sense objectius ni ambicions, cosa que ens ha dut a la situació d'ara, amb un funcionariat desmotivats i, per acabar-ho d'arrodonir, amb el sou congelat. És una administració que sovint no compleix ni la mateixa legislació catalana, superburocratitzada, polititzada i, més concretament, en alguns àmbits, partiditzada. I no pot ser l'Administració de Catalunya l'administració d'un partit o una coalició, sinó que ha de ser una autèntica administració nacional, que millori en eficiència, que simplifiqui l'organigrama, que prescindixi de les canongies que no serveixen per a res i de la inflació d'assessors. Parlem d'una administració diferent, àgil, amb un tracte més humà, més respectuós i més delicat, per exemple, en tots aquells ajuntaments que no són ni de Convergència ni d'Unió; d'una administració que hauria d'anar reduint la seva morositat, perquè el seu retard habitual en els pagaments que legalment ha de fer perjudica i escanya les entitats beneficiàries, els particulars destinataris o les empreses a qui ha adquirit productes o contractat serveis.

I acabo, senyor president. Vostè abans no m'ha dit res de la demografia, ni m'ha dit res d'aquells sectors que es podria intuir que fan negoci amb la dependència de Catalunya, sectors que, pel que sembla, s'oposen també a la normalització del català. (*L'orador mostra dues capsos.*) Aquests són productes farmacèutics fets aquí: les instruccions, només en castellà. Fets a Barcelona,

Punt 1

les instruccions en quatre llengües, cap de les quals no és el català. A l'Holanda que vostè admira i respecta això seria absolutament impossible.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, començaré pel ciutadà honrat que, si els ha deixat el telèfon –que suposo que sí–, doncs, li diuen que es posi en contacte directament amb la meua secretaria, perquè tindrà ganes d'investigar-lo, aquest cas. Perquè és veritat que la Generalitat es retarda... No tant com es diu, i després..., ara veig que no he agafat aquest paper, però després suposo que en alguna altra intervenció tindrà l'oportunitat de dir-ho, doncs, li diré quins són exactament els retards que té la Generalitat, que n'hi ha, però no són tants tampoc com es diuen. El que passa..., voldria investigar aquest cas, perquè sí que és cert que hi ha hagut retards, en aquests ajuts que es donen... –i retards considerables–, en aquests ajuts que es donen per a l'adquisició de pisos. Però també és cert que hi ha un error, de vegades, per la gent que ho demana, en el sentit següent: en el sentit que ells comencen a comptar els dos anys, per exemple, a partir del moment que vénen i diuen: «Escolti, podré disposar d'això? –Sí. –Miri, vull comprar un pis. –Molt bé», i aleshores, quan tenen tots els papers que demostren que han comprat el pis, o quan han comprat el pis, és aleshores tot just que nosaltres donem l'ajut. Perquè també passa molt sovint que un diu «compro un pis», etcètera, omple tots els papers i després no el compra. Per tant, nosaltres comencem a comptar –i així ha de ser– a partir del moment que ens porten els papers que demostren que s'ha comprat el pis. Abans no. En canvi, la gent té una certa tendència a pensar «ja he anat a la Generalitat», «ja els ho he dit», «hi vaig anar», etcètera, i després passa un any fins que no porten els papers que han de portar. Li podria posar una pila d'exemples d'aquests. Ara, no sé si aquesta persona és aquest cas o no, i en tot cas, per tant, com que tenim ganes de donar una resposta al més directa possible, directament amb la gent, amb el poble, amb els ciutadans, doncs vostè ens l'adreça. I el tindrem informat a vostè, també, de com ha estat aquest cas concret, particular.

Miri, quant al suport a la família, he de dir que, si una força política de sempre ha intentat introduir mesures d'ajut, hem estat nosaltres. Concretament, en aquest cas concret de l'adquisició de pisos, d'habitatge, ho hem estat..., hi ha hagut un tipus d'habitatge que s'ha fet especialment per a les famílies, hem donat preferència a les famílies amb tres fills, també hem donat preferència les famílies monoparentals –aquest és un altre tema–, però hem donat preferència a les famílies, els hem donat ajuts específics, a les famílies. I, quant a aquesta subcomissió, que vostè diu «s'hauria d'haver fet aquesta subcomissió», potser sí, però el que li vull dir és que a Madrid, aquesta subcomissió, es va fer a instàncies de Convergència i Unió, a la legislatura an-

terior, amb els socialistes, i s'ha repetit, també a instàncies de Convergència i Unió, ara aquí. I ahir ja vaig dir que un ajut important, relativament important, que es votarà en el proper pressupost, precisament també farà referència, també és conseqüència, del plantejament de Convergència i Unió. I vaig dir de passada, també, que, per cert, això a la Generalitat –però ja ens està bé– ens costarà –indirectament, perquè ho deixarem d'ingressar– 2.500 milions de pessetes.

I, respecte al suport de cara a les famílies, hi ha una pila de coses que, si vostè ho vol, a primera vista la gent potser no se'n pot adonar, però..., des d'això que li deia del descompte de l'IRPF, des d'això dels pisos, des d'això del carnet de família, que ara ha introduït la Generalitat, o bé des d'un fet que vaig repetint –i sembla que..., vull dir, rellisca a tothom–, que és el fet que assegurem l'escolarització gratuïta –i, a més, no obligatòria– dels tres als sis anys: això és una aportació molt, però molt important, a la política familiar. Dels zero als tres anys no podem fer-ho –i, si algú de vostès vol discutir aquest tema, doncs, ho farem–, però avui no ho podem fer, entre altres coses, perquè –ja ho vaig dir– prioritat és l'ESO, prioritat és la formació professional, prioritat és l'aplicació final de la LOGSE.

Per altra banda, si vostès m'admeten –i em sembla que tothom ho ha admès– que nosaltres apliquem la LOGSE més a fons i més de pressa que ningú, també ja he dit abans que això fàcilment pot donar lloc a alguna cosa que sigui criticable, o que es pugui agafar, jo crec que una mica artificiosament, com a element criticable. El conseller d'Ensenyament va dir no fa gaires dies una cosa molt exacta, referint-se als prefabricats: «Nosaltres podem aplicar la LOGSE més de pressa gràcies als prefabricats». És a dir, ningú pot –i, si ho fes, no podríem prendre'ns-ho seriosament–, ningú no pot pretendre que tota la molt grossa quantitat d'aules noves que s'han de fer les puguem fer d'avui per demà: no podem ni per raons econòmiques ni podem per raons de temps, simplement; vull dir, només el creacionisme més radical creu que el món es va crear en set dies i, realment, només una actitud similar podria pensar que nosaltres podem fer tot el que s'ha de fer per la LOGSE d'avui per demà. Per tant..., en fi, vostès em podran dir moltes coses de la LOGSE, però cap invalidarà, primer, que s'aplica millor que enlloc; segon, que s'aplica més de pressa que enlloc i, fins i tot –i no sé si això és un fet positiu–, que s'aplica fins i tot en coses que no hauríem d'aplicar, perquè, de fet, hem donat una interpretació molt generosa envers el ciutadà, que en altres indrets de l'Estat no s'aplica, no es fa aquesta aplicació tan generosa.

Bé, i a part d'això, és clar, vostè duia..., he vist que ho duia escrit, o sia que m'imagino, per tant, que tenia poc a veure amb la meua rèplica, perquè ho devia haver escrit ahir, suposo, i ahir vostè no sabia el que jo li contestaria, però, en fi, m'ha demanat una sèrie de coses que..., bé, totes no les hi puc contestar, perquè, naturalment, era tot un rosari, però jo li vull fer notar –tornant un moment al que dèiem abans de l'habitatge– que l'esforç de la Generalitat en aquest sentit és especialment important. I jo li donaré unes xifres només, que són les següents: de l'any 92 al primer semestre del 97,

o sia, en aquests cinc anys i mig, concretament, els habitatges que s'han fet a Catalunya amb ajut –amb ajut de la Generalitat sola o bé amb ajut de la Generalitat però també utilitzant diners que ens venien del Ministeri de Foment– han estat 155.000. Que em dirà «són molts», «són pocs», «n'hi ha prou», però són 155.000. I si a això afegim l'ajut que hem fet a través de la creació de sòl, n'hi hem d'afegir 29.000 més, i fa, d'una manera o d'una altra, una intervenció en 184.000. I, per altra banda, les subvencions de la Generalitat, que són 45.000 milions, més les del Ministeri, que són 24.000, fan un total de 70.000 milions. Això, acumulat en aquests cinc anys i mig. No és una quantitat petita: de molt, és l'esforç més gran que es fa a tot l'Estat.

És clar, les coses s'han de jutjar una mica globalment, no? Per exemple, hi pot haver qui digui: «Madrid inverteix més en el metro.» Potser sí, encara que ho dubto –ja els he donat els números abans, no?–, però és que no es pot jutjar un govern ni un país per una sola magnitud, no? En canvi, jo li dic, senyor Carod-Rovira, jo li dic que Madrid fa molt menys, concretament, en el tema d'habitatge, li dic que no aplica la LOGSE i li dic que té un sistema sanitari molt més dolent. És clar, és aquesta globalitat, i aquest concepte de globalitat, que hem d'aplicar.

Volia dir-li també que aquest concepte de sostenibilitat –que veig que a vostè li agrada, i ho celebro molt– m'obligarà, realment, certs canvis i certes..., és a dir, a establir un sistema d'equitat que farà que de vegades hàgim d'incrementar els ajuts o crear nous ajuts a determinats sectors socials i, en canvi, pot fer que en altres sectors hàgim de demanar una certa contribució. Aquests ajuts, aquestes contribucions econòmiques a què vostè feia referència abans estan plantejats de tal manera que només afecten la gent que té una renda important, una renda alta o mig alta, no, de cap manera, la gent que no pot. Però jo anuncio que –i suposo que, a la millor, després sortirà al debat– la sostenibilitat de vegades requerirà això, i la universalitat també requerirà això. La universalitat vol dir que l'ajut arribi a tothom, no només a uns quants; requerirà aquest tipus de reflexió. Que potser requerirà això –ho repeteixo–, també, un cert coratge polític per fer-ho, però, en darrer terme, és el coratge polític el que finalment determina si un home polític fa servei al seu país o no en fa.

Finalment, li vull dir, per acabar, perquè no quedi sense contestar, que el contracte amb Luditec s'ha fet absolutament d'acord, en termes d'absoluta legalitat, amb el que preveu la Llei del 18 de maig de 1995 –amb absoluta legalitat. Res més.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Pel Grup d'Esquerra Republicana i pel dret a contrarèplica, té la paraula, per un temps màxim de cinc minuts, el diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, efectivament, no ho portava jo escrit avui com ho portava

vostè escrit ahir, entre altres coses, perquè vostè ahir no tenia límit de temps i un servidor de vostès, com tots els que parlem avui, sí que en tenim i hem d'aprofitar els moments, moments que cedeixo ara, en començar aquest darrer torn meu, a un altra ciutadana que em diu que li digui –que també ha trucat per telèfon– que aquests darrers temps ha augmentat el barraquisme a Catalunya. I crec que és enormement positiu, crec que és enormement positiu que la gent segueixi aquests debats polítics a través dels mitjans de comunicació.

Senyor president, jo volia fer una darrera afirmació, jo voldria fer una darrera afirmació en relació amb el que han estat aquests darrers anys de la política catalana. Portem, enguany, vint anys de transició política a l'Estat espanyol i, per tant, a Catalunya, i és un bon moment per constatar que, en molts aspectes, el nostre país, Catalunya, va fer malament la transició política i que avui, en bona part, estem pagant les conseqüències de tan malament com vam fer aquella transició política.

Hi havia aspectes, l'any 77, que no es produïen, que semblaria aleshores impensable que es poguessin produir i que avui s'han convertit en realitat. Ningú feia, el 77, amb la tenacitat amb què avui s'estan fent, discursos que posessin en qüestió la unitat civil del poble de Catalunya, ni intents d'esquerdes per a aquells que voldrien convertir una part de la societat catalana en immigrants permanents. I aquí hem de ser rotunds i radicals, tant els qui, com bona part de membres d'aquesta cambra, són catalans d'origen, com aquells que parcialment, com jo mateix, som fills de la immigració. No hem de cedir ni un mil·límetre enfront d'aquells que intenten fer una barroera utilització política de l'origen geogràfic dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I hi havia també, l'any 77 –però ara hi són en una gran intensitat–, actituds sobre la llengua impensables que fossin defensades aleshores per ningú públicament i, encara menys, per persones vinculades a formacions progressistes.

Crec que aquests vint anys són també, senyor president, el fracàs de l'experiència de l'Estat espanyol com un marc plurinacional de convivència. L'Estat espanyol hauria pogut ser com una Suïssa del Mediterrani, i no ho és; no hi ha possibilitats de ser espanyol en català, en gallec o en basc, com sí que hi ha possibilitats de ser suís en italià, en alemany o en francès.

Hi ha també un procés regressiu pel que fa referència al territori: desequilibri territorial, incompliment de les possibilitats de convertir..., d'aquell marc legal que permetria convertir Catalunya en província única, i hi hagut encara, però, un factor més greu com ha estat, en alguns àmbits, la progressiva desnacionalització de la política catalana.

Entre alguns partits polítics de tall progressista i amb pràctica subsidiària i altres formacions de to conservador que segueixen la mateixa característica però no pas des del punt de vista polític, sinó amb vinculacions d'altre tipus, el país ha de reaccionar. I avui tenim joves de vint anys –i no tant–, de trenta i trenta-cinc que no han guanyat personalment cap Estatut i que, amb el d'ara, no en tenen prou. Per això, jo voldria adreçar el missatge que cal deixar enrere, vint anys després, la por

i els lligams del franquisme i els seus condicionants, i que cal jubilar aquelles polítiques que tenen l'ànim limitat i llicenciar absolutament tot l'estil de la lleva de la transició i entrar al segle XXI amb una nova illusió.

Catalunya és un país amb unes potencialitats enormes de futur, de benestar i de qualitat de vida; amb una gent acostumada a espavilar-se a partir de la seva pròpia iniciativa i, generalment, malgrat l'Estat. Catalunya té el que ha de tenir, excepte un projecte de país, de poble, de societat, d'illusió, impulsat pels sectors que dirigeixen la política catalana, i això, com els mèrits, senyor president, és responsabilitat de vostè, responsabilitat meua i responsabilitat de tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó. *(Pausa.)*

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Curt i ras, senyor Pujol, perquè, entrant directament en matèria, a nosaltres ens ha semblat, el seu discurs, prepotent, d'una prepotència que amaga una alta dosi de desgovern o de descontrol i que sobretot vol amagar –i això és de les coses que fa de forma més hàbil– l'empremta conservadora que el fa ser una opció política que, en el social, és idèntica al Partit Popular. I ho diem des d'una esperançadora concepció que a Catalunya hi ha molts potencials de progrés que poden aprofitar fórmules existents avui a altres indrets d'Europa.

Si féssim cas del que vostè ens va dir ahir –com fins i tot una tira humorística d'un diari ho expressa aquest matí–, això és una meravella, i no ens n'havíem adonat. Si féssim cas literalment del seu discurs, pràcticament no hi ha res a debatre. Es podria suspendre ja aquest debat, perquè resulta que els problemes són, els que tenim, els que tenen a qualsevol altre lloc del món, i, per tant, no hi ha una especificitat de debat a Catalunya. I ha arribat a citar-nos les Nacions Unides, que, permeti'm la correcció –i alguns han caigut abans en la trampa–, vostè diu que «figuraria si apliquéssim...» Primer, això no ha estat aplicat per les Nacions Unides. Segon, això és radicalment fals, perquè hi han molts indicadors internacionals que ho demostren. Però, a més, si ja anem pujant graons..., li agrada molt citar l'OMS; aquest any ens ha sorprès perquè, de l'OMS, ja hem passat a les Nacions Unides; l'any que ve, a qui apellarem, senyor Pujol?, qui queda per sobre? La Moreneta o Déu, com fins i tot han ironitzat des de la comèdia en la seva obra de govern.

Això són municions que a vostè no li fan cap falta. Vostè té capacitat i municions per fer debats polítics sense fer aquestes figures tan absolutament artificials. I no ens digui que, qui dubti d'aquestes figures, dubta de la capacitat de Catalunya. No ens colloqui el debat de pobresa a riquesa, de faula a desastre. Aquest no és el debat, senyor Pujol, ni ningú dels que ha sortit aquí

li ha plantejat així el debat. Serveix per desqualificar barroerament el seu adversari dialèctic, però no per entrar en matèria.

Miri, jo li llegiré problemes específics que té Catalunya, problemes que sí que haurien de ser objecte d'aquest debat. L'únic que vostè va citar en aquest debat és el de la llengua, i va citar-lo per parlar dels principis, no de les matèries que estan en debat. El del deute, la situació crítica financera que avui té la Generalitat: ni una paraula. L'abstencionisme diferencial, que siguem la comunitat autònoma amb menys participació a les eleccions pròpies: ni una paraula. La dependència energètica tan forta, especialment en temes de nuclearització del nostre territori: ni una paraula. L'enorme concentració de població, el 70% de Catalunya al 7% del seu territori: ni una paraula. La natalitat, senyor president –és un índex molt clar–, de les més baixes d'Europa, i amb totes les seves causes: ni una paraula. Els joves i totes les seves problemàtiques, molt específiques, connectades amb l'anterior: ni un mot; sí, un observador per als joves l'any vinent. El mínim diàleg social entre el seu Govern i els agents socials; la poca indústria i la molta empresa; l'escàs compromís de les classes dirigents de Catalunya per invertir, fins i tot en cultura catalana; el desgavell de set nivells d'Administració, i la corrupció, que té noms i cognoms, a la seva Administració, senyor president: ni una paraula.

Aquests són els problemes que no estan a Suècia o a Escandinàvia; són a Catalunya, senyor president. I li diré de la mà de quatre autoritats que no són de cap disciplina d'aquesta cambra, de cap Grup Parlamentari.

Càritas. Càritas ens parla de noves formes de pobresa: des de la vídua amb cinquanta mil pessetes el mes fins a la pobresa que arriba ja a ser jove a l'àrea metropolitana, baixant cada vegada més la mitjana d'edat.

La Cambra de Contractistes: manca d'inversions públiques que estan provocant una greu descapitalització pública al país. Són les seves paraules, les de la Cambra.

Els sindicats, que els estan alertant que s'ha apujat un 9% la sinistralitat, els accidents laborals a Catalunya, o la Fiscalia del Medi Ambient, que està dient que la Generalitat està posant sistemàticament obstacles a la seva actuació. Quatre autoritats de fora d'aquesta cambra. Què hi responen vostès?

Poden ser també visions desastroses del nostre país? Per què tant cofoisme? Com és possible, senyor Pujol, no parlar del deute que porta la Generalitat i, en canvi, parlar del finançament autonòmic? I parlar del finançament autonòmic com si vostès acabessin d'arribar al Govern. Fa disset anys que dialoguen amb la contrapart pel finançament autonòmic. Disset anys dient: «ens ho fem sols, eh?», disset anys trencant el consens, no buscant la força de tot l'arc parlamentari a Catalunya. Els altres governs amb els quals vostès dialoguen van passant, vostès es queden, però els problemes també.

Vostès van fer l'acord del 30% d'IRPF. I vostè sap què va dir, l'any passat, d'aquest acord? Que ens donaria 250.000 milions de pessetes. Ho va dir en el seu discurs

de l'any passat. I sap quines són les xifres, no? –no cal que les hi recordi–, a què estem arribant aquests moments, que, fins i tot, hi ha qui dubta –són especulacions perquè encara no tenim l'exercici tancat– que les xifres siguin negatives.

Qui és el que fa desastre? El que se'n va als 250.000 milions de pessetes per vendre la moto, perquè es pugui justificar tot altre tipus de pactes, o el que li recorda que aquesta fórmula no assegura un creixement ràpid, i, més, si vostès i el PP desvitalitzen l'IRPF o n'erosionen la progressivitat?

Per cert, senyor Pujol, parli'ns d'aquest any, de com va la classificació del deute segons Moody's –l'agència Internacional–, que és una de les coses que li agrada molt citar-nos per deixar-nos aclaparats: «perquè, a més, si vostès miren Moody's...», parli'ns de com va aquest any la classificació de Moody's.

Vostè té aquest deute, també, per problemes de descontrol en la despesa, senyor president. Un deute que, pel cap baix, està als 2 bilions –amb «be» de Barcelona–; reconegut pel senyor conseller d'Economia i Finances: 1 bilió i mig. Però no parlem de xifres no comptabilitzades, de pagaments pendents, de factures als calaixos, de tancar ordinadors perquè no comptabilitzin ja d'aquí a final d'any, del que se'n diu «comptabilitat creativa»... Estem poc amunt poc avall dels 2 bilions, de les 320.000 pessetes per català; d'1.200.000 pessetes per família. Un descontrol que fa que, enguany, vagin pujant les despeses corrents i vagin baixant les inversions.

Sap, senyor president, que ja inverteixen més les administracions de l'àrea primera de Catalunya que la Generalitat de Catalunya? Que la xifra d'inversions de les administracions locals de l'àrea primera és superior a la Generalitat de Catalunya? Sap, senyor president, que vostès, enguany, paguen més interessos que no pas inverteixen? I de qui és culpa, això? Dels governs successius de Madrid? I d'això ni se'n parla. I sap quins són els efectes socials d'això? Quan triguen a pagar-se les factures, senyor president? Ens deia un important empresari de Catalunya que el punt número 1 de l'alternativa a Catalunya hauria de ser: «pagarem als tres mesos» –o als dos–, com mana alguna llei.

No, no fem demagògies: quan triguen vostès a pagar? Què els costa als ajuntaments de Catalunya la sobrecàrrega financera que ara volen tapar amb avals per aquest descontrol que vostès porten? Un descontrol que, si anéssim a veure quins són els dèficits d'altres serveis, caldria apujar-lo encara de 400.000 milions més.

Ens pot explicar, a més, que aquest descontrol que ha afectat el seu Govern, com és possible que no el tinguem en compte en aquesta cambra, quan vostè ha substituït amb nocturnitat i silenci absolut el conseller d'Economia i Finances? Ens pot explicar, senyor president, per què va canviar el conseller d'Economia i Finances? I no ja per què el va nomenar o per què va aconseguir que el nomenessin president d'Aucat –fet no gaire estètic en les democràcies madures, que es nomeni un exconseller president d'una concessionària de la Generalitat–, no, expliqui'ns per què va substituir l'exconseller d'Economia i Finances. Expliqui'ns què

significa la reaparició de Javier de la Rosa i els maldecaps d'alguns dels seus col·laboradors; no de Javier de la Rosa, dels seus.

Parli'ns seriosament de responsabilitat del seu Govern, quan hi ha sentències que diuen que hi ha hagut desviació de poder de la Generalitat o quan s'ha protegit, des de diverses conselleries, persones condemnades, o quan se'ls cita textualment –textualment– en un acte judicial i es diu que, avui, el finançament il·legal dels partits polítics no és delictiu, però està aprovat i «*se deduce razonablemente la financiación ilegal de Francesc Gordo*» i d'altres càrrecs de Convergència i Unió, que cobren talons fins i tot a la seu del seu mateix partit.

Jo ja m'he trobat amb dirigents de Convergència i Unió que diuen: «Oh, però, com que ja no és delictiu, això no és irregular». És absolutament aberrant que el partit que governa Catalunya passi com qui trepitja ous sobre temes enormement conflictius i, a sobre, que ens demani responsabilitats per fer el futur model de Catalunya.

Un descontrol que, en part, pot ser atribuït, també al fet que vostès han anat creant un país cada vegada més petit, quant a concepció. Una asfíxia sobre determinats aspectes del país que han anat sortint i que vostès en fan un cas molt superficial.

M'agradaria tenir temps per entretenir-me en la qüestió dels guàrdies civils, dels mossos i el trànsit. Les quotes són les quotes. La demagògia del Govern espanyol o de la Comandancia Suprema de la Guardia Civil d'encoratjar els números que no es fessin mossos d'esquadra. Cert. Però l'absoluta estretor, sigui el model que sigui, que, davant d'unes persones que viuen i treballen a Catalunya, que coneixen com qui més les carreteres de la seva circumscripció, que saben de trànsit, no es puguin quedar continuant fent aquesta tasca a Catalunya, malgrat la seva disponibilitat per passar pels cursos corresponents d'ingrés a la Policia de Catalunya... Una estretor que s'ha vist, fins i tot, en polítiques culturals. S'han cregut massa aquest país. És només la interpretació de Convergència i Unió o de cercles reduïts de Convergència i Unió. És el cas del Teatre Nacional. Primer, amb un esquema absolutament de cort quasi medieval, s'apadrina un gran personatge i se li lliuren totes les claus del teatre de Catalunya. I, després, a aquest mateix personatge, se'l treu de l'escenari, se'l fa dimitir de la forma més barroera que ho pot fer un poder polític. Ni tant ni tan poc!

Quin debat farem sobre el teatre, quan, a més, hi ha ara una amenaça absolutament mercantilitzada –fins i tot, neoliberal, i en podríem parlar en detall si tinguéssim temps– sobre l'oferta teatral a Catalunya? Una concepció estreta, que també hi és, en un tema molt important com és el de la llengua. I parlo amb l'autoritat d'un Grup Parlamentari que, sobre aquesta qüestió –i d'altres que podria citar-li per fer-li front a la forma tan senzilla com desqualifica els seus adversaris amb el desastre–, té l'autoritat de la seva pròpia tasca durant anys i anys. Tema que ja va començar amb un conjunt de tabús que a mi em van fer enrogir quan vaig veure que el Govern de Catalunya acceptava vetos als seus membres, per part d'una casa regional, mentre altres membres assistien a un determinat esdeveniment. Tema

que aquest Govern ha plantejat tan malament com ha sabut. I, com s'ha dit, fins i tot en diversos cercles, ha volgut ignorar que, d'una banda, malgrat totes les lleis i mesures, estem aconseguint la llatinització del català, i, de l'altra banda, hem deixat flancs molt oberts a un combat demagògic promogut, no pas per la societat, on aquesta problemàtica no existeix, sinó per interessos partidistes o de centres corporatius.

Es veu, senyor president, que a vostè no l'han informat del vot particular que té presentat el Partit Popular a la Proposició de llei de la llengua, perquè el que ha dit aquí, des d'aquesta tribuna, és absolutament el contrari del que ha proposat el Partit Popular: rebutja el Decret del 92 i no accepta que s'inclogui a la Llei. Ho diu textualment. Tot el contrari del que acaba de dir vostè. Vostè pot influir tant sobre un govern i hem d'anar a fer un treball sobre la llengua amb un salt endarrerit sobre les conquestes aconseguides en aquest país? No serà que forma part d'allò que a vostès els pot convenir partidísticament, que es gronxen en les diferències nacionals que hi han entre el Partit Popular i vostès per amagar les profundes i les fortíssimes coincidències socials entre ambdós partits polítics, o una coalició i un partit polític?

Hi ha una bona evolució econòmica. Ningú ho ha negat en aquesta tribuna. I vostè ha fet una trampa que tampoc és digna de la seva categoria política: ens ha portat xifres comparant el 85 amb el 95. Un cicle depressiu amb un cicle expansiu. Això no es fa ni a primer curs de facultat, però sí que serveix per lluir uns percentatges. No li faré la contrària, perquè quedarem molt mal retratats com a Catalunya; però és el que ha fet vostè.

Una bona evolució econòmica per impulsar què, senyor Pujol?, més deute?, manca d'inversió pública?, diferencials macroeconòmics negatius?, manca de diàleg social a Catalunya?, acords, a nivell d'Estat, sobre pensions, i, vostès, reticències al respecte, a la Ponència parlamentària?, acords sobre mercat laboral, i, vostès, «contracte Farreres», en direcció radicalment contrària, individualitzant el treballador i l'assalariat, perquè perdi solidaritat i força negociadora, quan s'ha aconseguit –amb el Govern del PP!–, UGT i Comissions, per sort, anar en direcció contrària al que vostès havien promès a la classe empresarial catalana? I, fins i tot, bona evolució econòmica per ignorar l'atur. Un dels escassos governs europeus, una de les escasses polítiques econòmiques europees –la del PP i la del seu suport, perquè li han donat suport fins i tot en el pressupost d'enguany– que no planteja com una prioritat, amb programes específics, el combat per l'ocupació i contra l'atur: declaració francoitalobelga, programes escandinaus, acció britànica... És més: vostès se'n burlen. Al conseller Farreres li pregunten sobre el Pla Aubry i diu: «És un PER, és com el PER, és com un pla d'ocupació rural». Està a debat, per bé i per malament, per l'encert i pel desencert, arreu d'Europa, i aquí es considera el PER. És clar, com que aquí no fem res!, el que fan els altres és com un PER.

O l'Inem, el Servei Català de Col·locació. Parlem de l'Inem, senyor Pujol. Quan han dialogat amb els agents socials sobre com funcionarà l'Inem? Com el Servei

Català de Col·locació? O serà, com es reclama, un autèntic servei català d'ocupació? Però això és lògic, és lògic, perquè Convergència i Unió i el PP tenen el mateix model de creixement social i econòmic. I, fins i tot, de vegades, com que ells aspiren a una majoria absoluta, vostès poden anar més a la dreta del que va el PP, i els empenyen a anar més a la dreta. Moment econòmic bo, però, fixin-se vostès: redistribució dels ingressos en moment econòmic bo, que vol dir desfiscalitzar les arques públiques, abaixant les plusvàlues del capital; o sigui: en un moment traïem ingressos dels qui més tenen, no traguem deutes fiscals dels qui menys tenen; traïem-los dels qui més tenen. Lògic: són vostès. I, en canvi, anem a retallar despeses carregant sobre els qui menys tenen, en detriment de l'estat del benestar. I sóc l'esquemàtic que em toca ser per la mitja hora que tinc assignada; podem entrar en el debat sobre mesures concretes. I, al damunt, posem-hi la família com a esmoreïdor, no fos que la crisi provoqués massa clivelles. Això és demagògia conservadora, lògica d'opcions conservadores com el Partit Popular i Convergència i Unió. És lògic quan, fins i tot, vostès van amb globus sonda; és lògic, quan vostès van més endavant que ells quan proposen, també a Catalunya, una macrocorporació amb els fons de previsió. O quan, legítimament, en el seu programa electoral, van a proposar el desmantellament de l'assegurament públic.

Senyor president, aquesta coincidència, fins i tot els ha fet haver d'empassar-se valors –que aquests no són de Convergència i Unió, i sí d'alguns sectors que formen el PP–, com el que ha estat abans en debat, de la llei d'asil, o com el de l'himne, que, per cert, l'himne, senyor president –si no, desmenteixi-ho–, el Govern espanyol diu que tan aviat ho sabia el PSOE com tan aviat ho sabia Convergència i Unió. No és que el PSOE ho sabés des de fa no sé quant de temps i Convergència i Unió només des de fa quatre dies. Algú menteix: o vostès o el Govern del Partit Popular.

Mesures com les del Codi de família, amb una visió absolutament conservadora de la parella –quasi eclesiàstica–, que ha de ser estable, heterosexual, oblidant el que s'està fent a la majoria de països avançats europeus; mesures com l'ofec mediàtic i determinades ambigüitats o passivitats de Convergència i Unió a l'hora de concentració de mitjans. I tot això ho anunciava vostè, en la nota de premsa que van distribuir però que després no ho va fer en el seu discurs, «amb grans beneficis per a Catalunya». Ho diu la nota de premsa –que potser les diputades i els diputats no coneixen–, quan anunciaven, els mitjans de comunicació oficials de la Generalitat, de què parlaria el president: «I, a més, explicarà els grans beneficis que això reporta a Catalunya». I, oh, sorpresa!, d'això ni se'n va parlar.

Per exemple, senyor president, com van les inversions extrapressupostàries d'enguany? Jo li vaig fer una pregunta sobre això, un dia, en un torn de preguntes, perquè ha de saber vostè que debatrem aquestes qüestions amb el president del Govern de Catalunya vol dir: o una vegada l'any –que no fa mal–, al començament del curs parlamentari, setembre-octubre, o els dos minuts i mig cada quinze dies, si hi ha sessió en aquest Parlament. En un d'aquests dos minuts i mig jo li vaig preguntar

3670

com anaven, i vostè es va enfadar molt i va dir: «No digui «zero»; això no és veritat!» I jo li torno a preguntar: com van les inversions extrapressupostàries? Quin és el seu grau de compliment? Com han anat endavant, els rèdits per a Catalunya, en les inversions d'enguany, d'acord amb aquests costos tan elevats? Com estan qüestions que afecten el Pla del delta, el port i l'aeroport, el quart cinturó –malgrat que sigui una obra que alguns d'aquesta cambra no hi estiguem d'acord– i un llarguíssim etcètera que és previst en aquesta llista d'inversions extrapressupostàries? Per cert, parlant de l'aeroport, seria bo que el Govern de Catalunya fos capaç de governar en una de les noves infraestructures més importants, com és el Pla del delta, i que no haguéssim d'esperar els invents del senyor Arias Salgado, des del Govern de Madrid, substituint la manca d'acció del Govern de Catalunya en un dels temes més esperançadors i de més de modernitat i de futur per a Catalunya! Fins i tot passa per la vergonya, qualsevol dels presents, que quan ha d'anar a la terminal de l'aeroport, encara ha de veure com queden rònegues unes obres aturades per manca d'incompliments per part d'administracions, que vostè diu que estan sota la seva responsabilitat o sobre les quals influeix.

Senyor president, senyores i senyors diputats, ens podem perdre –jo ho lamento; de vegades ho fem, nosaltres també– en el debat sobre el major o el menor èmfasi de la personalitat nacional de Catalunya. Cal fer-ho, però no amagant que hi han moltes interpretacions sobre la personalitat nacional de Catalunya. I és lògic: n'hi ha una, la que parla en nom del Govern de Catalunya avui, que arriba a dir que, sostenibilitat és sostenibilitat social; és el concepte més arcaic del liberalisme. Qui pugui, s'ho pagarà, i, si no, ja ho pagarà l'Administració, que en el liberalisme originari acabava amb una conclusió: «i, a més, qui pagui, tindrà dret de vot; el que no, no». Aquest era el liberalisme originari –això és Constant.

Un govern que, legítimament, mentre la gent s'ho cregui, mentre la gent no participi, mentre la gent no es senti mobilitzada per una pedagogia elemental de catalanitat, pot fer veure que això és el que convé al país, i el qui ho critiqui està desanimant. Això s'ha dit avui reiteradament. No. Precisament, per fer anar un 40%, a la vora un 40% de la gent de Catalunya que avui no se sent motivada per anar a votar a unes eleccions del Parlament de Catalunya, cal buscar el positiu d'aquest negatiu. I són aquells temes que il·lusionin amb pedagogia de catalanitat, que és la personalitat nacional, però, molt abans, és fer entendre a la gent que l'ensenyament, la sanitat, el medi ambient, la regulació de l'expedient d'ocupació, la promoció de l'economia tenen molt a veure amb el que decideix un govern de Catalunya, que, democràticament, surt d'aquest hemicicle.

Jo li donaré quatre idees, si és que vol entrar en el seu debat; quatre idees per a un país avançat; quatre idees, aprenent del que es fa més enllà de les nostres fronteres; però aprofitant les energies –que hi són–, les de Catalunya.

Les polítiques d'igualtat d'oportunitats –hi entraré tan telegràficament, però tan àmpliament com pugui–; les polítiques sobre el territori amb un creixement sosteni-

ble; les polítiques per fer de Catalunya una societat oberta i plural, i definir, en termes clars i nítids, què significa «sobirania» a les portes del segle XXI.

Les polítiques d'igualtat d'oportunitats, que comencen per l'ensenyament, sí, impulsant una correcta implantació de la Reforma, però que no es segreguin nois i noies, senyors del Govern, no només per raons de llengua –que saben que nosaltres ho guardarem molt, això–, per rendiment, per sexe o per religió, com passa avui a Catalunya; no només per raons de llengua; una implantació que tingui un finançament públic del sistema educatiu; una implantació que tingui recursos pedagògics i financers suficients, amb control d'un cert escorament cap al sector privat; una igualtat d'oportunitats que comença als zero-tres anys i acaba a la universitat o a l'escola d'adults –assignatura que també els ha de sonar com a bastant per aprovar; per cert, senyor Pujol, la LOGSE no fa obligatori zero-tres anys, però diu que l'Administració donarà una oferta suficient. Li dono unes quantes xifres de l'«oferta suficient» que dona el seu Govern de zero a tres anys, a Catalunya? Li recordo, com vostè va respondre en aquesta cambra, que, per a això, ja hi havien les mares a casa, que es podien quedar amb els nens i les nenes –visió absolutament conservadora, és clar, i discriminadora, respecte als drets de la dona?

I no es pretengui comparar amb en Blair, ni amb altres països, perquè, a més, jo li dono un cert avantatge, senyor Pujol: ens ha tocat fer moltes coses que altres portaven anys o decennis fent. Miri, xifres: a la Unió Europea, la mitjana d'ensenyament públic obligatori està al 70%; sap quina tenim, a Catalunya? 48% públic, 42% privat –xifres del senyor conseller. I a Barcelona: 40% públic, 60% privat. No vagi a comparar-se, ni fins i tot en terrenys tan perillosos com el de l'analfabetisme, sobre el qual ha de conèixer vostè, millor que jo, enquestes a l'àrea metropolitana.

Li deia un personatge de la ciència catalana, el degà de Físiques de la Universitat de Barcelona en un acte a la Generalitat: «Catalunya serà, dins de vint anys, el que la seva educació i universitats són ara. Hem de tenir una massa crítica d'investigadors i estem clarament per sota. A Catalunya, la ciència ha d'estar al nivell de l'art.» Per cert, senyor president, què se n'ha fet, de l'accelerador de partícules? Un altre dels seus temes: l'ONU, Moody's, accelerador de partícules..., què se n'ha fet, de l'accelerador de partícules, senyor president? La igualtat d'oportunitats en l'ensenyament, en la sanitat, als serveis socials vol dir increment del nivell de vida; vol dir increment de la capacitat econòmica d'un país; vol dir crear llocs de treball; vol dir explorar noves formes d'ocupació, com a Escandinàvia, com a França, com proposaven des del Baix Llobregat, des de finals dels setanta, pioners com Joan García-Nieto, que, de l'experiència obrera del Baix Llobregat, ja avançava que calien noves ocupacions, i repartir treball. I aleshores és quan crearem confiança, és quan veurem els joves que realment s'animen per a la taxa de natalitat, no amb discursos morals ni repressors; no amb apellació als tres catalanets per parella –vostè ha complert amb escriure, jo just–, no, amb les condicions materials reals que podrien invertir aquesta tendència tan preocu-

pant. I nosaltres, en aquest sentit, subscriuríem el que se'ls ha proposat del Pla d'ocupació o d'exigències de seguretat en el treball, o tot allò que ven energies socials a Catalunya. M'agradaria llegir-li la llista de tot un conjunt d'entitats importantíssimes de Catalunya que s'adrecen a aquest Parlament i al seu Govern, i a les quals vostès, fins avui, en les seves propostes, els han girat l'esquena.

Una prioritat sobre el territori, amb un creixement sostenible. Senyor Pujol, li ho llegiré –ho sento, ja ho sap, però, com que ho ha pervertit de tal forma en aquest debat...–, què vol dir «creixement sostenible», segons l'Informe mundial, o l'Informe Brundtland: «desenvolupament que satisfà les necessitats del present sense comprometre la capacitat de les generacions futures per satisfer-ne les pròpies». Això és «sostenible»; l'altre és liberalisme eixarreit. Això és Agenda XXI, això són acords de Rio, això és creació del consells de sostenibilitat, com el que proposa el Grup d'Iniciativa - Els Verds en aquesta cambra. Això passa per una aposta seriosa per discutir la fiscalitat ecològica; per fer una acció global de medi ambient; per comptar amb les administracions locals que, avui, sense cap ajut de la Generalitat, van pel davant –125 municipis, que representen quatre milions i mig de ciutadans de Catalunya–, que estan pel davant en aquestes qüestions. Vull una aposta decidida pels residus –li recordo el seu flagrant incompliment sobre el Pla metropolità de residus– o una aposta per complir els convenis internacionals, o l'avaluació d'impacte ambiental i infraestructures i grans projectes, o una aposta decidida per la supressió progressiva d'envasos, o per l'energia.

Com li han dit –i jo li ho recordo–, els països més avançats, començant per Austràlia o els Estats Units, han fet del medi ambient un dels filons de nous llocs de treball. Senyor Farreres, senyor conseller de Medi Ambient, senyor conseller d'Economia, m'agradaria sentir propostes del Govern de Catalunya, aprenent d'aquests que van per davant de nosaltres, en aquesta direcció, o introduint l'educació ambiental en les nostres escoles. Forma part d'aquesta aposta pel territori, òbviament, el seu reequilibri. I podríem repassar xifres de nivell de renda per comarques, i com s'han anat separant, i podríem repassar xifres sobre joves agricultors, o sobre sectors de cooperativisme al camp, perquè vegem quant estem apostant no per la Catalunya radi de bicicleta –tots al centre, a Barcelona–, sinó per la que deia Pau Vila: «La Catalunya xarxa de ciutats», aposta que no vol dir una legislatura ni un programa electoral, però vol dir un canvi de model de fons bastant més humà i sostenible del que vostès estan empenyent.

Vol dir, en definitiva, una Catalunya com a ciutat oberta i solidària, de consens, de tolerància, de pluralitat; de vegades, arguments nacionalistes abrindats del seu govern se'ls tornen com un bumerang, quan faciliten arguments contraris. A Catalunya, la convivència –s'ha dit moltíssimes vegades– és un bé molt preuat, aconseguit per tothom, i, en aquest sentit, quan vindran nous reptes –i molt més importants dels que tenim avui, perquè som una societat que va per davant d'altres–, caldrà aprofundir l'obertura d'aquesta societat, no pas el

seu tancament, com qui es mira el melic, només com una visió millenària.

El president

Senyor Ribó, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

I, en aquest sentit –i acabo, senyor president–, nosaltres és on voldríem entrar: en un debat seriós sobre la redifinició de la sobirania a les portes del segle XXI. Què significa avui democràcia a un nivell d'autogovern sigui local, supralocal o autonòmic? Quin paper atribueixen vostès –i quin paper atribuïm nosaltres?– als ajuntaments, a la reforma de les lleis d'ordenació territorial, a les concepcions que han estat en debat a Lleida i sobre les quals, al senyor Subirà, lògicament –perquè és d'aquest govern–, se li ha vist el llautó, quan ens ha dit: «ajuntaments, a la cua; primer, l'autogovern»? Els ajuntaments són autogovern, senyor Subirà; són Estat, són tan Estat com Catalunya, i enfortirem Catalunya no posant els ajuntaments a la cua, sinó posant-los al mateix nivell perquè cadascú, al seu graó, farà avançar l'autogovern de Catalunya, fins i tot per resoldre els problemes de la gent i de la manera més pròxima als ciutadans.

Parlaríem, en aquesta sobirania, del finançament. Podríem partir –no sé si li semblarà bé, senyor Pujol– d'un punt de referència molt senzill: els articles 44 i 45 de l'Estatut –fixi's si ens conformem amb poc. Si fem el càlcul de la mitjana de la població –el 15%– amb la mitjana de l'esforç fiscal, ens correspondria el 19% dels ingressos; estem al 13%. L'Estatut és de l'any 79. L'Estatut de l'any 79 deia que, els traspassos, senyor Pujol, en dos anys estaria acabat el calendari.

El president

Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

És clar, hi ha molts governs –acabo, senyor president–, molts governs, a Espanya que en són responsables; aquí no hi ha cap responsabilitat. O l'encaix de Catalunya amb la resta de l'Estat, amb informació, amb coneixement, amb intercanvi de cultures, o l'encaix a la Unió Europea. Per cert, també valdria la pena que ens aturésim a comentar com és possible que el Govern espanyol –el seu aliat– fou un dels que no volgués signar el protocol annex sobre capacitat legislativa de les comunitats autònomes a Europa.

En definitiva, aquests dos darrers apartats –perquè quedí encara més clar– no són d'una o altra opció política o de suma d'opcions polítiques. Per vostè, sí que ho són: l'autogovern, el finançament, la defensa del país i, si molt em colla, una determinada visió de la llengua, sembla que només ho pot fer Convergència i Unió. Li ho he dit moltes vegades i igual com vostè diu que no canvia de discurs, mentre no em demostrí que la història està equivocada, jo tampoc canviaré de discurs. És una lliçó històrica que això, a Catalunya, li ha fet sempre mal; per més glòria i honor que tingui un personat-

3672

ge polític, creure's que és Catalunya i que no li cal la força dels altres problemes que ens afecten a tots sempre ha fet mal a Catalunya –i li ho dic en positiu per ser esperançador: és una nota instintiva d'una opció progressista que totes aquestes temàtiques siguin sempre objecte de tractament unitari, al contrari del que vostè ha fet fins ara.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*)

El president

Gràcies. Sí, senyor Curto; em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, lo Grup Popular sollicita la paraula en virtut de l'article 67.3, perquè s'han formulat unes afirmacions en relació amb el programa electoral del Partit Popular que no són certes.

El president

No és en el moment d'aquest debat...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, jo li prego que atengui lo fet de no deixar en un estat d'indefensió un grup parlamentari que pertany a este partit, i que pugui quedar...

El president

Tindrà vostè el seu torn de la tarda per contestar això.

El Sr. Curto i Casadó

Sí, però, senyor president, lo meu debat és amb lo Govern de la Generalitat i amb lo president de la Generalitat, no amb la resta de grups de l'oposició, i, naturalment, aquí no es pot dir lo que millor convingui a cada u i deixar en entredit la credibilitat d'un partit i d'un grup parlamentari.

El president

Per no allargar més la discussió entre vostè i jo, un minut per exposar la seva posició, però un minut terminal.

El Sr. Curto i Casadó

Menys, senyor president. És que s'ha arribat a afirmar, probablement per un impuls natural, que el programa electoral del Partit Popular preveu lo desmantellament –amb estes paraules– del sistema de protecció social. Jo invito a qui ho hagi formulat –en aquest cas, lo senyor Ribó– que, durant lo debat d'aquesta tarda, pugui demostrar davant de la cambra a quina pàgina correspon allí on lo Partit Popular preveu lo demantellament del sistema de protecció social.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El president

Per continuar el debat, té la paraula... (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Mig minut, senyor Ribó, i acabem el tema.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president..., perquè, si no, quedaré jo –amb raó deia el senyor Curto– que he citat una cosa que no és certa. Senyor Curto: o vostè no m'ha escoltat o jo m'he expressat malament. Em referia al programa de Convergència i Unió, que –si vol, l'hi llegeixo– diu: «El desmantellament de l'assegurament públic», i podem entrar-hi en detall; suposo que hi hauria d'entrar quan discuteixi amb el senyor Pujol, no amb vostè, senyor Curto.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyores i senyors, senyor Ribó, realment, contestar-li, a vostè, sempre és difícil, perquè vostè té la tàctica de la perdigonada (*remor de veus*). Aleshores, sí: li ho dic cada any, però és que cada any ho fa; què vol que li digui? Vostè..., no l'he vist disparar mai allò que se'n diu amb un fusell amb una sola bala de precisió, però sí amb perdigonada, no? Aleshores, com es contesta una perdigonada? És clar, afortunadament, les perdigonades només serveixen per matar animals petits (*riallles*); els animals grossos no queden gaire afectats.

Bé, aleshores, de tota manera, és complicat sempre contestar-li, a vostè. Primer: home, suposo que no deu ser cap pecat que el president de la Generalitat, el president del Govern, quan parla de les coses que creu que es fan bé i, sobretot, quan parla del país, d'un país que, a més, és obra de molta gent, de generacions, per començar, però, a més, avui, en els últims anys, obra de molta gent –també de vostè, senyor Ribó, que ha fet contribucions importants, i és veritat que les han fetes, vostè i el seu partit–, doncs no és cap pecat que parli amb convicció i amb entusiasme i, més, quan la conclusió del seu discurs, bàsicament –o del meu discurs d'ahir– és, diguem-ne, fer allò que se'n diu una crida a l'ambició del país. Som això; tampoc som el primer de la classe, encara que ho siguem gairebé en alguns aspectes –allò que vam dir del viure bé–, però no ho som, evidentment, en tecnologia; no ho som, evidentment, en fi, doncs, en força econòmica; no ho som en una pila de coses..., però, bé: som un país de prou força, de prou energia, de prou qualitat, acarat prou endavant, que ha demostrat que pot anar endavant perquè estigui justificat que el president miri, diguem-ne, de vehicular en aquest país una crida, diguem-ne, a l'ambició. I això només es pot fer des de la convicció i, si m'ho permeten, des de l'entusiasme; no des de l'avorriment, com alguns deien abans, sinó, precisament, des de l'entusiasme. I, aquest entusiasme, el tinc i, si això algú ho confon amb prepotència, s'equivoca, perquè vostès saben –i tenen el text del meu discurs– que jo, un cop i un altre i un altre, dic que això és mèrit de tots plegats i que, a més –i això que vostè m'ha atribuït abans, senyor Ribó, no és cert–, jo no he silenciats cap dels problemes que tenim i, en alguns, fins i tot m'hi vaig ficar: que si el finançament..., m'hi vaig ficar; que si el tema

de la llengua –que és una de les coses que hem de resoldre–, que si el tema de les cues sanitàries..., ho vaig dir jo mateix; que si els accidents laborals..., en vaig parlar jo mateix i vaig dir que hi havia hagut un repuntament –que, per cert, no és tan veritat com jo li deia ahir pel que després he vist mirant més atentament les estadístiques..., però, en fi, no estem prou bé, segur..., que si el tema de la gent gran –que si el tema de la gent gran..., no ara, sinó vist en la perspectiva del que serà aquesta qüestió d'aquí a uns anys–, etcètera, i que si la necessitat que tenim d'actuar de tal manera que, l'estat del benestar, el puguem mantenir perquè és un gran orgull nostre com a catalans, com a europeus, en general; és una característica d'Europa. I, després, perquè vaig dir ahir que l'estat del benestar és una formidable eina de cohesió social.

Jo, fins i tot, des de la meua perspectiva, entenc que hàgim sacrificat de vegades l'economia productiva en benefici de l'acció social, perquè, en darrer terme, l'economia productiva, la creació de riquesa a Catalunya, igualment com el manteniment de la identitat nacional, no es farà si no hi ha cohesió social. O sia que, per estricta justícia, però també per necessitat –diguem-ne, fins i tot, per egoisme nacional–, nosaltres necessitem mantenir aquest estat del benestar.

Totes aquestes coses i moltes altres, els les vaig estar, a vostè i a tots els diputats, assenyalant o esmentant ahir. Vostè n'hi afegeix algunes més –que no hi tinc inconvenient, no totes, perquè n'ha assenyalat moltes i no acabariem–..., però, de moment, sí que les hi voldria contestar.

Miri: quant a l'equilibri territorial, jo penso que és molt fàcil de demostrar que, justament, aquests últims anys, s'ha millorat aquesta situació. Per exemple, si mirem, posem per cas, com ha evolucionat la població –que és una dada molt important– resulta que, a l'últim cens, a les últimes dades que tenim del 96, comparades amb cinc anys abans, hi havien hagut set comarques que havien baixat i, abans del 91, n'hi havia –si no ho recordo malament– 14 o 15. No li diré quines, una per una, però, de tota manera, es pot resumir d'una altra manera, diguem-ne: de les tres províncies catalanes una ha baixat, que és Barcelona, i les altres tres han pujat; poc, la de Lleida, i molt considerablement, la de Girona i la de Tarragona. I, si ho mirem per àmbits territorials, l'àmbit metropolità de Barcelona ha baixat i tots els altres –comarques gironines, Camp de Tarragona, terres de l'Ebre, àmbit de Ponent i comarques centrals–, tots han pujat. Això, pel que fa a la població.

Pel que fa al producte interior brut, doncs, miri, per exemple, jo li recomano que llegeixi un llibre que acaba de publicar, fa poc, la Caixa de Catalunya sobre el producte interior brut de Catalunya i veurà, per exemple, que, del 95 al 96 –és un any només–, les comarques que han millorat més quant a producte interior brut són, per aquest ordre: les Garrigues, la Ribera d'Ebre, l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà, la Noguera, etcètera, etcètera. El Barcelonès arriba per sobre de la mitjana, però bastant més avall; el Berguedà també –ho dic perquè és una comarca que ha passat una crisi important... Bé, li dono aquestes dades, després li puc donar les mateixes dades del 90 al 96 i, entre les que

estan per sobre de la mitjana catalana, hi ha també, doncs, la Garrotxa, les Garrigues, l'Alt Empordà, la Selva, el Pla de l'Estany i el Ripollès –i val la pena de dir el Ripollès perquè, com el Berguedà, és una comarca que ha sofert una crisi industrial i demogràfica seriosa.

En fi, utilitzo arguments de tercers, perquè sempre, diguem-ne, són de més bon presentar, però els títols d'aquest estudi de la Caixa diu –parla de la concentració del PIB català i de la seva dinàmica–: «L'eix metropolità: continua la lenta pèrdua de participació de les comarques metropolitanes»; segueix: «En l'eix gironí, es referma el seu pes en el total del PIB català», «L'eix de Tarragona guanya participació». Les comarques centrals, en canvi, pugen però perden pes relatiu; números: passen del 5,36 al 5,26 en vuit anys, però pugen, de tota manera; l'única que baixa és l'àrea de Barcelona, que abans li he dit. I, finalment, agafarem..., quan parla de les comarques de muntanya, que han reaccionat en aquests últims anys molt positivament –i m'he saltat el pla de Lleida, que recupera part del terreny que havia perdut en èpoques anteriors.

Per tant, ja veu que l'equilibri territorial, doncs, quant a equilibri territorial, no és cert que estiguem reculant. I –ja ho dic– li poso dades de l'Institut Català d'Estadística, però li poso també dades de la Caixa de Catalunya, dades econòmiques –producte interior brut– i dades demogràfiques, que són molt significatives sempre en casos així.

Bé, escolti: jo celebro moltíssim que hi hagi tanta preocupació per la natalitat –bé, almenys, una preocupació aquí, vull dir–; ho celebro perquè, fins ara, cada vegada que havia parlat de natalitat, més aviat se m'acollia amb una mica de brometa, no?, i, almenys avui, se m'acull criticant-me, que ja és un avenç molt important. «No hi ha natalitat per això...»; per tant, hi ha un reconeixement, sembla, d'una cosa que fins fa quatre dies no s'ha admès, i és que la natalitat, la baixíssima natalitat catalana, 1,14 de fertilitat femenina –1,14–, que és no de les més baixes, sinó la més baixa del món, si exceptuem algunes altres comunitats autònomes espanyoles, que estan per sota, i algunes regions italianes, que també estan per sota, la més baixa del món; però no la baixíssima natalitat catalana, sinó la baixíssima natalitat europea, fa que aquesta sigui una de les amenaces més greus per al futur d'Europa.

Jo, altres vegades que parlava d'això, havia de recórrer, com a vegades faig, simplement per defensar-me i per frenar una mica segons quines crítiques, a arguments, i utilitzava sempre l'argument del Mitterrand, que no reclamava tres catalanets –com vostè ha dit–, però sí tres francesets. He recomanat diverses vegades que es llegeixi un discurs important, solemne, que va fer el Mitterrand, que es titulava exactament *Vers le troisième enfant –enfant français*, evidentment, però *vers le troisième enfant*. Ara, jo celebro molt que s'hagi acabat la brometa i, que en tot cas, s'hagi començat la crítica al Govern de la Generalitat sobre això; hem fet un gran progrés.

Quant als joves, que sí que en vaig parlar ahir –senyor Ribó, sí que en vaig parlar–, escolti, quant als joves, en

vaig parlar ahir i n'he parlat avui diverses vegades. No he parlat dels joves, diguem-ne, com una categoria a part, perquè això, en el llenguatge polític actual i fins i tot, també, en el llenguatge sociològic cada vegada es fa menys; el que es mira és què s'ha de fer perquè la gent, jove o no, però naturalment jove, –malament rai, si això s'ha de plantejar amb gent gaire gran– que la gent s'incorpori, es pugui incorporar a la vida, es pugui incorporar a la societat, i això vol dir tenir feina, i tenir feina vol dir haver tingut formació, això vol dir tenir habitatge... Un jove queda molt incorporat ja a la vida i a la societat el dia que té pis, el dia que té casa i el dia que té feina, i vol dir, evidentment, moltes altres coses. Normalment, els va bé als joves –i no és gens reaccionari dir això– haver tingut una bona família, normalment això els va molt bé.

Senyor Ribó, li vull aconsellar una cosa i veurà que sóc bon amic de vostè perquè li dono un bon consell... (*remor de veus*) –acabi, acabi, és que és important–, li dono un bon consell: tingui ben present que defensar la família d'una forma que fins fa quatre dies es considerava tradicional, a partir d'ara serà progressista, allò que vostè en diu progressista, i que no defensar-la serà reaccionari; no defensar la família d'una manera molt clàssica, per altra banda –no em refereixo a formes de família, sinó que em refereixo a l'habitatge, a la capacitat de treball, a les coses que poden mantenir la cohesió familiar, etcètera– això..., i ara li posaré un exemple –i sento molt haver de tornar de parlar de Tony Blair, però ja em disculparan–: escolti'm, em semblaria impropï que ara jo comencés a llegir textos, però és veritat que qui va desregular la família a la Gran Bretanya van ser els últims governs conservadors; qui va perjudicar més la família a Gran Bretanya aquests últims temps van ser els governs conservadors a base d'una competitivitat portada a l'extrem, sense protecció, la van desregular i, en un cert sentit, la van destruir. I avui Tony Blair, fent un discurs que m'imagino que vostè deu considerar d'esquerres, diu allò que abans ens deien que era ser molt de dretes i molt reaccionari: que la família és important –atenció: es refereix fonamentalissimament, i ho diu, a la família, diguem-ne, més aviat d'encuny tradicional–, que se l'ha de defensar. Bé i això, per tant, com que vostè és bon amic meu, jo li vull fer un favor. Escolti, vostè tingui ben present que a partir d'ara això, el xip, ha de canviar, que ser progressista serà parlar a favor de la família; a Anglaterra el Blair en parla a favor i critica la senyora Thatcher d'haver-la desregulat. En tot cas, natalitat, ho celebri; família, ho celebri; joves..., doncs bé, joves és això, és l'habitatge, és l'ensenyament...

Alguna cosa devem haver fer a Catalunya, i torno a dir –ho sé– que en bona part no és pel Govern de la Generalitat, encara que també –encara que també–, perquè tinguem una situació de la gent jove millor que a molts altres llocs. Almenys en un punt: resulta que tenim un atur juvenil baix, baix relativament, s'entén. Catalunya és dels poquíssims llocs d'Europa en el qual l'atur juvenil està per sota de la mitjana de l'atur del país. Ara hem pujat al 9%, el 9,00, i no sé quina és la xifra de l'atur juvenil. Però el mes abans, és a dir el 31 d'agost, teníem un 8,82 d'atur general i un 8,45 d'atur juvenil

–8,45 d'atur juvenil. I alguna cosa hi deu haver, que bàsicament deu ser deguda al país i a la seva estructura, però també potser alguna cosa als ajuntaments –segur– i al Govern, etcètera, perquè resulta que a Espanya, en canvi, tenen un atur que, si no recordo malament, és del 18 o del 19% –juvenil, estic parlant del juvenil: l'atur general és ara del 12,69, ara; molt bé; em sembla que no m'equivoco; Farreres, ja m'avisaràs si de cas... Bé, escolti'm, per tant, ho celebri molt: equilibri territorial, natalitat, joves, i ja li he dit el què.

Encara que no pensava contestar-lo sobre el tema de finançament, senyor Ribó, sí que li vull dir que segur que jo no vaig dir que l'IRPF ens donaria 250.000 milions perquè, a més, com que ho tinc escrit, no havíem dit mai aquesta xifra; parlàvem de 194.000. I és possible, és possible –ja li ho dic des d'ara– que segurament serà més baixa. Si vaig dir 250.000 és que ho vaig llegir malament, però nosaltres tenim apuntat 194.000, i a més ho hem dit moltes vegades i molt vegades ho hem dit bé, 194.000; segurament serà més baixa. Després en parlarem, suposo, perquè suposo que aquest tema encara sortirà més tard.

Bé, jo voldria dir-li també, quan parlem de Catalunya i d'aquest tema de la pobresa i de l'exclusió, que..., i torno a dir que vostè no ha estat just amb mi quan diu que ahir no vaig parlar dels problemes que hi han al país, perquè aquest tema de l'exclusió i de la pobresa el vaig repetir tres vegades i jo mateix tenia por de fer-me pesat i que vostès em diguessin: «Home, que això ja ho has dit, no cal que ho repeteixis»; ho vaig repetir tres vegades. I bé, ho sabem, i per això en vaig parlar i per això a més fa mal al cor saber que hi ha aquest problema; però, de tota manera, li vull dir que un punt de reflexió sobre la manera de calcular la pobresa sí que l'hem de fer, perquè li torno a dir que, aplicant aquest sistema, resulta que hi ha molts més pobres a Alemanya que a Jordània, i evidentment, quan es fa un plantejament que dona aquest resultat, alguna cosa, almenys algun matís, s'hi ha d'introduir, perquè és un sistema que compta molt –diguem-ne– la dispersió: en un país en què tothom fos pobre, resulta que segons aquest sistema no hi ha pobres; en un país que hi ha pobres i rics, hi ha pobres, i si hi ha molts pobres i hi ha alguns que són molt rics, doncs resulta que hi ha molts més pobres encara que estiguin molt per sobre del que és un pobre del país veí. De tota manera, senyor Ribó, només per situar les coses, vostè té raó en dir el mateix que deia jo ahir; i perdoni que li ho digui així mateix, està escrit: tres vegades vaig insistir sobre això.

Ja sabem que tenim una fiscalia sobre medi ambient, doncs, que està molt a sobre i molt a l'aguait, bé, i ja està bé. Ara, deixi'm-li dir que, precisament, aquest és un camp en el qual em trobo còmode per contestar-li, perquè el fiscal pot dir: «Hi ha això, hi ha allò», i tots sabem fins i tot algun cas flagrant; però, de tota manera..., i que en la seva tècnica d'anar posant casos concrets i casos concrets, aquella que hem dit de la perdigonada, doncs, en un moment determinat poden fer un efecte, poden causar una certa impressió. Però la veritat és que l'evolució de la política mediambiental a Catalunya ha estat bona. Espero que no el molestarà si li dic que entre altres ha estat ben qualificada pels ma-

teixos organismes que s'ocupen d'això de la Unió Europea, i vaig dir ahir que fa referència a platges, a aigua del mar i a rius. I dic rius perquè els rius són especialment complicats i són especialment difícils. Però l'evolució que hi ha hagut, concretament, mesurada amb una unitat que sincerament no sé que vol dir, que es diu ISQA –dispensi'm, però no sé exactament el que vol dir–, però és el que determina el grau de contaminació..., o més exactament –no–, el grau de netedat, determina el grau de netedat, doncs, l'evolució... Agafem algun riu especialment..., agafem el Llobregat. Volen que agafem el Llobregat com un riu...? El Llobregat passant per Sant Joan Despí, no? Doncs de l'any 90 a l'any 96 ha passat de tenir 51 sobre 100 ISQA a tenir-ne 64; o bé el Papiol, que tenien només 6 ISQA, ara en té 24; vol dir que segueix estant malament, però el canvi ha estat important. Ara bé, el mateix Llobregat passant per Castellbell, doncs, resulta que passa de 44 a 72, i el Cardener, doncs, passa de 59 a 74, etcètera. Estics parlant-los dels rius més difícils, concretament, que tenim. L'Anoia, passant per Sant Sadurní d'Anoia, doncs, passa d'11 a 65; passant per Martorell, passa de 18 a 57; quant a rius, quant a platges i quant a l'aigua del mar. Per altra banda, nosaltres, enguany, finalment sembla que podrem inaugurar l'últim abocador comarcal que ens faltava, que és de la Cerdanya, concretament –el de la Cerdanya.

Bé, i com això, podria anar-li donant més dades que amb tota seguretat dec tenir per aquí, però que ara no trobaria i faria esperar-los massa estona per tal de buscar-les, però que són bones també des del punt de vista, per exemple, de la contaminació atmosfèrica, sobre la qual vostè sap que aquest Parlament, a més, va fer una llei. O sigui, aquest és un punt en el qual entenc que precisament l'acció de la Generalitat, en col·laboració amb els ajuntaments, ha estat altament positiva.

M'ha sorprès que vostè parlés concretament... Si després vol més detalls, senyor Ribó, sobre deixalleria, paper i abocaments incontrolats, etcètera, els hi puc donar; ara he trobat el paper, però no voldria entretenir-los més de compte. De tota manera, si vostè hi insisteix, després els hi donaré, no? M'ha sorprès que em plantejés vostè, concretament, el tema dels mossos d'esquadra. (Pausa.) No li podré llegir exactament el que li volia... Sí: vostè sap que nosaltres tenim un model policial basat en la substitució, que vol dir el desplegament i el replegament, i vostè sap que això no hi va haver ningú en aquest Parlament que hi posés la proa, no hi va haver ningú que s'hi oposés, i s'ha estat aplicant durant mesos, durant un parell d'anys, i hi ha hagut una pila de casernes, sobretot a les comarques gironines, que s'han tancat; hi ha hagut una pila de guàrdies civils que se n'ha anat, doncs, no sé, de Ribes de Fresser –per dir una població que conec– i que no sé on han anat, no sé si s'han quedat a Catalunya o han anat a algun altre indret. Tot és possible, perquè tot guàrdia civil, quan entra en el cos de la Guàrdia Civil, sap que pot ser enviat on correspongui. I també és veritat que tota la gent que estava fent guàrdia a les presons, guàrdies civils, ho van deixar i que ara tampoc no sé exactament on són, i ningú de vostès ni ningú en el país va protestar.

En un moment determinat i a fi, precisament, de donar tot el contrari del que vostè deia, per fer un acte d'obertura envers un sector concret de la Guàrdia Civil que, per una sèrie de circumstàncies que ara seria llarg d'explicar, jo personalment fins i tot tenia en una especial consideració, perquè, a més, vull dir, de cara a la Guàrdia Civil, que jo no he anat mai manifestant-me dient: «Fora les forces d'ocupació» –sigui dit de passada–; vostès tampoc, però ho dic perquè hi ha algú que ara protesta que sí que em consta que hi anava i que després ha repartit «enganxines» a favor de la Guàrdia Civil... No, home, ja sé que no va per vostè, però, per qui va ja ho sap. No, no, per qui va ja ho sap i no fa cap gest. Per qui va ja ho sap, escoltin. No, però vull dir que no hi havia cap animadversió; al contrari, nosaltres, jo sempre en els meus discursos he fet el reconeixement positiu de la Guàrdia Civil, i concretament –concretament– d'aquest cos de trànsit. I vàrem parlar que, com a gest d'obertura, com a gest –tot al contrari del que vostè diu no de manca de generositat, si no de generositat, simplement d'obertura, per no utilitzar paraules massa grandiloqüents–, doncs, valia la pena, d'acord amb la Direcció General de la Guàrdia Civil, de donar entrada a alguns guàrdies civils, que es va calcular que més o menys podien ser aquests, que es va calcular per part de la Guàrdia Civil que podien ser aquests, en el cos dels Mossos d'Esquadra. Massa no podien ser, perquè, de fet, un cos dels Mossos d'Esquadra ha de ser un cos nou.

Però –ho repeteixo– el que m'ha sorprès és que després, tot d'una, la gent que durant anys no havia dit res cada vegada que un guàrdia civil deixava una presó, cada vegada que un guàrdia civil deixava, doncs, la caserna de Roses o d'on sigui..., en canvi, ara, doncs, s'hagi desenvolupat tot aquest moviment.

I aquí nosaltres, senyor Ribó, senyors diputats, tenim tota la raó en el plantejament que fem, i que mantindrem, i si algun dubte n'hi havia és que, com que jo, doncs..., en fi, és, finalment, fins i tot, la decisió del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, no?, que diu ben clar que la Generalitat podia haver prescindit totalment d'oferir aquestes places als guàrdies civils, podia haver-ne prescindit –ho diu el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Diu que el «cupó» de trenta-tres places reservades per als agents de la Benemèrita, diu exactament, els afavoreix; que no existeix cap disposició que obligui la Generalitat a respectar un determinat percentatge, etcètera, i que, a més, s'entén que una unitat de trànsit dels Mossos necessàriament ha de nodrir-se dels seus propis efectius, amb el fi de poder substituir gradualment la Guàrdia Civil. Diu que està d'acord que s'assumeixi progressivament la competència executiva, etcètera, etcètera, i a més diu, finalment, que la responsabilitat sobre la destinació dels guàrdies civils que ara quedin sense aquesta feina, concretament, és una competència de l'Administració central, del Ministeri, cosa que, per altra banda, el Ministeri ha acceptat sempre –sempre–, sense cap mena, diguem-ne, d'objecció.

Per tant, aquest ha estat un tema que, tal com han anat les coses, dec haver de dir que ha estat un error, però no ha estat un error, per dir-ho així, de trencament o, di-

guem-ne, d'esquifidesa o, diguem-ne, de rebuig, sinó que realment ha estat, en tot cas, un error en la línia del que en podríem dir «una política integracionista». Tampoc em sap greu haver de reconèixer aquest error, que, a més, ja li dic des d'ara que és bastant personal, perquè vaig ser jo mateix el que vaig dir: «Home, podríem mirar que, si alguns guàrdies civils es volen quedar, es puguin quedar.» Perquè en darrer terme, finalment, malgrat tot, el que queda és que, sense tenir-ne cap necessitat, el Govern de la Generalitat va tenir una actitud d'obertura de cara a una gent –que ens consta que n'hi ha– que, efectivament, estan molt integrats, ells, i sobretot les seves famílies.

Nosaltres, senyor Ribó, estem dialogant amb els sindicats sobre el tema de l'Inem i de la política d'ocupació. Ho vaig dir ahir en el meu discurs, li devia passar per alt, però ho estem fent, i, per tant, doncs... I estem esperant, per cert, si no ho recordo malament, uns documents que ens han d'enviar els sindicats, i, mentre no ens envien aquests documents, nosaltres no podem fer cap més passa endavant; suposo que ens els enviaran molt aviat.

Li he de dir que, sobre les inversions extrapressupostàries, preferiria parlar-ne a fi d'any. També li dic amb tota sinceritat que tinc por que no hagin anat prou bé, però... No, no, però ja li dic, ja li dic des d'ara que jo també estic preocupat, per causes diverses, no totes imputables al Govern central, no imputables pràcticament mai al Govern de la Generalitat –sincerament li ho he de dir–, alguna vegada també imputables a l'anterior Govern socialista, i altres vegades simplement imputables a algunes restriccions suplementàries, pressupostàries, que hi ha hagut. Però, en fi, de tota manera –ho repeteixo–, en parlarem a fi d'any, i no tinc cap inconvenient a dir-li que ens preocupa aquesta qüestió; és un dels temes en els quals estem queixosos de la col·laboració que hem tingut o que hem rebut per part del Govern central.

Vostè ha parlat de la sostenibilitat. Ha de quedar clar que, quan jo parlo de la sostenibilitat en termes ecològics, dic una cosa molt similar a la que ha dit vostè; no vaig llegir cap tema concret, però vaig dir això mateix. Però, per altra banda –per altra banda–, aplicat, diguem-ne, a l'estructura i al sistema social, vaig deixar clar que la sostenibilitat s'ha d'entendre com quelcom que ha de fer possible la universalitat. És a dir, un sistema de protecció dels ciutadans que no estigui pensat i no estigui aplicat de manera que pugui ser així, a fi que arribi a tothom, no és un bon sistema; per tant, la sostenibilitat, l'hem de fer perquè pugui ser universal. Això és possible que requereixi, doncs, que hi hagin certs moviments dintre del que és el sistema de benestar social. Home, em sap greu tornar a parlar del Tony Blair, però el Tony Blair acaba d'introduir una matrícula d'entrada a les universitats, que representa aproximadament unes dues-centes cinquanta mil pessetes. Curiosament, aquestes matrícules, que existien –més barates, però existien–, van ser abaixades a zero pel Govern conservador; no sé ben bé per què, però van ser abaixades a zero pel Govern conservador, i ara en Tony Blair les apuja perquè entén que això ho ha de dedicar

a altres coses, no? Aquest és un problema que ens hem de plantejar seriosament.

Per exemple –i parlo de Tony Blair, no?–, els italians arriben a la següent conclusió –i tornaré a parlar un moment dels joves–; els italians diuen, concretament l'Institut Estadístic Italià diu: «Hem d'anar amb compte» –referint-se als joves– «perquè poden ser els grans exclosos de l'estat del benestar» –*giovani, i grandi esclusi dello stato sociale*–, perquè diu que tenim un estat del benestar que bàsicament dóna garanties als que tenen feina i als jubilats, però no prou als aturats i no prou, sobretot –ara no m'hi estendré més–, als joves.

Bé, jo, simplement, quan dic «sostenibilitat» és perquè hem de procurar que ni els joves i els aturats quedin exclosos, i que això ens requereix, doncs, introduir allò que se'n pot dir «el principi d'equitat», que vol dir que, d'una manera o una altra, això arribi a tothom, i que si algú ha de fer algun sacrifici perquè això arribi a tothom, doncs bé, que el faci. Tinguin present, per exemple, ja que parlàvem del Tony Blair –i no parlo ara de les universitats catalanes, perquè saben que aquest any, per exemple, no s'ha augmentat gens les matrícules, per un acord que es va fer l'any passat–, però, vull dir, tinguin present que hi ha famílies benestants que han de pagar, poc o molt –i de vegades bastant–, els estudis secundaris dels seus fills i que, quan arriben a la universitat, es queixen..., estan contents perquè aleshores els fills els resulten de franc. És a dir, a les escoles privades han estat pagant mentre els fills eren més petits, i anant a la universitat pública resulta que els ho donen gairebé tot de franc. Coses d'aquest tipus, per fer sostenible el sistema, per fer-lo equitatiu, que és una manera més exacta de dir «per fer-lo just», aquestes són les coses que nosaltres, si ens hi atrevim, hem d'estudiar. La sostenibilitat vol dir això, perquè, si no, crearem un món d'exclosos, que poden ser els joves, com diuen els italians; que poden ser els aturats, que ja ho són, que en bona part els aturats de llarga durada ja són exclosos, en bona part, de l'estat del benestar, o bé simplement són allò que se'n diu «exclosos» –no de l'estat del benestar: exclosos.

En aquest sentit, ja que vostè ha fet referència a la qüestió que tots els països europeus es preocupen del tema del treball, i ha ironitzat sobre el que, segons sembla, doncs, havia dit el conseller Farreres –que estic segur que el que va dir, doncs, era prou ajustat– del tema del pla, per exemple, de la senyora Aubry, jo li vull dir..., no li parlaré de la senyora Aubry, i no li parlaré de les trenta-cinc hores, ni li parlaré de les altres trenta-cinc hores que diuen que faran els italians, ni li parlaré de tot això; li diré el que ens agradaria a nosaltres. I nosaltres, posats a agafar un model, doncs, miri, l'holandès, com tantes vegades, no? (*remor de veus*). I ara el que li diré no és ben bé l'holandès, entenguem-nos, però *grosso modo* és això, no?, entre altres coses perquè, és clar, Holanda té un atur del 6,5 –del 6,5–; els anglesos també el tenen molt baix, però a través d'un sistema que no volem seguir –ja ho vaig dir ahir, i, després del que he dit avui, encara queda més clar. I Holanda què ha fet? *Grosso modo* –no és ben bé això, però..., què s'ha de fer? Doncs, frenar la despesa pública, evidentment; prioritzar els llocs de treball sobre l'augment de la ren-

da personal; moderar els augments salarials; els holandesos, concretament, han obligat, amb certes amenaces del Govern, que sindicats i patronals es posessin d'acord en la moderació de sous i a inventar formes de repartiment del treball; s'han fet molts contractes a mida de l'empresa i dels seus treballadors; molta flexibilitat, s'hi ha ficat, dintre de l'empresa, i s'ha obligat a tots plegats, empreses i treballadors, a assumir més riscos, i, en general, s'ha donat una prioritat absoluta sobre qualsevol altra cosa a la feina, fins i tot –ho repeteixo– a altres mesures que podrien tenir un caràcter social, però que en canvi no asseguruen tanta feina.

Naturalment, a Holanda tot això és molt més fàcil de fer, perquè la confiança dintre de la societat, de la societat envers les administracions, i la confiança i la capacitat de diàleg entre els empresaris i els treballadors són molt altes, encara que aquí –i és un altre fet molt positiu que hi ha hagut aquests últims anys– aquesta confiança i aquesta capacitat de diàleg han millorat molt, i és una cosa que hem de subratllar i hem d'agrair a les patronals i als sindicats, que el clima de negociació o de diàleg ha millorat moltíssim i que el clima social a Catalunya és bo, francament bo. Jo, abans-d'ahir, visitant una multinacional, em van dir: «Escolti'm, una de les coses per les quals estem contents a Catalunya, més que a la resta de l'Estat, és pel clima social i per la capacitat de diàleg que hem vist que hi havia entre els sindicats i nosaltres» –concretament, en aquest cas, l'empresa.

Bé, i aleshores la gran peça mestra dels holandesos ha estat el treball parcial, molt de dones, però també d'homes, i això fa, per exemple, doncs, que Holanda sigui un país que a primera vista sembla –sembla i ho és– que té un número d'hores treballades per setmana baix –em sembla que és de trenta-set i mitja o una cosa així, no? Ara bé, això no és perquè hi hagi hagut una rebaixa del temps de treball, sinó perquè hi ha molta gent que treballa a temps parcial, una mica «a la carta»; matrimonis que diuen, per exemple: «Nosaltres volem tenir un sou i mig, una feina i mitja.» Això necessita, naturalment, estar-hi molt a sobre, molt diàleg, a tot arreu, però sobretot a nivell també de les empreses i de les administracions, i crec que les administracions, començant per la Generalitat, hauríem de recollir el repte, el desafiament que representa mirar de ser, en això, pioners. Naturalment, tot això fet amb molt de gradualisme, amb molt de diàleg i amb molta paciència. Bé, això és el que a nosaltres ens agradaria que passés, concretament, a casa nostra.

I bé, jo gairebé..., em sembla que ha dit més coses, però potser tampoc li puc contestar tot... Té raó en una cosa –en una altra cosa–, i és que, efectivament, no s'entén que el Govern espanyol no hagi ratificat aquest acord que donava un cert paper a les regions en els organismes europeus, no? Això ho han votat a favor Alemanya, Bèlgica i Àustria, o sigui, tres països amb un índex de regionalització molt alt, però és que justament Espanya té un índex de regionalització alt a nivell europeu, o sigui que és l'únic país que, tenint autonomies amb àmplies competències en molts aspectes, competències que depenen en molta part de coses que es decideixen a Brussel·les, en canvi no ha reconegut això. Nosaltres

hem iniciat unes gestions –jo, concretament, personalment– en aquest sentit, espero que donin resultat, però de moment li he de dir que, en aquesta crítica, vostè té raó. Espero, de tota manera, que això s'esmenarà.

Bé, i res més. Si hi hagués alguna cosa molt particular que vostè volgués que jo li contestés i que no he fet, doncs, m'ho dirà. Voldria dir-li només, per acabar –ara que recullo els papers–, que el Pla metropolità de residus s'ha retardat molt per la manca d'acord que hi va haver entre vostès, entre el PSC i Iniciativa per Catalunya, que va retardar molt que es formulessin les propostes que s'havien de formular.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó, per un temps de deu minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor Pujol, a vostè no li fa falta la ironia de començar desqualificant amb la perdigonada, eh?, perquè..., ni que la perdigonada serveix per matar animals petits, perquè jo podria fer la ironia d'alguns animals petits que ha deixat pel camí i que no s'hi ha referit en la seva resposta, començant pel canvi del conseller d'Economia i Finances, que no és pas un animal petit, no? (*Rialles.*)

Però deixem ara de banda les ironies, anem al gra de la discussió, eh?, perquè vostè ni m'ha respost al canvi del conseller d'Economia i Finances, ni m'ha respost sobre Moody's, ni l'accelerador..., temes molt estimats per vostè. I sap per què no em pot respondre; enguany sap per què no em pot respondre.

Bé, jo vaig directament al gra. Jo li he llegit una llista de problemes de Catalunya; li dono encara més avantatge, senyor Pujol: jo no he dit mai que no parlés de la pobresa; va parlar de la pobresa dient que són problemes que té qualsevol societat. Per això jo m'he molestat a llegir una llista de problemes que no té qualsevol societat, eh? Alemanya té un problema de pobresa; no té el nostre problema de natalitat. I jo li he llegit una llista de problemes específicament catalans, els quals em semblava que eren el centre d'atenció sobre el qual havíem de debatre, des de la seva opció conservadora i des d'opcions progressistes, és lògic, i per això estem en el Parlament: per debatre això. Ni la sostenibilitat, en aquest cas social, que vostè ara vol lligar amb les qüestions de pagaments per mantenir l'estat del benestar. No ho digui.

No ho digui quan fa ja dos exercicis pressupostaris que vostès estan retallant les arques públiques. No digui a la gent: «paguin pels serveis socials, perquè, si no, s'enfonsa l'estat del benestar», mentre, d'altra banda, junt amb el PP, estan deixant que molta gent, o millor dit, gent amb molts diners pagui menys impostos. Això és demagògia! En un any que el pressupost de l'Estat espanyol, que vostès aproven, té mig bilió de dèficit menys que el que és necessari per anar a Maastricht. O sigui, a sobre, amb una estreta de cinturó superior a la que calia per anar a Maastricht. No ho digui això: no

3678

l·liga. No es pot tenir una fiscalitat conservadora i un estat de benestar progressista: això és inviable. I així anem; aquest és el problema. O quan vostè ens diu «farem pagar l'estat del benestar» i, al mateix temps, amb diner públic, traient-lo d'hospitals públics, es paguen hospitals, on amics –amics– han tingut plans financers i se'ls ajuda en aquests plans financers. Això està passant a Catalunya avui. Sí, no cal que fem aquesta cara de desconeixement. Podríem citar els casos concrets.

Senyor president, jo no sé quin és el problema. A vostè li agrada molt el debat sobre la natalitat. Recordi que el vàrem tenir al debat d'investidura de l'any passat i que, en aquell debat –al començament d'aquesta legislatura–, en aquell debat jo crec que va sortir una mica esquilat, vostè, perquè els mateixos temes que ara li estic plantejant no me'ls contesta. Quin és el problema, aleshores? Si ho fem bé amb l'ocupació –que, per cert, els joves, segons l'EPA, 37% d'atur, eh?–, si ho fem bé amb l'habitatge, ho fem bé amb l'ensenyament, ho fem bé... Què passa que baixa l'índex de natalitat? Aleshores, anem al discurs moral: no s'aguanta això. Això no s'aguanta. Per què a Escandinàvia no hi ha aquest problema? És ben curiós, eh? Vostè em porta uns quinze anys d'avantatge, crec jo –d'edat, eh?–, però, tant vostè com jo, quan érem joves, recordarem que aquí hi havia un nivell de natalitat altíssim, i a Escandinàvia no en tenien. Ara és a l'inrevés. Què passa? No fem broma sobre això. Jo no en faig. Però si vostè em diu: «totes les polítiques van bé, però no hi ha...», aquí falla alguna cosa! La moral? No animem prou la gent? Sap que els càlculs del Pla general territorial de Catalunya, que van fer vostès, ja han hagut de ser desmentits per l'Institut d'Estadística de Catalunya? Són uns càlculs desmesurats sobre la població de Catalunya.

Sobre equilibri territorial, senyor president, només li diré que estem igual. Estudi de la Caixa: vostè s'ho calla. L'any 95 i l'any 91 hi ha el mateix índex de dispersió de rendes, el mateix, no hem avançat gens, i s'ha perdut molta població. Ho diu l'estudi que vostè m'ha citat. (*Veus de fons.*) És clar que l'hem llegit, aquest estudi que vostè ha citat, i, a més, no calen estudis, només recorrent Catalunya, anant a la Terra Alta i anant a moltes altres comarques, vostè sap perfectament que això és veritat. I aquí, si no ho vol discutir, aleshores semblarà que jo vagi al desastre i, vostè, a la falla.

Miri, senyor president, de medi ambient sí que ha fet perdigonada. Nosaltres del medi ambient no en fem una conselleria; no hi ha cap país del món que del medi ambient en faci una conselleria. Cada dia més és una preocupació d'un sol discurs. És un discurs de civilització. Vostè ha respost: «Vol que li parli del paper? Del vidre?» No, això sí que és perdigonada. Parlem del medi ambient seriosament. Parlem del medi ambient; per exemple, si vol parlar de perdigonades, parlem dels rius, no d'índexs químics. Ni vostè ni jo som entesos en això. Però ens diuen, a vostè i a mi, que l'important són els índexs biològics, que són els que demostren que hi ha vida. Amb índexs químics ens hem escapat sovint de la persecució del delictes ecològic. Parlem dels índexs que donen vida als rius. Cal el Roine a Catalunya? No hi ha cap problema de dependència energètica a Catalunya? Podem parlar de la utilització d'aigües residu-

als? Aquest és el debat sobre el medi ambient. On és l'educació mediambiental? On són les agendes XXI?, són per als progrés que van anar a Rio, però no ens ho creiem? Hi ha algun programa del Govern de Catalunya explorant nous llocs de treball, a partir de medi ambient, com hi ha a les societats més avançades? Tampoc? És lògic, perquè per a vostès no és una prioritat.

Sobre el finançament... Perdó, del medi ambient, encara, recordi que avui a Catalunya es recicla tan sols un 4% de residus. I recordi que vostès van donar suport a la llei del PP sobre envasos, que està claríssim, i ho diuen tantes autoritats com les que vostè cita, començant per la Unió Europea, que no servirà per reduir la producció de residus. I hi van donar suport. És clar, hi havia una amenaça, de determinats poderosos d'empreses que no ho volien –com s'ha entrat en altres llocs, perquè és lògic, si es vol anar ordenant la societat–, que aquesta qüestió fos regulada. Hi ha una sola empresa catalana –segons resposta del seu Govern– que compleix amb l'etiqueta ecològica de normes ISO. Això és una resposta del seu Govern: una de sola. Si es van equivocar en la resposta, doncs, ens van enganyar a tots.

I això del finançament, per últim, senyor president; finançament i Mossos d'Esquadra. Miri, sobre el finançament tenim tres opcions. Vostè, del deute, no en vol parlar –i és legítim–; vostè no vol dir a Catalunya que el seu Govern ha portat tots els ciutadans de Catalunya a deure, *per capita*, 320.000 pessetes, i a cada família, 1.200.000 pessetes. D'això ni se'n parla, ni n'ha parlat a la resposta. No ja del Moody's, de la cotització: del deute ni se'n parla. No l'interessa. Fixi's si no és un problema específic. O és que ara hem d'anar al Prodi, a Itàlia, i al Govern holandès, per parlar del deute? Anem a Catalunya i parlem del deute. O sigui, és perdigonada recordar-li que la Generalitat de Catalunya avui està en una situació crítica, que està en una situació que qualsevol observador serà parlar ja de prefallida –de prefallida. I li ho torno a dir: ja poden tancar ordinadors, perquè no vagin comptant, però, és clar, la despesa es va generant, per més ordinadors que tanquin. I podem fer dues coses: o la fallida i que, aleshores, ho resolgui el Govern espanyol –que fixi's que vostè sempre que m'admet que tinc raó és per alguna crítica al Govern espanyol, mai per alguna falla que pugui haver tingut el Govern de Catalunya–, o bé podem fer una cosa elemental –i torno a la lliçó unitària–: buscar entre tots; un pacte entre tots o entre els que el vulguin subscriure, un pacte, primer a mitjà termini i a curt termini, i un altre per replantejar-se a fons aquesta qüestió.

I, per últim el tema dels Mossos d'Esquadra. Vostè té suficient memòria per recordar que, en aquest cambra, el primer grup parlamentari que li va parlar d'un model policial per a Catalunya fou el nostre. Any 84: aldarulls a la Rambla una diada de sant Jordi; actuació brutal de la dita *Policia Nacional* contra unes taules, precisament de dones, que estaven defensant publicitat per l'avortament. I aquí es va discutir una proposició no de llei del nostre Grup Parlamentari per anar a un model federal de policia. Es va aprovar per unanimitat. Després vostès van acceptar una *Ley de fuerzas y cuerpos de*

seguridad del Estado, que és una llei que diu que la nostra policia serà una policia de *colaboración*. Això és la història real. I, per últim, han anat a un model de substitució, que nosaltres no qüestionem. I jo li pregunto, senyor Pujol: si hi han persones que coneixen les carreteres de Catalunya, que no han d'anar a Cuenca a formar-se, que n'hi ha suficients per cobrir les places, que volen passar pels cursos d'integració al Cos, que viuen i treballen a Catalunya, és que no es pot rectificar? No és una visió estreta de país no baixar del burro, *erre que erre*, i mantenir-ho, quan hi ha aquest problema social? Ho torno a dir: amb uns costos inferiors a altres solucions, amb uns coneixements i amb un arrelament. Per què no rectifica, senyor president? En funció de què? Si més no, ho poden preveure les altres circumscripcions? No rectifiquen perquè a vostès –els ho torno a dir– els pot més una visió estreta d'aquest país que no anar a veure en aquest país com, entre tots, els que lleialment, els que treballant aquí, els que enfortint aquest teixit social, volent continuar aquí, poden construir-lo, sigui quina sigui la seva procedència.

Jo li he citat que és el Govern del PP, o la Comandancia de la Guardia Civil, la que va començar amb la demagogia, quan va «alentar» els guàrdies civils que no es fessin mossos: «*faltaría más; pobre Cuerpo!*». Però, això és una banda de la història. L'altra banda, la que vostès poden rectificar, és per què no es pot donar una solució positiva a aquesta qüestió. Deixem ara la qüestió tècnica, que –li ho torno a dir– el nostre Grup ha anat amb propostes molt més enllà que el seu propi Grup, fins i tot al Consell Consultiu, que ens va donar la raó, que la llei que havien pactat vostès sobre policia era inconstitucional. I vostès no la van voler dur al Tribunal Constitucional –ho recordarà; sí, sí...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Ribó i Massó

...no ens parli de raons tècniques, jo li parlo de raons cíviques. Quines són les raons que avui estan impedit solucionar d'una forma de millor cost, de millor coneixement, de millor inserció, un problema com aquest?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Sí, des de l'escó, només dues coses. Jo tinc bona memòria, però no tanta; però, de tota manera, recordo que, quan es va aprovar això del 15% dels Mossos d'Esquadra, el representant del seu Grup Parlamentari ho va criticar. Ho va criticar no perquè fos massa poc el 15%, sinó perquè entenia que no hi havia d'haver 15%. Primer punt.

I, el segon punt, és que aquest argument, aquest argument que «si en saben, per què n'han d'anar a buscar uns altres?», valdria per a tot; valdria per a tots els

mossos d'esquadra. Podríem fer mossos d'esquadra només amb policia nacional, amb aquest argument. De fet, no podríem canviar mai res si haguéssim d'anar només a la gent que ja té una experiència. Volem fer una policia de la Generalitat que, lògicament, ha de ser nova i que, en tot cas, permet, això sí, per aquesta voluntat integradora que tenim, que hi hagi gent que no vingui pròpiament del cos. Però, ho repeteixo, aquest seu argument: «aquests ja en saben; fem-ho amb aquests», de fet, aquest argument portat al límit significaria que els mossos d'esquadra, tots, han de venir, o bé, de la Guàrdia Civil –per tot, també per guardar presons; també guardaven presons, tenien més experiència de guardar presons que no pas els mossos d'esquadra. S'hauria d'aplicar tot.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat senyor Ribó.

(*Veus de fons. Pausa.*)

El president de la Generalitat

Em diu el conseller que jo no he dit les coses prou exactament, per tant, segurament, vostè no s'ha de sentir alludit, sinó que això concretament va ser quan es va discutir, es va parlar d'aquesta possibilitat, quan es va discutir la Llei del 94. Em sembla que amb això queda resolt el seu problema. I perdoni, eh? Dispenzi.

El president

Molt bé. Té la paraula el diputat senyor Ribó, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ribó i Massó

Molt menys, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en seguiment d'aquest debat sobre el Mossos, senyor president, dir-li que el límit de l'absurd que vostè ha dissenyat és inacceptable des del punt de vista no només dialèctic sinó d'operativitat. Jo no li he parlat que hem d'introduir aquest criteri *urbi et orbi*. Li he dit: «Li parla un grup –i em plau que hagi rectificat la taca que ha volgut posar sobre aquest Grup–, li parla un grup que té, com a mínim, l'autoritat de venir plantejant, des de l'any 84 –crec que els primers, i si no ho érem, i n'estic bastant segur, fins i tot ho rectificariem–, un model policial per a Catalunya». I, per tant, li dic: no ens barregi aquest debat sobre el model policial amb un problema real, concret, de país, que tenim avui. I vostè on no vol entrar és en el fet que la línia última de resistència a respondre a aquest problema és purament i simplement una determinada visió de país. Estimant-me tant aquest país com vostè, no comparteixo aquesta visió de país. Aquest és el tema democràtic, legítim i clar. I per això estem aquí per debatre. No hi ha només la seva interpretació del país, com es demostra en aquest fet.

I, en segon lloc, senyores i senyors diputats, ja que el senyor president no hi vol entrar de cap manera, ho diré jo, una de les tres preguntes: m'agradaria entrar en de-

3680

tall, senyor president, en per què vostè va substituir el conseller d'Economia i Finances? Ja en tindrem temps, ja en tindrem temps. I no per sort per a vostè ni per a mi. Tindrem temps d'aquí en endavant.

Però sí que entraré en una qüestió molt concreta: Moody's, l'agència que a vostè li agrada citar, ens classificava l'any 92 en el tercer nivell de categoria de deute. És l'agència que dona informació perquè els inversors sàpiguen si hi poden o no hi poden invertir. El deute espanyol estava en el tercer nivell, el del País Basc estava en el tercer nivell, el d'Andalusia en el quart nivell. Avui, Moody's col·loca l'espanyol al tercer nivell, el del País Basc al tercer nivell, el d'Andalusia al quart nivell i el de Catalunya al cinquè nivell. Hem baixat dues posicions. Però del deute no se'n ha de parlar; ja ho sé. És un tema tabú. O se'n pot parlar en un programa televisió, on amb un panell de flors i violes podem quedar dient: «no, és que m'endeuto perquè he d'arreglar la casa». No, és que ens endeutem per pagar interessos. Enguany paguem més interessos que inversions. El pressupost d'enguany, de la Generalitat de Catalunya, abans paga tornar deute que no pas fer acció de govern. El pressupost de la Generalitat de Catalunya descontrola les despeses ordinàries d'aquest pressupost i redueix inversions. Però és per això que no es pot parlar de deute. «És Madrid»; no, no és Madrid. El descontrol està aquí. Es digui clientelisme, es digui manca de rigor a l'hora de fer la despesa, es digui la pilota que es va generant, que qualsevol institució financera –ho torno a dir– hauria encès tots els senyals d'alarma; a Catalunya, no. Estiguin vostès tranquils. No sé si les Nacions Unides tenen un *rating* sobre deute; Moody's, sí. I és el que acabo de llegir.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

S'aixeca la sessió fins aquesta tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a les cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. Li correspon, en primer lloc, al Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Josep Curto, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en relació amb algu-

nes de les seues manifestacions d'este matí, senyor president, que amb molt de gust recullo i alabo, m'ha vingut a la memòria i em semblaria oportú començar amb paraules similars a les que vostè va utilitzar el passat debat que vam celebrar, precisament lo 15 d'octubre, i estes paraules serien aquelles que consistirien a dir-li que, «senyor president, tampoc no cal que coincidíssim en tot». Perquè, fa justament un any –i coincidint en este mateix debat sobre orientació política general del Consell Executiu–, tots los grups de la cambra, i també a través de les seues propostes de resolució, amb entusiasme diferent, preniem consciència sobre la necessitat de promoure polítiques de renovada orientació, per raó dels preocupants desequilibris que teníem fa un any i de les inquietants desviacions que, totes elles, per negatives, eren incompatibles amb los deures que havíem de complir i els objectius que havíem de superar. I, per consegüent, no eren vàlides, ni llavors ni ara, les decisions polítiques de tímida rectificació que tinguessin com a finalitat única la cerimònia de salvar lo tràmit d'un debat per obligació reglamentària, sinó que la mesura d'aquell compromís inexcusable –a més del seu caràcter moral– representava assumir accions vinculades amb l'obligatorietat política, sense reserves davant de l'eventual risc, davant de la possible contingència o fins i tot davant de la mateixa sort que abans ha comentat, entesa com a adversitat.

I, en este context, los acords que a nivell d'Estat van pactar Convergència i Unió i el Partit Popular, amb objectius definits per a consolidar les polítiques socials i de benestar, per a consolidar lo creixement de l'economia generadora d'ocupació en condicions d'estabilitat i per a superar les cotes de confiança en lo concert internacional i de la Unió Europea, eren acords i objectius, aquells, que vinculaven especialment la política diària de Catalunya amb un marc d'actuació basat en l'estabilitat com a norma general i fonamentat en la normalitat parlamentària, per la via d'un major diàleg i d'una millor capacitat de compromís.

I és així com, amb esta disposició, mentre los uns –que érem nosaltres– vam quedar sotmesos a les expectatives d'uns resultats econòmics, polítics i socials, amb dependència de factors que, per lògica, no podíem controlar, n'apareixien uns altres –si ho recorden– que, com a destacats experts en lo pronòstic i en la predicció, anunciaven lo fiasco més espectacular d'aquells pactes subscrits a nivell d'Estat, vull creure que per experiències anteriors de pràctiques exercitades o bé per desig autèntic de rendiments polítics i electorals.

I com que, al cap d'un any –agradi o no agradi–, los resultats estan aquí, i les últimes dades disponibles no poden ser més eloqüents, més enllà de tota comparació, me sembla avui innecessari incorporar determinats records a la memòria d'alguns, perquè, com deia un honorable conseller d'Economia i Finances –per a referència d'esta cambra, conseller del tot viu, però no present–, la crua realitat de les xifres sentència qui té la raó. I amb estos criteris, i quan tant se parla de l'increment de les pensions, o de les consignacions pressupostàries per a sanitat i ensenyament, o de la caiguda dels tipus d'interès, de la creació neta de llocs de treball, de les deduccions fiscals per a les famílies –per no entrar

en los importants avenços en la modernització econòmica, pressupostària i de reformes estructurals—, quan tant se parla de tot això, quan tant se parla d'esta realitat, me sembla de justícia afirmar que el conjunt d'estos resultats se deuen objectivament i amb mesura de raonable abundància a la contribució —que ja s'ha dit este matí— i a la responsabilitat colectiva de la societat catalana, amb un objectiu de consideració prioritària que, en referir-se al procés de traspassos en matèria autonòmica, lluny de buscar l'aplaudiment banal, s'ha imposat l'enteniment i el convenciment a respectar unes aspiracions —les catalanes— que són d'innegable legitimitat. Per això, quan parlo de la responsabilitat colectiva de Catalunya, me refereixo també a la responsabilitat d'este Parlament, perquè serà discutible, senyor president de la Generalitat, si tots, vostès i nosaltres, hem pogut fer o no virtut de la necessitat, però, sigui com sigui, lo cert, l'evident, és que els criteris d'equilibri que l'últim any, nosaltres, lo Grup Popular, hem intentat incorporar a la vida parlamentària, han pogut —i dic «han pogut»— generar confiança en tant que s'ha transmès estabilitat, i probablement ha possibilitat allò que no s'aprecia pels sentits, sinó que s'aprecia per l'enteniment, és a dir, la consolidació de la fiabilitat, d'acord amb lo pes específic que Catalunya representa i en total coincidència amb lo comportament de les institucions, en la *cordura* dels agents econòmics i socials i amb lo judici dels ciutadans per manifestació imparcial i espontània.

I amb estes consideracions, senyor president de la Generalitat, si esta ha sigut la nostra responsabilitat com a diputats, com a partit i com a grup parlamentari; si els acords sobre l'orientació bàsica de la política d'Estat han demostrat serietat, solidesa i bons resultats per a Catalunya, i si tots los agents expressen lo requeriment de preservar la continuïtat dels compromisos subscrits, si això és així, pot explicar —perquè encara no ho compremem— a sant de què vénen algunes recents explosions de disconformitat, de desaires i de protesta, que al final, per exagerades, resulten contradictòries i, per despistades, han afectat los nostres usos parlamentaris? No creu que, per l'ordre que vostè representa, és preferible impulsar des de la seua autoritat lo discurs de l'equilibri, de la moderació i de la serenitat? Poc nos interessa a nosaltres —perquè no és de la nostra incumbència—, però les possibles fatalitats atribuïbles a les seues pròpies estructures —ja siguin de govern, ja siguin de naturalesa interna—, les fatalitats, senyor president, no es poden convertir en amonestacions als altres, i molt menys en avisos de severitat inflexible.

Avui haurà de comprendre que les coses són com són. (*Pausa.*) L'actualitat política i parlamentària haurà vist que ha desbordat antigues peculiaritats. Los acords, naturalment, se poden ordenar amb diàleg previ o per raons de coincidència, però, en tot cas, és vostè lo qui de manera cabdal haurà de prendre en consideració que també a Catalunya ha de ser possible la política de la reciprocitat, contrària a la imposició, i és vostè, senyor president, lo qui per reflexió haurà d'acceptar que no sempre es pot viure pendent de la «dixosa» atribució de mèrits amb disputes inútils, quan no li és favorable la correcta imputació.

Precisament, i en ordre a este comentari, li vull formular una precisió respecte a la nostra pregunta, a la meua pregunta oral a la passada sessió plenària: quan a Catalunya —deia jo, i com a exemple— s'executen obres d'infraestructura, se prioritza la cultura, l'ensenyament o la política social o s'impulsa un procés de transferències, per exemple, la percepció al carrer —ho repeteixo, la percepció al carrer— és que la Generalitat mereix tots los mèrits i totes les atribucions. En canvi, quan se parla de superar dèficit, endeutament, inflació o fiscalitat, o de rebaixar els preus de les hipoteques o de creació de llocs de treball, o de la Unió Europea, aquí, senyor president, li deia jo, vostè i jo ja podem cantar missa, perquè abans i ara tots los mèrits se'ls emporta lo Govern central. Fixi's, senyor president, que jo parlava de la percepció al carrer, i és literalment lo que li vaig expressar en relació amb l'obsessió dels mèrits i de les medalles. Tregui la curiositat al *Diari de Sessions* i verificarà que probablement l'únic demèrit correspon a la tibantor de la seua resposta, tota ella carregada d'advertències i d'apercebiments.

Creu, de veritat, senyor president, creu de veritat que el detall —com vostè diu— de les seues aportacions a Espanya pot ferir l'amor propi d'algú per motiu que les coses van bé i per motiu de la seua contribució a la governabilitat? Permeti'm que en l'espai de Catalunya i d'este Parlament, i concretat en lo d'amor propi, jo també li pugui dir allò de: «President, ¿me lo dices o me lo cuentas?» I, com que la tolerància política, senyor president, empara l'expressió pública d'aquells aspectes que no podem compartir, val la pena que el present debat parlamentari sigui tot un exercici de realitat, més que d'aparença, i que el rigor en la coincidència o en la discrepància no vagi més enllà del que per ordre establert s'entén com a normal.

I, amb estos criteris, lo sentit d'esta sessió plenària sobre l'orientació política general del Consell Executiu consisteix també en la disciplina i en l'impuls per a arribar, el Parlament de Catalunya, a l'opinió de catalanes i catalans, no només com ha sigut fins ara, com la primera institució de debat polític i com a garantia de transparència de la vida pública, sinó que, donades les circumstàncies de la seua dependència quantitativa, este Parlament és ara, més que mai, lo centre d'examen, de solució i de decisió de les grans qüestions que afecten la convivència social, el benestar general i l'aspiració de Catalunya en lo seu conjunt.

I, com que convé que ningú perdi l'orientació respecte a la limitació de les seues possibilitats, vull recordar amb intenció constructiva que Convergència i Unió no disposa de majoria absoluta en esta cambra catalana i, en conseqüència, governar i legislar en solitari és un atribut que equival a tot un canvi d'actituds en l'exercici diari del Grup Parlamentari de la majoria, del president i del Consell Executiu, en lo sentit de considerar la idea —no practicada en legislatures anteriors— que la flexibilitat, lo diàleg i la negociació són inherents a una concepció integral de la democràcia. I esta exigència a la responsabilitat compartida no s'ha d'interpretar com una pertorbació a la pròpia acció del Govern, sinó que, precisament, és la voluntària disposició del mateix president de la Generalitat la qui accepta que les coses

han canviat, que la realitat estricta dels esdeveniments actuals supera posicions anteriors, i tot això com a raonament i com a observació que l'assumpció de compromisos intel·ligents per arribar a les millors solucions possibles mai podrà vulnerar los referents polítics més substancials que nosaltres, tant com vostè, tenim lo dret de preservar.

I estic segur, senyor president de la Generalitat, que, posades en ordre estes idees, podrà comprendre que no es tracta de cap pruija personal lo que reclama la necessitat de corregir les seues actituds, sinó que el model de conducta que expresso com a significat polític està animat pel que és l'efecte moral de la llibertat, en este cas la llibertat de la nostra formació política com a partit i la llibertat del nostre Grup Parlamentari.

A Espanya i a Catalunya, lo Partit Popular i Convergència i Unió són formacions polítiques prou diferents, amb programes apreciablement diferents i amb referents conceptuals invariablement diferents, però també són partits que, amb objectius equivalents, coincidim en la responsabilitat de govern en l'àmbit respectiu de les nostres facultats i atribucions. I és a partir d'esta coincidència quan la llibertat ha de quedar al marge de les sensibilitats personals, virtut demostrada durant tot un any pel nostre Grup Parlamentari, perquè conciliar aportacions de projectes polítics diferents en la consecució d'acords sobre prioritats generals d'interès col·lectiu no és altra cosa que actualitzar l'essència històrica de la política catalana, és també evitar la retòrica del vici, de la rutina i de la comoditat, i és, per últim, fer efectiu aquell principi de correspondència quant a drets i obligacions.

I, amb estos criteris, nos correspon també un exercici de veracitat i de rigor que és exigible en un debat d'esta naturalesa per conèixer què passa al carrer i perquè dret i obligació equival a resoldre aquelles qüestions que en afectar sectors desprotegits i situacions socials més dèbils representen problemes extraordinaris de consideració política prioritària.

I és per este motiu que, de manera conscient –i, si se'm permet, de manera deliberada–, vull referir-me a aquelles famílies que sofreixen lo drama de l'atur com a primera prioritat, amb la convicció que totes les forces polítiques aquí representades coincidim que la lluita contra aquesta situació lamentable mereix la preferència de les nostres iniciatives parlamentàries. I amb esta afirmació intento assumir i intento reconèixer que el dèficit i la negligència de l'economia espanyola i catalana en los últims deu anys ha sigut la seua incapacitat per a generar ocupació estable i suficient. La indecisió del Govern central, la confiança i la credibilitat per arribar a un creixement sostingut que tingui estímuls per a crear llocs de treball s'havien de conciliar amb un marc estable definit pel control dels preus, la caiguda dels tipus d'interès, la reducció del dèficit públic, l'equilibri de la balança basat en lo vigor de les nostres exportacions i, en definitiva, en una economia impulsada per la iniciativa privada que garantís un sistema de prestacions de manera permanent i solidària.

I, com que este impuls i els resultats inicials han coincidit amb raonables expectatives de futur, ha sigut pos-

sible, per mèrits de sindicats i empresaris, la firma de l'acord per l'ocupació, que equival a tot un exemple de responsabilitat i segurament representa una esperança per a la societat que se sent solidària en lo seu conjunt. I, en este sentit, més d'un milió i mig de treballadors en atur es podran beneficiar del contingut d'este acord, i més de quatre milions amb contracte temporal podran obtindre estabilitat en lo seu lloc de treball.

Des de l'entrada en vigor de la reforma laboral i des de l'aprovació de dos decrets llei que, respectant lo pactat, incorporen incentius a la contractació indefinida, s'han formalitzat 250.000 contractes d'esta naturalesa –és a dir, indefinida–, la caiguda de la taxa d'atur ha arribat a nivells que no es coneixien des de 1981, i el fet que el setembre del 97 treballin 300.000 persones més que el setembre del 96 determina que la injustícia de l'ocupació s'està neutralitzant, sense que esta constatació signifiqui un exercici de propaganda triomfalista per la meua part, que em semblaria criticable i del tot improcedent.

I és aquí, senyor president de la Generalitat, on la reunió de polítiques i capacitats se manifesta amb tota la intensitat que reclama la dimensió social del problema, precisament per evitar la perillosa divisió social entre els actius –és a dir, els qui tenen un lloc de treball– i els passius –és a dir, los qui conviuen cada vegada més en pitjor harmonia econòmica. Quan a Catalunya l'ocupació afecta 242.000 persones o, el que és igual, el 9% de la població activa, qualsevol esforç addicional mereix ser considerat, per molt que la nostra posició a Catalunya sigui més favorable, en termes comparatius.

Per això, i encara que el fet pugui ser intranscendent, en la negociació dels pressupostos de la Generalitat per a 1998, lo Grup Popular proposarà que la partida pressupostària que es refereix a les polítiques actives de formació ocupacional se consignin amb una xifra entorn dels 9.000 milions de pessetes o, el que és igual, 4.500 milions d'increment sobre la base pressupostària del 96 i del 97, en perfecta correspondència amb el que ha de ser la realitat en la seua execució. En un creixement entorn del 3% s'estan generant llocs de treball, quan fa quatre o deu anys a penes es podia mantenir l'existent.

Esta és la demostració evident que l'encert de l'acord entre sindicats i patronal ha impulsat la confiança en tots los sectors públics i empresarials, però també la reforma és consistent per disposar d'una base creïble en los avenços progressius del règim de protecció social quan se parla de les futures generacions. Per això, i quan nos referim a la cobertura de situacions d'especial necessitat (*l'orador s'adreça a un sector de l'hemicicle i diu: «va, per favor, home, calleu»*), per això, quan ens referim a la cobertura de situacions d'especial necessitat o bé a la sanitat, ensenyament i desocupació, amb les seues referències econòmiques pel volum que l'estat del benestar representa, la seua responsabilitat, senyor president, va més enllà de la carrera d'assignació de més i més recursos per competències assumides, perquè consisteix també a meditar, a reflexionar sobre la bondat o la negligència de la seua pròpia gestió en ordenar les seues estructures de govern i en determinar la direcció política, que acusa moments de debilitat, reflex de manifestacions extremament interessades.

I ara que em refereixo a la bondat, a l'ordre i a la direcció política, permeti'm recordar, per la seua transcendència, que si res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat i si català és tot aquell que viu i treballa a Catalunya, la preocupació sobre la situació moral, familiar i professional de la Guàrdia Civil afectada pel traspàs de competències en matèria de trànsit mereix la reflexió anunciada del conseller de Governació en relació amb les seues pròpies paraules de generositat i de reconeixement.

I, si bé és cert que a tots i en este moment nos pot interessar valorar la realitat d'una nova etapa a nivell estatal sense necessitat de referenciar les pertorbacions que van caracteritzar lo final de l'etapa anterior, també és veritat que, per l'altura del nostre debat parlamentari, nos correspon fixar el present i el futur de la política catalana en lo context espanyol i europeu i situar lo contrast civilitzat de les propostes i les solucions com a eix de la nostra discussió, incorporant alguna dosi de major serenitat, de menor crispació i de pocs sobresalts per domini exagerat d'alguna contrarietat personal. Lo important per a nosaltres, en estos moments, no és la preocupació per opinions dramàtiques –que per a tots los gustos n'hi ha hagut–, sinó que lo vertaderament important és que vostè, senyor president, sap, vostè ha pogut comprovar que el Grup Popular som un grup parlamentari d'oposició i que per raons ben evidents de responsabilitat preferim la política de l'estabilitat i de la normalitat en correspondència amb l'exigència col·lectiva de la nostra societat. Des de l'estabilitat i des de la normalitat, qualsevol país funciona.

I com que les accions consensuades reclamen transparència, però també autocrítica, me sembla necessari destinar una part del debat per a recordar-li, senyor president, que no tot va bé i que, amb criteris generals, les deficiències de la seua Administració han de ser netament millorades per motius de rigor, d'eficàcia i d'eficiència, i també per raons de credibilitat i per raons de legitimitat. Ja veu, senyor president de la Generalitat, que al marge de qualsevol avaluació positiva de les condicions generals que a nivell d'Estat expressen l'encert d'una determinada orientació política, a la qual vostè ha contribuït i en la qual jo em podria recrear, li estic proposant l'impuls de la seua Administració política, ja sigui amb criteris quantitatius o ja sigui amb concrecions qualitatives.

Ara, senyor president, és lo moment de la coherència en la gestió. I, sense tractar de donar-li lliçons, intento recordar que coherència implica lo manteniment del mateix llenguatge per a una mateixa responsabilitat; comporta –només com a exemple– aplicar la normativa fiscal aplaudida en lo seu moment, en lloc de reclamar-ne una altra; determina impulsar suggeriments en positiu, en contra de recriminacions sistemàtiques, però, sobretot, senyor president, coherència és exigència en la gestió. Gestió, senyor president, per a determinar, en primer lloc, quin és lo volum que volem que tingui la nostra Administració, sense preocupacions d'imatge per raó d'una major envergadura.

Només com a exemple –i vagi per davant la consideració personal al conseller titular–, seria convenient que vostè capgirés com un calçetí el Departament de Ben-

estar Social per motiu d'inoperància, de negligència en qüestions fonamentals de la seua política específica.

Gestió equival a impulsar una adequada política territorial que tingui com a finalitat lo compliment de les lleis. S'han de complir les lleis, i en conseqüència lo mateix reequilibri i els objectius d'inversió i d'infraestructures. No es compleixen les previsions del Pla territorial, no es compleixen los plans comarcals d'alta muntanya, no s'executen les inversions consignades i no s'han impulsat les actuacions comarcals industrials.

Gestió, senyor president, és també conciliar les paraules amb los fets, concretades a evitar..., a no desertitzar el petit comerç per la implantació exagerada de grans superfícies comercials.

Gestió és neutralitzar lo desmantellament imparable de la nostra agricultura, amb resultats que es presenten com a molt alarmants, i és també incorporar rigor en les causes que han generat los recents problemes al sector ramader.

Gestió, fonamentalment, en l'adequació de solucions a qüestions referides a la sanitat, perquè, a més del reconeixement del deute històric –que tots assumim i tots comprem–, la reforma de l'assistència primària i les llistes d'espera –que vostè ja n'ha parlat este matí– mereixen determinacions concretes per a afrontar situacions personals d'innegable consciència i, sobretot, per a superar les repercussions de solvència i de reputació institucional.

Gestió en la política de reconeixement a la realitat municipal, en tant que els ajuntaments encara continuen cobrint aquells serveis que corresponen a competències de la Generalitat, més allà dels problemes financers que els genera esta situació.

I també forma part de la seva gestió avaluar l'oportunitat i les possibilitats de l'aplicació de la LOGSE no només amb criteris quantitatius, sinó també des del punt de vista del resultat qualitatiu, en tant que la política educativa, a més de les bondats d'una estadística comparativa, equival invariablement a l'aptitud que li acredita l'opinió col·lectiva al carrer.

Gestió, senyor president de la Generalitat, perquè l'Administració de la Generalitat de Catalunya està immersa en la precarietat d'una situació econòmica i financera sense capacitat objectiva de reacció; és de tal envergadura l'asfíxia i l'«apalancament» financer, que en termes de gestió empresarial l'Administració de la Generalitat hauria caigut ja en una posició d'insolvència, i amb totes les conseqüències de descrèdit que podrien concórrer per falta de diligència i per falta d'ofici.

Gestió, senyor president, representa que ningú no pot faltar a la veritat, sobretot quan parlem d'un conseller, per intervenció davant del Parlament de Catalunya, i molt menys faltar a la veritat quan se tracta de pessetes que són de tots los ciutadans.

Gestió també significa rigor i compostura per a evitar els escàndols que impliquen sous i retribucions no sé si de 30 o 40 milions de pessetes anuals, quan lo dèficit de la Generalitat en només sis mesos d'execució pressupostària ha sofrit una perillosa desviació. 30 o 40 mi-

3684

lions de sou se garanteixen per mediació d'un contracte en els corresponents clàusules de compliment bilateral. Se pot saber avui, si és que hi ha contracte, qui va firmar i qui va autoritzar este contracte per part de la nostra Administració? Amb los recursos públics, senyor president, no podem jugar a imitar la lliga de les estrelles. I ja li anticipo que és voluntat del meu Grup Parlamentari que, abans d'establir compromisos sobre els pressupostos de 1998, haurem de verificar lo grau de compliment dels nostres acords en lo pressupost actual de 1997 i haurem de valorar si la seua execució, la del 97, possibilita l'aplicació de la capacitat normativa de què disposem, amb deduccions per situacions familiars, ja siguin fills, gent gran o minusvàlids, amb deduccions per accés a la *vivienda* o amb deduccions per a promoció cultural.

I, per últim, senyor president, gestió també és sinònim de criteri com a norma que distingeix lo que està bé del que està malament, i a introduir elements de judici i de discerniment per a adoptar mesures correctores quan algú es rebella contra el compliment de la seua obligació. Li confesso que moltes vegades sóc incapaç de distingir si és opacitat o és incapacitat calculada o potser és bona fe allò que es desprèn d'alguna de les seues revelacions que posen en dubte alguna vegada la coherència i a més generen contradiccions. Li dic això perquè a Catalunya encara persisteixen inalterables aquells vicis que atempten contra el dret, contra la raó i contra l'equitat, i a Catalunya encara falta per consolidar lo principi d'imparcialitat, que és norma exigible als qui tenen la responsabilitat de prendre decisions. Algunes actituds d'estratègia perniciosa mantenen tot lo seu vigor quan se tracta de desconsiderar..., no dic per instruccions de vostè, però mantenen tot lo seu vigor quan se tracta de desconsiderar els qui no formen part de la cort que roman installada al seu entorn més immediat.

I l'allusió que li formulo se refereix a TV3 i a la seua enorme capacitat de confusió en informacions que, seguint determinades consignes polítiques, tenen una inevitable repercussió social. Queda al marge de qualsevol crítica l'actuació professional, no sigui cosa que algú pugui caure en la temptació fàcil de desviar una reprovació que és únicament i directament imputable a la incorrecta acció partidista del mateix Govern. En tot cas, siguem tots prudents i siguin prudents en les conseqüències sobre la utilització de la ràdio i televisió pública de Catalunya, no sigui cosa que, en l'espiral de desinformació i de propaganda impulsada per a amagar potser altre tipus de qüestions, se li escapi tot això de les mans i tornéssim a la comèdia poc agradable de dividir en catalans de primera o catalans de segona o, el que és pitjor, bons catalans i mals catalans. Me refereixo, concretament, a la Ponència sobre les llengües oficials.

I amb estos criteris, senyor president –si vol, ho agafa, però queda aquí–, desestimi la servitud com a concepte de propietat, d'amo i de criat, i accepti que la pluralitat, la convivència i la llibertat és la millor *prenda* que la societat catalana pot heretar del seu president. Precisament la Llei sobre l'ús de les llengües oficials no només ha sigut inoportuna i amb continguts que per nosaltres no són acceptables, sinó que l'estratègia i

l'habilitat política s'han encomanat més a la providència que no pas al pragmatisme, en resoldre que potser al final un o altre picarà l'ham en l'acompanyament i la participació d'un error. Sigui com sigui lo final d'esta Llei, l'esforç consisteix a respectar la llibertat individual de comunicació, sense imposicions ni discriminacions, i en l'evitació d'allò que ja va passar, que ha passat en algun àmbit del seu Govern referit a l'exclusió, o bé a qüestionar la legitimitat dels partits i dels grups parlamentaris amb desconsideracions i ofenses per raó de la seua expressió.

Lo fet, senyor president, no mereix més que la justa atenció, perquè a última hora és un exemple d'allò que jo li manifestava al principi del meu posicionament, respecte de la manifestació transparent d'aquells aspectes que no podem compartir.

En canvi, sí que em sembla important significar que l'anualitat parlamentària que superarem en poc més de seixanta dies s'ha caracteritzat per un nivell raonable de consens, no només per la contribució de Convergència i Unió –com no podia ser d'altra manera–, sinó també per l'especial responsabilitat dels grups parlamentaris de l'oposició en l'exercici de la nostra funció. I esta és, des de la nostra opinió, la dinàmica parlamentària que convé impulsar, en tant que, a partir de ja, qualsevol iniciativa, sigui o no legislativa, començant pels pressupostos de 1998, qualsevol iniciativa –deia– pot quedar supeditada a la nostra incorporació a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària. I, com que a partir dels pressupostos del 98, aquí i a l'Estat, les polítiques d'estabilització discrecional se veuran fortament condicionades pel nostre accés a la Unió Monetària, suposaria un inconvenient desviar la decisió política aplicada. Primerament, perquè l'orientació de rigor i d'austeritat i la política d'impuls a les petites i mitjanes empreses genera creixement i ocupació, i, per tant, esta política és la de resultats més significatius. En segon terme, perquè els objectius conseqüència de la formulació política en base al rigor imposat, los objectius s'obtenen en un termini molt breu i, per tant, se consideren eficients. I per últim, perquè l'apel·lació a la temer i la invocació als dolorosos sacrificis s'han mostrat inoperants, a la vegada que l'interès general ha fulminat la defensa de posicions partidistes i privilegis particulars.

Ara, mentre l'economia catalana va créixer...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Acabi, si us plau.

El Sr. Curto i Casadó

Acabo amb això...

El president

D'acord, acabi, acabi.

El Sr. Curto i Casadó

Queda un minut.

Ara, mentre l'economia catalana va créixer un 1,9% el 1996, el setembre del 97 lo creixement s'havia doblat un 3,8%. Al segon trimestre d'enguany, l'ocupació a Catalunya s'havia incrementat fins a un 4% i la creació de 86.000 llocs de treball, equivalents al 24% de l'ocupació creada al conjunt espanyol. L'acceleració del consum privat ha provocat que a Catalunya l'increment de la despesa familiar, d'un 5,25% en termes reals, sigui el més important des de 1989. La indústria catalana ha rebaixat los límits de creixement dels últims anys un 5,1% en termes de producte interior brut; l'índex de producció ha sobrepassat ja lo 10,5%, i les exportacions de Catalunya s'han incrementat un 16%, mentre que les importacions han superat un 12% per raons de seguretat en la demanda interna, que era una preocupació general.

I en l'aspecte estrictament polític s'estan complint tots los acords sobre el pacte d'investidura i governabilitat subscrit entre Convergència i Unió i el Partit Popular, i s'han incorporat totes les actituds de formalitat i de concreció que requereix un compromís d'esta naturalesa.

I, per últim, des del meu partit i des del nostre Grup Parlamentari, hem afrontat les embestides d'alguns «arrebatos» de furiosa irritació i hem aguantat la utilització partidista de lamentables esdeveniments aïllats.

Amb tot lo expressat i a pesar de tot, nosaltres preferim apostar per aquells acords de prolongació madurada, per contrapartida a les trifulgues organitzades, i preferim avançar per la via de la discussió en la tolerància, sense qüestionar a diari quina és la legitimitat de cadascú, perquè això ha quedat resolt en los vint anys de la nostra democràcia.

Este és, senyor president, lo sentit del nostre posicionament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

(Pausa.)

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats... Senyor Curto, el seu discurs m'ha deixat una mica desconcertat en un aspecte, no?, i és que he trobat que era un discurs bastant general en una pila de qüestions, i en altres, allò que se'n diu «una mica sibillí»: he hagut de fer un gran esforç per imaginar a què es referia en alguns temes. Suposo que deu haver estat..., no ho sé, una qüestió de delicadesa, potser, en algun cas, no ho sé ben bé... Però bé, el cas és que, per tant, no sé si li sabré contestar exactament el que vostè pretén que li contesti, no? És a dir, potser vostè volia evitar allò que vostè ha dit, caure en un camp de desaires i protestes... Bé, estic acostumat a això, i no cal que s'hi amoïni.

Ara, primer, vostè em reclama que jo faci un discurs de l'equilibri i de la serenitat. Bé, nosaltres estem fent al màxim el discurs de l'equilibri i de la serenitat –al màxim. I el discurs d'això que era se'n diu «l'estabilitat» o que en diem «l'estabilitat», doncs, el fem al mà-

xim. I si alguna cosa queda clara davant de l'opinió pública espanyola i davant de l'opinió pública internacional i davant de –aquest matí s'hi ha fet referència d'una manera una mica..., com negativa– la gent que compta a Europa des d'un punt de vista polític, com des d'un punt de vista econòmic, des de presidents de govern o presidents de bancs centrals, és que a Espanya hi ha sensibilitat per a moltes coses, i òbviament, sempre –no ho discutiré pas–, en darrer terme, la principal responsabilitat i el principal mèrit és del principal grup parlamentari, que és en aquest cas el Partit Popular. Però també –també–, i d'una manera molt important i, en certs aspectes, decisiva, concretament, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i de la política que des de Catalunya, de cara a la resta de l'Estat, mira d'impulsar el Govern de la Generalitat. O sigui que si d'alguna cosa no se'n pot titllar és de no haver sigut, diguem-ne, absolutament fidels a aquest compromís d'estabilitat, que hem defensat amb gran lleialtat i fins i tot corrent riscos, perquè la veritat és que de vegades això ens obliga a defensar posicions que no són de fàcil defensa. I, algunes d'aquestes posicions, estem disposats a defensar-les amb absoluta rotunditat i amb absoluta convicció.

Hem defensat amb absoluta rotunditat retallades salarials, per exemple; hem defensat amb absoluta rotunditat –i després li'n parlaré–, doncs, que la despesa pública de l'any que ve, 98, en comptes de pujar 3,4, com estava previst, pugi 3,2, la qual cosa no és cap mesura, diguem-ne, dallò, perquè tothom t'aplaudeixi, no? Però... –i abans s'hi ha fet referència, algú hi ha fet referència aquest matí–, que potser en fèiem un gra massa. Però això ho hem defensat. I en el fons no ens costa defensar-ho, perquè estem convençuts que és un bon camí de cara que el país vagi endavant. I ja vaig dir ahir que ara es dona la circumstància, que no es donava fa deu o quinze anys, que justament un pressupost molt disciplinat és garantia de creixement i de disminució de l'atur; no, en canvi, un pressupost alegre, un pressupost, diguem-ne, de caràcter expansiu.

Ara, també és veritat que de vegades hem hagut de defensar, per allò..., simplement perquè no es produís una posició o una situació, diguem-ne, difícil, o bé ens hem trobat –no ho hem pogut defensar, ens hi hem hagut d'enfrontar, però ens hi hem hagut d'enfrontar d'una manera incòmoda–, doncs, coses que realment no voldríem que es produïssin. Aquest matí han sortit algunes d'aquestes coses: des de la llei de l'asil, des de l'himne, des de tot el que passa en el País Valencià, sobre el qual, senyor Curto, vostè m'admetrà que hem actuat amb una gran discreció, amb una gran prudència, i que, aquest matí mateix, l'exposició que n'he fet ha estat també, diguem-ne, molt calculada i molt, molt prudent. O sigui que nosaltres ja intentem complir la part del nostre compromís, que és assegurar l'estabilitat, fins i tot, ho repeteixo, corrent riscos polítics, i fins i tot, també ho repeteixo, havent d'assumir decisions que no ens agraden, o bé havent-nos d'enfrontar. I val a dir que generalment, quan ens hi hem enfrontat, doncs, hem aconseguit que les coses canviessin d'acord amb els nostres criteris –no sempre, però sí més d'una vegada–, però, en tot cas, posant-nos en situacions difícils.

Per tant, a mi em sembla que reclamar-nos que tinguem el discurs de l'equilibri, de la serenitat i de l'estabilitat és innecessari, perquè ho estem fent amb escreix, perquè creiem que ho hem de fer.

Vull dir-li una cosa, vull dir-li una cosa que no li agrada i que tampoc no agrada als socialistes, però que és la veritat, vull dir, també ho vam fer amb el PSOE, això. Com vaig dir un dia –com vaig dir un dia–, el nostre compromís no ha estat mai principalment ni amb el PSOE, quan vam donar suport al PSOE, ni amb vostès. El nostre compromís és amb el que entenem que és l'interès i la necessitat del país. Però, aquest interès i aquesta necessitat, aquesta estabilitat que el país necessita, passen per vostès –en algun altre moment ha passat pels socialistes. I no es cregui que és fàcil fer aquest joc, però en tot cas és el que ens correspon fer i és el que fem.

Bé, ja que nosaltres fem aquest joc, en perfecta correspondència, diu vostè, doncs bé..., també nosaltres, doncs, no reclamem res; no demanem res, senyor Curto, no li demano res. Només li vull explicar una cosa. Quan vostè diu: «Doncs ara, quan discutim els pressupostos, els pressupostos de la Generalitat, doncs, hem de fer això i hem de fer allò...», jo només li vull explicar una mica com va això dels pressupostos a nivell del Govern central. Simplement això, no? Perquè vegi que, moltes alegries, no ens les podem permetre, no? I de passada servirà una mica perquè tothom vegi quina és la nostra situació pressupostària. Per exemple, de fet, inicialment el dèficit havia de ser del 2,5 per a l'any que ve, i després va resultar que segons els últims números havia de ser del 2,4, però la veritat és que hauríem pogut defensar, crec jo, amb bastant insistència, que fos d'un 2,5. Podíem fer-ho. I aquest matí se m'ha recordat això. I ja vam acceptar un 2,4 per la raó que ara li diré; el que ja no vam acceptar és que després, en algun moment, algú –no el ministre, però algú, algú que podria ser, diguem-ne, el preludi del ministre–, doncs, ens va dir que havia de ser del 2,3, tenint present que cada 0,1 representa aproximadament entre 70.000 i 80.000 milions de pessetes. Però bé, aquesta va ser al final. A nosaltres ens convenia que fos el 2,5 –a nosaltres–, però ja hem acceptat..., i vull que vostè s'ho anoti, això, senyor Curto: podent ser en teoria el 2,5, ara ens queda el 2,4 –no el 2,3. Però jo li ho dic perquè vegi clar fins a quin punt la negociació dels pressupostos en aquests moments no permet cap mena d'alegria ni cap mena de gest per quedar bé davant d'aquest, de l'altre o del de més enllà. Davant d'aquest, de l'altre i del de més enllà quedarem bé si, a través dels pressupostos, es consolida el creixement econòmic, la disminució de l'atur, la competitivitat del país, la internacionalització, els balanços comercials positius, etcètera, etcètera, i si això, per tant, ens permet després, a cavall d'això, precisament, no haver, com pretenem a Catalunya, no haver d'interrompre el que és la nostra política social. La LOGSE, per exemple, o la sanitat.

N'hi posaré un altre, d'exemple –ho dic perquè no fos cas que ara algú s'entusiasmés, no?, i: «Bé, ara ja, doncs, vinga, va!, parlem dels pressupostos!» Abans de parlar dels pressupostos, val la pena que tothom es palpi, no? I ara els posaré un altre exemple: en principi, als

pressupostos s'havia previst que hi hauria un increment de la despesa pública del 3,4, i al final ha estat del 3,2. I nosaltres ho hem acceptat. Vull que sàpiga, senyor Curto, que ho hem acceptat i que a nosaltres ens convenia que fos el 3,4, i em convenia a mi venir a aquest Parlament dient que era del 3,4, però ho hem fet del 3,2. Jo li prego que això, senyor Curto, s'ho apunti. Per què? Doncs perquè Espanya és un país –no l'únic, però potser el que més, o dels dos o tres que més, i això, aquests dies, s'ha posat de manifest i s'ha notat– que malgrat que les coses van bé, i van francament bé, està més amenaçat d'una represa inflacionària. I això aquests dies s'ha vist. Es donen les condicions objectives –precisament en bona part perquè Espanya va molt bé, va millor que altres països europeus– perquè es doni una represa inflacionària. I aleshores, per pressions diverses, legítimes –legítimes, del tot legítimes–, d'un organisme que la seva obligació és exercir aquest tipus de pressions –per tant, no vegin aquí cap mena de fantasma–, i la reflexió del mateix ministre, i la reflexió de la gent, com jo mateix, que realment creiem que controlar això és important, perquè el creixement que volem aconseguir no és un creixement a batzegades, sinó que és un creixement, diguem-ne, suau, però que duri molt de temps, que duri molts anys i que sigui ininterromput, hem dit: «Molt bé, baixem del 3,4 al 3,2.»

Són dues mesures que posen de manifest, per si calia..., i vostè ha lligat el discurs, com era la seva obligació, però en aquest sentit potser no calia, perquè posen de manifest el molt alt grau de responsabilitat de Convergència i Unió a l'hora de parlar d'aquestes coses, molt alt grau que xoca, va en contra del que és el nostre interès, des del punt de vista de la nostra opinió pública, des del punt de vista electoral, des del punt de vista del quedar bé. I aquest xocar amb l'interès electoral del quedar bé, del poder fer un gest –«ja veieu, jo, el que he aconseguit»–, és el que estic segur que vostès també tindran a l'hora de discutir el pressupost del Parlament de Catalunya, amb el mateix sentit d'equilibri que em reclama, de serenitat, d'estabilitat i d'exigència, i de disciplina, i de posar l'interès general per damunt de qualsevol altra cosa.

M'ha semblat que convenia explicar això del 3,4, 3,2, 2,5, 2,4. Ja s'adona, senyor Curto, que ara és quan es posa de manifest allò que molesta molta gent, no?, i és que Espanya –Espanya, França, Itàlia, Alemanya, etcètera– ha perdut sobirania, perquè ara –perdoni que insisteixi en això, eh?–, ara, el que interessa a Espanya és apujar els tipus d'interès, no abaixar-los. És el moment de dir: si fóssim tres anys enrere, el Banc d'Espanya apujaria els tipus d'interès, perquè creixem molt i perquè estem amenaçats d'haver-hi una remuntada de la inflació, i la mesura clàssica seria apujar els tipus d'interès. Però resulta que Espanya ha d'abaixar els tipus d'interès, i en realitat els ha d'abaixar perquè s'ha d'acostar cap als tipus d'interès baixos i, sobretot, cap als tipus d'interès alemanys. Per sort per al Banc d'Espanya –diguem-ho així–, resulta que els alemanys han apujat els tipus d'interès, i, per tant, l'haurà d'abaixar menys, però haurà d'abaixar. I com que haurà d'abaixar, és a dir, haurà d'abaixar quan hauria d'apujar a causa d'un creixement econòmic molt important, que crec sincerament que continuarà i amb molta empena,

resulta que ens trobem amb un país inflacionari que només es pot combatre ja no amb mesures del tipus d'interès, ja no amb mesures monetàries, perquè Espanya ha perdut poder per decidir sobre això, sinó a base de la política pressupostària. La política pressupostària, que bàsicament la més important de cara a això és la del Parlament de Madrid, però que, naturalment, això condiciona el Parlament de Catalunya, el pressupost de Catalunya, ens agradi o no, ens condiciona. Naturalment, senyor Curto, vostè suposo que el que tindrà més clar és que el pressupost, concretament, que es faci aquí depèn molt de com surt el pressupost del senyor Rato, el qual pressupost del senyor Rato, sigui dit de passada, nosaltres votarem i nosaltres hem acceptat que es faci d'una manera que assegurí la perdurabilitat del creixement econòmic espanyol.

Bé, vostè ha parlat d'un parell de temes particulars, concrets, que voldria contestar-li, perquè no quedés només en aquest tema pressupostari, no? I ja que... No he contestat aquest matí a ningú que també ha fet alguna referència... Però, escoltin una cosa: val a dir, senyor Curto, en el seu honor, que hi ha fet una referència vostè ara, doncs, el que en diríem *light*, vull dir, suau, no?, però, escolti, l'agricultura catalana no reula ara. No anem explicant això perquè és que no és veritat: no reula ni en renda, ni reula en gent ocupada. Hi ha una disminució –això és veritat– dels afiliats al règim especial agrari, però queda compensada amb escriu per l'increment del règim general o dels autònoms, que cada vegada hi ha més pagesos que es converteixen en autònoms. Fins a l'any 93 hi va haver una baixa sistemàtica de la població agrària, i a partir del 93–94, 95 i 96– hi ha hagut un increment, per primera vegada en molts i molts anys, per primera vegada potser en quaranta o cinquanta anys hi ha hagut un increment el 94, el 95 i el 96. Això, quant a la gent que hi treballa, no? Ara, quant a la renda, doncs, també l'evolució és molt positiva: des del 91 al 96 hem passat –naturalment, estic parlant en pessetes nominals, però la diferència és prou gran perquè absorbeixi tots els factors d'inflació– de 1.900 milions –d'1 bilió 900.000 deu ser, no?– a 3.212. (Pausa.) De 1.903 milions a 3.212. O sia, realment una diferència molt i molt substancial.

I com això podria anar-li dient altres dades. No m'ha semblat que vostè em fes cap més pregunta particular i, per tant, ho deixo amb això. Si en la rèplica vol que li doni algun detall més, ja l'hi donaré.

També li voldria dir que aquesta acusació que es fa, molt sistemàtica, contra l'Administració pública catalana i contra l'espanyola –les dues– és injusta. És a dir, aquí nosaltres ens hem habituat a dir que tenim una mala administració, i nosaltres tenim falles d'administració, però si fem la comparança amb moltes administracions europees, la nostra Administració, la catalana i l'espanyola, no són tan dolentes, ni de bon tros. Per començar, resulta que Espanya, dintre la Unió Europea, és el tercer país –el tercer país– amb menys funcionaris. Vostè em dirà: «Home!, potser alguns països donen més servei.» Segurament és veritat, però de tota manera la diferència és molt gran, i concretament, per cada funcionari que Espanya té, Suècia té, per exemple –em diran vostès que els suecs tenen molts serveis, d'acord–, un

funcionari per cada 4,7 habitants, Itàlia per cada 12,5, Alemanya per cada 12,2, Gran Bretanya per cada 7,6, Espanya per cada 18,5. I la veritat és que jo, quan parlo amb gent de fora que ve aquí, sobretot empresaris, i els pregunto quina impressió tenen de l'Administració espanyola, doncs, no me'n parlen malament, en termes relatius, no me'n parlen malament. Estic fent la defensa de l'Administració espanyola; ara, és que, concretament, a Catalunya –ho dic per això que vostè deia del mal funcionament–, en tot cas, si funcionem malament –i evidentment, algunes coses no funcionen prou bé–, doncs, serà, en tot cas, amb poca gent, perquè si deixem de banda concretament les Balears, que és una autonomia molt particular en aquest sentit, i si deixem de banda una encara més particular, que és Madrid, resulta que l'autonomia que té menys gent, menys funcionaris en relació amb la població, és Catalunya, que és la que en té menys. Bé, treballaran bé o treballaran malament, però en tot cas aquesta cosa clàssica que es diu, que hi ha un excés de personal i que hi ha..., no és cert. I, és més, actualment, com ja els vaig explicar ahir això ho estem disminuint.

I finalment l'última cosa que li volia dir, d'aquestes de caràcter concret, sectorial, diguem-ne, que vostè ha plantejat, és que no és cert que hi hagi una desertització comercial. És a dir, és veritat que tanquen botigues, és veritat que hi ha botigues que tanquen, però no es pot parlar de desertització comercial perquè, com li vaig dir ahir –i li ho puc demostrar, lamento no haver pujat aquests papers aquí dalt ara, però els hi puc ensenyar després, si vol–, amb excepció de Portugal i d'Itàlia, com li he dit, som el país d'Europa que té menys metres quadrats per habitant de grans superfícies, i concretament a Espanya només..., ahir em vaig equivocar, vaig dir que n'hi havia només sis més que en tenien menys, i només són tres –ara que ho estava mirant–, una d'elles, efectivament, com li deia ahir, el País Basc.

I, per acabar, vostè em demana que siguem molt prudents en tot, i, evidentment, jo ho comprenc: vostè ha de fer un discurs prudent. Jo també. I que ho siguem en tot, però naturalment d'una manera molt particular..., i jo li demano que vostès, i nosaltres ho procurarem ser també, ho siguem en dues coses.

Una és en el tema lingüístic, perquè aquest, com pot comprendre, entenem que, per Catalunya, però, en tot cas, amb tota seguretat, pel Govern de la Generalitat, per Convergència i Unió, no és un tema més –un tema més– de la colla, no és un tema més. I a mi m'agradaria saber, per exemple, si amb el que jo vaig dir ahir, que, de fet, són els principis inspiradors del que a nosaltres ens agradaria que fos aquesta llei –la llei sortirà tant com es pugui per consens i, per tant, doncs, reflectirà aquest consens–, però a mi m'agradaria saber en què pot estar en desacord amb el que jo vaig dir ahir, on, això sí, demanava que la llengua catalana tingués una situació de més igualtat que no pas la que té en aquest moment, i que totes les mancances, les insuficiències que arrossega com a conseqüència de gairebé de dos segles –de dos segles i mig llargs– de persecució i, sobretot, de quaranta anys últims, que han estat tremends, terribles, terrorífics, des del punt de vista de la llengua, perquè han coincidit amb anys que es donaven

3688

unes circumstàncies d'extrema perillositat, m'agradaria saber si, a recuperar això –compensar això, com deia, exactament aquesta era l'expressió del professor Tovar–, vostès hi estan d'acord o no.

Tampoc cal que m'ho contesti ara, senyor Curto. Simplement, el que sí que ens convé molt –el que sí que ens convé molt– és que en el moment de discutir això –això que li dic– ho tinguin ben present.

I, finalment, hi ha l'últim punt en el qual crec que hem de ser prudents, senyor Curto, i –ho dic amb cordialitat, senyor Curto– crec que vostè no ho ha estat. Vostè ha demanat, doncs, que..., la dimissió d'un conseller, no? No ha dit això? (*Remor de veus.*) Què ha dit?, què ha dit?

El Sr. Curto i Casadó

Amb lo respecte que em mereix.

El president de la Generalitat

Sí, i, amb el respecte que li mereix, què ha demanat?

El Sr. Curto i Casadó

Que capgiri el Departament. Que el giri com un calcetí.

El president de la Generalitat

Ah!, que capgiri el Departament... Doncs, re, re, ja veig que és molt prudent i, per tant, jo anava a dir..., molt prudent, ja ho sap: capgiri el Departament. Però..., com un calcetí, exacte, com un calcetí. (*Remor de veus.*)

Bé, de tota manera, imagini's que ara no sé quin diputat anés a Madrid i demanés que la ministra no sé qui capgirés el seu departament. Segurament algú consideraria que no havíem estat encertats.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Per al dret de rèplica, té la paraula el diputat senyor Josep Curto. Per un temps màxim de deu minuts. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci. Ho repeteixo: prego que guardin silenci!

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, sap què penso, a vegades, senyor president? Que amb lo temps que fa que vostè i jo vivim junts (*rialles*) en l'àmbit parlamentari (*rialles*)..., cada u amb lo que és nostre: vostè amb la Marta i jo amb la Maria Elena (*fortes rialles*), queda clar, senyor president, perquè he vist unes rialles una mica sospitoses, sap? (*Fortes rialles.*)

Miri, avui, senyor president, me sembla que li ha passat..., perquè lo meu to ha intentat incorporar la màxima claredat –a vegades parlem més de pressa, els impulsos naturals, aquells debats de pressupostos que ja no han tornat (*rialles*)–, i és clar, jo crec que m'he ex-

pressat amb suficient claredat, si em deixa presumir, amb tota la coordinació, en un discurs que hi hem emprat molt de temps pel respecte que nos mereix este debat parlamentari, però em sembla, senyor president, que li ha passat igual que al passat Ple, quan li vaig formular la pregunta oral, que jo li deia, li comentava quina és la percepció del carrer, i vostè va entendre que aquella era la meua opinió, que els mèrits són per a Madrid, los demèrits per a Catalunya i... I, és clar, quan vostè me comentava que jo li he exigit, d'alguna forma, equilibri, moderació, normalitat, no, no, no, si el que tracto, senyor president, és que estos mèrits los puguem compartir amb algú, però deixar-nos-els arrabassar, no.

Nosaltres li estàvem dient, senyor president, que som nosaltres –escolti'm, senyor president, disculpi'm...–, que som nosaltres, senyor president, los qui hem incorporat en este últim any criteris d'equilibri, criteris de normalitat i criteris d'estabilitat. Com creu, senyor president, que es va donar via lliure als pressupostos del 97 en base a rigor, a austeritat i a contenció? Perquè aquí es van presentar esmenes a la totalitat, llevat del Grup Popular, que va ser coincident en esta austeritat, en este rigor i en esta contenció. Tampoc passa res, senyor president, perquè no es tracta de presumir, anunciar de manera anticipada alguna prioritat que nosaltres podem plantejar, sobretot per a facilitar la tasca del conseller d'Economia i Finances, perquè es vagi rumiant ja quines partides haurà de modificar per tal d'incorporar estos 4.500 milions de pessetes de més.

Vostè deia en una oportunitat, senyor president... –perquè a vegades los dissabtes i los diumenges, doncs, nos dediquem a llegir, i algun llibre dels seus discursos intento enganxar–, deia, vostè, en una oportunitat –no sé si era una oportunitat solemne– que, com més alta és la responsabilitat d'un polític, més lo poden traïr les seues contradiccions. Hi estic d'acord. Però és que, a vegades, als polítics –tinguin o no altura– nos traeixen les contradiccions i nos poden traïr los diaris de sessions, senyor president.

Miri, l'endeutament de la Generalitat és d'1 bilió 500.000 milions de pessetes. Jo avui he fet una al·lusió directa que tampoc no val la pena emprar més temps de faltar a la veritat... L'endeutament de la Generalitat és d'1 bilió 500.000 milions de pessetes. Als sis mesos de l'execució del pressupost del 97 –sense que això signifiqui res, però són xifres que estan aquí– la previsió anual del dèficit s'ha incrementat de 2.000 milions de pessetes, xifra que s'haurà de corregir en compliment dels acords del Consell de Política Fiscal i Financera.

La liquidació del pressupost del 96, amb notables deficiències, s'aproxima als 230.000 milions de pessetes de despeses sense comptabilitzar. És a dir, estos són tres antecedents, senyor president, que per la seua envergadura no es poden relativitzar, i que estem parlant d'un endeutament viu, net, acumulat, de l'ordre del bilió 800.000 milions de pessetes, és a dir, 200.000 milions de pessetes més que el mateix pressupost de la Generalitat.

Prengui en consideració, senyor president, perquè tots nos hem de responsabilitzar, Govern i oposició, prengui en consideració, senyor president, que Catalunya

suporta uns costos per interessos de 233 milions de pessetes cada dia. Si em permet –si em permet– la reducció, senyor president, cada hora de tots los dies –cada hora– Catalunya paga 10 milions de pessetes en concepte d'interessos per endeutament de la Generalitat.

Permeti'm una precisió que abans no li he formulat, una precisió en relació amb la situació econòmica i financera de l'Administració de la Generalitat a partir de la seua insinuació –ahir va quedar a l'aire, sap?, senyor president– sobre la seua incidència en la caiguda dels tipus d'interès del 13 al 5%. *(Pausa.)* És igual, senyor president, miri, ho vaig entendre així. Deixi'm que li expliqui una anècdota.

En un debat de pressupostos li comentava –a l'aire ha quedat això, eh?, senyor president, la seua incidència en la reducció dels tipus d'interès–, en un debat de pressupostos, li comentava jo a l'anterior conseller d'Economia i Finances, li comentava en forma de pregunta si la política pressupostària expansiva de la Generalitat podia provocar desviacions a l'alça dels tipus d'interès. I la resposta era la que jo esperava per raons de sentit comú: lo volum de l'Administració de la Generalitat mai o poc pot tindre incidència en les alteracions que puguin afectar els tipus d'interès, és a dir, la política econòmica i pressupostària de la Generalitat no pot incidir ni per a bé ni per a mal en los tipus d'interès. Per això, a vegades, doncs, val la pena mesurar totes les nostres afirmacions.

Quan jo li he manifestat, senyor president, de capgirar el Departament de Benestar Social, permeti'm que li formuli esta manifestació amb criteris constructius, perquè tots lo que intentem és donar contingut a lo que es desprèn de la seua denominació: benestar social.

Este matí, vostè, ha formulat una extensa explicació del recursos destinats per a habitatges. Doncs, bé, li vam formular una pregunta oral al Departament corresponent de Benestar Social per a conèixer quants recursos va destinar per habitatges adaptats a persones amb mobilitat reduïda, i volent saber los recursos que es van emprar. La resposta, del 16 de juny del 97, diu, concretament, «que l'any 96 no hi ha hagut cap convocatòria de subvencions per a persones amb mobilitat reduïda per a adquisició d'habitatges». És clar, senyor president, si esta és una funció essencial i fonamental del Departament de Benestar Social, que, a més, té un pressupost de 48.000 milions de pessetes...

I li parlaré també d'Agricultura, senyor president; lo desmantellament de la nostra agricultura i, a més, incorporació de rigor que genera credibilitat en l'acció de Govern. En los últims vuit anys, senyor president, la població agrària de Catalunya ha sofert un envelliment del 8%, i en los últims vuit anys Catalunya ha perdut disset mil empresaris agricultors –en los últims vuit anys Catalunya ha perdut disset mil empresaris agricultors.

I, per una altra part, senyor president, també és important la política de reequilibri territorial. Li posaré tres exemples, senyor president, que avui tots los grups n'han parlat perquè és preocupació, li posaré tres exemples de lo que significa algun tipus de deficiència de la

seua Administració. Ja no empro ni negligència ni incompliment: deficiència.

En los plans comarcals d'alta muntanya, senyor president, la inversió prevista el 96 era de 18.800 milions de pessetes –18.800 milions de pessetes–; la inversió executada, 12.800 milions; és a dir, en partida oberta i amb consignació suficient, incompliment de 6.000 milions de pessetes en concepte d'inversió, quan tots parlem que la inversió és fonamental.

El 31 de desembre del 96, senyor president, Incasol –i per això li parlem de política de reequilibri territorial–, el 31 de desembre del 96, Incasol disposava de quatre milions de metres quadrats per a promoció de polígons industrials. A Bagà, lo 100% de sòl disponible; a Casà de la Selva, lo 100% de sòl disponible; a Cardona, lo 99% de sòl disponible, i a Lleida, també, lo 99% de sòl disponible.

Què vol dir equilibri territorial, senyor president? Quan vam celebrar lo debat monogràfic sobre política territorial va quedar clar que l'equilibri territorial és aquell concepte que determina qualitat de vida i renda *per capita* amb criteris uniformes.

Miri, vostè, senyor president, lo nostre producte interior brut equival a l'1,8% el 1996. L'Anoia, lo 0,57; Priorat, lo 0,40; Baix Penedès, lo 0,19; Alt Camp, menys lo 0,15. Qualitat de vida i renda *per capita* amb criteris uniformes significa reequilibri territorial, però és que, a més, senyor president, hi ha un tema que valdria la pena que no quedés més a l'aire per raó del que significa lo prestigi i la solvència del Govern de Catalunya en determinades manifestacions que en lo seu dia van provocar reaccions de tot tipus.

Si tots nos omplim la boca a manifestar que totes les polítiques, totes les energies i totes les capacitats han de ser reunides per guanyar la lluita contra l'atur, nosaltres, senyor president, no podem comparèixer amb tota la força que necessita un càrrec públic, un govern o un conseller, no podem comparèixer amb tota la força que es necessita per a parlar davant de 200.000 famílies a Catalunya que sofreixen lo drama de l'atur amb l'escàndol que va implicar aquell fet dels 30 o 40 milions de pessetes en sou i retribucions referits al Teatre Nacional de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, breument... Home, jo no he dit que, en absolut, la baixada del 13,25 dels interessos al 5 fos obra nostra, ni meva, on va a parar! Aquest disbarat, no el puc dir, entre altres coses perquè el Banc d'Espanya és independent –és independent. El Banc d'Espanya pren les decisions, doncs, d'una manera independent. El que puc haver dit –i això és veritat– és que el Banc d'Espanya ha pogut abaixar del 13,25 al 5 –i podrà abaixar encara una mica més– perquè, des de fa uns anys, es fa una política determinada. I el Banc d'Espanya pot abaixar

3690

si es fa la política adequada de dèficit, de cara al dèficit o de cara a la inflació. Aleshores, el Banc d'Espanya pot abaixar. I en aquesta política –en aquesta política– sí que hi hem intervingut d'una manera que en més d'un moment i en més d'un aspecte ha estat absolutament decisiva. I ja ho vàrem fer abans, amb el ministre Solbes i amb el Govern socialista, i vàrem col·laborar amb ells en aquesta direcció, i ara col·laborem amb el Partit Popular en aquesta direcció. I és sobre aquesta base que, amb criteris –que jo aplaudeixo, per cert– de prudència per part del governador, doncs, es van abaixant els tipus d'interès. Això sí. Però, els tipus d'interès, qui els fa abaixar, és el governador. No, no, encara que sigui repetitiu, això sí: sempre que la política del país permeti al Banc d'Espanya dur a terme aquesta baixa de tipus d'interès. És això el que hi ha hagut, i és això el que des de l'any 93, concretament, és un dels nostres objectius, i crec que sí que hem aconseguit, hem contribuït, de la manera més modesta que es pugui i en la manera més baixa de perfil, hem fet una certa contribució que la política econòmica, des del punt de vista del dèficit, des del punt de vista de la inflació, des del punt de vista de no tanta dependència de l'estalvi exterior, etcètera –cosa que pesava molt sobre l'economia espanyola–, doncs, s'hagi entès en un sentit que permetia –això sí– que, si el Banc d'Espanya volia, abaixés els tipus d'interès. Això és el que hi ha hagut.

Bé, per la resta, poca cosa més li puc dir, però simplement dir-li que una cosa que es prima sistemàticament en la concessió de pisos és que una persona sigui deficient. Voldria dir-li que és cert que, en algunes coses concretes –i això no ho amaguem, perquè és veritat que tenim dificultats pressupostàries–, s'han reservat algunes inversions. Ja m'agradaria, d'alguna manera, que les inversions estatals a Catalunya que es va comprometre a fer el Govern central per a aquest any no s'haguessin retardat més del que potser es retardarà alguna de les nostres. Vull dir, ja m'he compromès que a final d'any, en un lloc o en un altre, en una instància o en una altra, doncs, en parlarem, no? Però, de tota manera, li vull dir que, així com ara els trens de muntanya s'han retardat una mica, en canvi, en l'etapa anterior, el que havia de ser, en el que estava previst d'invertir-ne cent, se n'hi van invertir cent trenta, perquè va ser un moment en el qual vàrem voler abocar molt més per treure aquestes comarques d'una situació d'*impasse* i, sobretot, d'una situació, diguem-ne, de gran..., diguem-ne, decaïment psicològic, no?, cosa que, afortunadament, s'ha aconseguit. I ara potser ens quedarem una mica més endarrerit –si vol, d'aquest tema en parlarem a fi d'any–, i no li nego que és possible que quedem per sota. Ja li ho dic, només m'agradaria no quedar..., en fi, que no féssim parella, concretament, amb el que són les inversions de l'Estat a Catalunya per a aquest any 97.

Finalment, escolti, jo, de l'equilibri territorial, no li'n parlaré, encara que vostè n'ha tornat a parlar; aquest dematí ja ho he dit. L'equilibri territorial són habitants; l'evolució dels habitants, ja he dit quina era aquest dematí. Són renda; l'evolució de la renda, ja he dit quina era. Són equipaments; els equipaments..., la política d'equipaments de les diverses comarques de Catalunya és molt intensa, molt intensa i molt positiva: la xarxa d'hospitals n'és un exemple, les escoles en són un

altre exemple, els equipaments esportius en són un altre exemple, i com això tantes coses. I finalment, són les comunicacions, i també aquí l'esforç ha estat molt i molt notable.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable president. Per al torn de contrarèplica –veig que ho farà des de l'escó–, té la paraula el diputat senyor Curto, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Curto i Casadó

Molt breument, senyor president. Vostès i nosaltres, senyor president, hem tingut diferències, hem tingut malentesos, desacords, potser en alguns casos hem tingut enfrontaments... Val la pena, senyor president, que atenguem algunes qüestions que són prioritàries i que poden encoratjar no només la reunió d'energies entre aquells que pertanyem a partits que tenen responsabilitats de govern, sinó la reunió d'energies i de capacitats de tots aquells que tenim responsabilitats en l'àmbit de Catalunya i del Parlament de Catalunya.

I per a superar estes diferències, senyor president, s'han de consolidar dos tipus d'objectius. En primer lloc, lo compromís i l'assumpció d'exercitar i d'executar accions conduents a l'autocrítica en relació a millorar l'eficàcia i l'eficiència de l'Administració de la Generalitat. Però, paral·lelament a això, senyor president, miri, miri quines perspectives de futur: l'economia creix un 3,1%, i la desocupació, lo 2,8%; forta estirada del consum de les famílies el segon trimestre, amb un augment del 4%; forta recuperació de la balança corrent, amb un superàvit de 385.000 milions de pessetes; Catalunya aconsegueix l'atur més baix des de l'agost del 79; les vendes de cotxes superaran este any la barrera del milió d'unitats, i les vendes de pisos a Catalunya s'augmentaran quasi d'un 30%.

Val la pena, senyor president, que aquelles qüestions que han provocat malentesos, desacords i diferències i que, quan se traslladen a l'opinió col·lectiva dels ciutadans, donen esta pobra impressió d'insolvència i d'insseguretat, val la pena que tot allò quedi aparcat i que esta reunió d'energies i de capacitats sigui, precisament, perquè la societat civil pugui continuar treballant en les seues aspiracions més legítimes de cara als objectius que ha d'aconseguir, sobretot a partir del 1998, amb lo compromís de la incorporació d'Espanya a la tercera fase de la Unió Econòmica i Monetària.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Continua el debat. Té la paraula el Grup Socialista; en nom d'ell, el diputat senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de trenta minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats... Senyor

Pujol, vostè puja a aquesta tribuna sempre amb una gran seguretat i aconsella, renya, dóna lliçons, recomana a tort i a dret. Jo ho vull fer també; i voldria fer-li una petita recomanació, un modest consell, amb menys seguretat de la que vostè expressa. Però, refrescant un pecat de joventut, del qual després es va desdir –que és de l'època de quan vostè prologava llibres sobre la socialdemocràcia sueca–, ens ha estat insistint, aquests dos dies, amb referències sobre Tony Blair, Helmut Schmidt, Prodi, Bertinotti, el ministre de treball holandès... Miri, Tony Blair, amb una targeta més petita que un calendari, i on en un costat s'ensenya ell, a l'altre costat diu cinc coses que farà, diu com les farà, d'on treurà els diners per fer-les i, a més a més, en una nota a peu de pàgina recomana que qui no se'n fii o qui cregui que no s'ha complert aquesta promesa electoral, que truqui al partit i que li ho explicaran. Això està francament bé! I el que ni Blair, ni Helmut Schmidt, ni de bon tros tampoc Prodi, no farien mai –crec jo–, des de les seves posicions polítiques, és mantenir un acord de col·laboració parlamentària amb un partit conservador, en el seu país, com vostè està fent amb el Partit Popular a l'Estat espanyol.

Però anem... Aquesta era la recomanació. Naturalment, vostè no en farà cap cas i seguirà amb els exemples, com un malabarista, utilitzant-los en un sentit o altre, com li convingui. Però, és igual, anem al seu discurs d'ahir.

Un conseller, en acabar el discurs, em deia: «Ens felicitaràs?» Clar, tot va tan bé! «Ens felicitaràs?» Doncs bé, hi ha una part del discurs que es pot compartir i que potser, fins i tot, és raonable de compartir. Un discurs optimista, en clau positiva, una apel·lació general a la ciutadania de Catalunya, estimulants-la a l'ambició, en clau positiva... Compartim aquest esperit positiu, i ens en felicitem. Vostè ja ho va dir: això és cosa de tots. «De tots» vol dir «de tots»: tots i totes els catalans i les catalanes, amb la seva contribució, de la seva pròpia butxaca i de la seva pròpia actitud cívica; dels partits polítics; dels ajuntaments; del Govern de la Generalitat. Evidentment. Felicitem-nos que, en un aspecte general i en les grans magnituds i en el clima que es percep, puguem dir que, efectivament, hi ha una gran projecció, una acceptació, una qualitat del que vostè ha anomenat «model català» i que en alguns aspectes podria ser-ho i que en d'altres és el *seu* model català, que no és el nostre model català –ja ho discutirem, això. Ens felicitem, doncs, perquè Catalunya va bé, i hi estem d'acord.

Però hi ha una vessant del seu discurs que és triomfalista; altres han parlat de medalles, altres han parlat de prepotència..., però hi ha una vessant triomfalista en el seu discurs. I aquesta vessant triomfalista no té credibilitat, no és creïble. Si el contrast amb el que va bé són, de veritat, les coses que no van bé, ens podem entendre en el marc del model que vostè propugna i defensa; després discutirem el model, però dins del model hi han coses que van bé –en termes generals, més de les que van malament– i d'altres que van malament. Però, per vostè, les que van malament, totes són, primer, per passar-hi de puntetes, i segon, són comunes a totes les societats opulentes. Res del que passa aquí no passa en d'altres llocs, tot passa a tot arreu. És, jo crec, una ex-

clusa de mal pagador, per no abordar els problemes reals.

En aquest aspecte –en aquest aspecte–, en el seu discurs hi ha –crec jo, modestament– un dèficit de convicció, un dèficit d'arguments i un dèficit de valors. Perquè el model català està de moda, d'acord; en alguns cercles, fins i tot en alguns cercles d'opinió mundial que vostè esmenta amb gran satisfacció, el model català està de moda, i aquest model es pot compartir parcialment, tot i que, internament, en el model, puguem discutir les polítiques, no el model, i, naturalment, des de posicions progressistes, podem discutir també el model. Aquest dematí es discutia el tema del model policial. Dins del model català, el model policial va ser compartit per aquesta cambra amb unanimitat; per tant, el model de replegament i desplegament, no el discutirem. Què discutirem?, quan el discutim –potser no avui. Com, simplement, de la política de seguretat ciutadana a Catalunya. Com els Mossos assumeixen polítiques i competències de seguretat ciutadana que fins ara exercien altres cossos i forces de seguretat. I es pot discutir perquè hi ha problemes i deficiències en l'aplicació del model, amb clarobscur, però naturalment que es pot discutir, i és important de poder-ho fer.

Però és molt més important encara una altra cosa: el *seu* model català, el que està de moda, el que ponderen les Nacions Unides i determinats mitjans de comunicació internacionals i fòrums internacionals, és que aquest model, avui, ja no és sostenible –avui, ja no és sostenible. No és que s'hagi ralentit i que això l'obligui a vostè a canviar el discurs de les realitzacions cap al discurs de les recomanacions. Simplement, el model s'ha aturat. Malgrat el pinyol d'ahir, malgrat la píndola, la recepta, aquells sis o set grans apartats en els quals vostè esmentava una mena de recomanació estratègica de cap a on volem que vagi Catalunya, el pinyol de veritat és que, amb l'actual Govern, amb les actuals finances i amb les actuals prioritats, això no va. No va, simplement. O va sol, però vostès no hi ajuden. I si les coses van bé i Catalunya va bé, si vostès no hi fossin i n'hi haguessin uns altres, probablement encara aniríem més bé. És a dir, em sembla que, en aquests moments, l'acció del Govern, allò que jutgem i valorem avui, no va bé, anuncia en alguns aspectes –sense fer cap catastrofisme– la fi del somni català, i el Govern és un cert obstacle i, en alguns aspectes, un factor de risc perquè Catalunya continuï anant bé.

Vostè ens ha recordat quatre anys de col·laboració, ara amb uns, ara amb altres. I a mi molt especialment i al nostre Grup ens recordarà el temps de col·laboració amb el Partit Socialista i la cara i la creu d'aquesta col·laboració i els resultats; ja ens ho sabem de memòria, però vostè hi tornarà, naturalment, amb totes les municions que tingui dintre de les seves carpetes. I també ens ha recordat un temps de col·laboració amb el Partit Popular, que és el que ara estem vivint. Durant un temps vostè es va mantenir amb un peu a cada costat, un peu a la dreta i un peu a l'esquerra; en un equilibri precari però controlava el centre; un peu a la dreta, un peu a l'esquerra, controlant el centre. Ara ha passat tots dos peus a l'altre costat, i en passar tots dos peus a l'altre costat el model se'n ressent, ens fa cites socialdemò-

crates però s'ha decantat cap a un sol costat. Aquest dematí el senyor Ribó li ho deia: «No pot anar, això. Una fiscalitat de dretes i propostes per aprofundir l'estat del benestar és una contradicció, això no funciona, no ho podrà fer.» És un aspecte de la insostenibilitat del model que vostè propugna, perquè el balanç d'aquest últim temps de dos peus a un mateix costat és negatiu per a Catalunya i per als catalans; és un mal negoci i una pèrdua d'horitzó i de valors.

Per cert, parlant d'aquesta col·laboració, jo m'havia apuntat que volia fer un moment una referència a aquella sortida de to, vull dir, a aquella sortida del guió que va fer ahir dient: «Això no està escrit», parlant del programa de Televisió Espanyola sobre Espanya, etcètera, i avui he vist que el senyor Curto dedica uns quants comentaris a la programació de TV3. La veritat és que no sé si era aquí el lloc per formular l'andana que ha correspost el senyor Curto amb una altra andana. Vol dir que si no s'entenen tan bé no val la pena que ho arreglin en un altre lloc, perquè si ha fet retirar, i té tant poder per fer-ho, la Llei de la televisió local, per què no influeix perquè programes d'aquest contingut i característiques no es fessin o es fessin d'una altra manera?

En qualsevol cas, vostè deia ahir: «l'estira-i-arronsa emmascara els bons resultats de la col·laboració amb els dos govems», primer el Govern socialista, després el Govern del Partit Popular. No és això. La situació que s'ha creat és molt clara: d'una banda, vostè ha consolidat una col·laboració amb el Partit Popular que implica una complicitat quasi total amb els postulats polítics del Partit Popular i, de l'altra, obté molt pocs resultats, per no dir cap.

La complicitat reversible que avui li ha recordat el senyor Curto –i que no li ha acabat d'agradar, però com que ho ha fet amb prudència sibil·lina tots ho hem entès i ho hem acceptat–, la hi va recordar el senyor Jordi Fernández Díaz aquest cap de setmana en una entrevista, on deia: «que ningú no s'oblidi que el PP és el que garanteix la governabilitat a Catalunya». Bé doncs, des d'aquesta complicitat i des d'aquesta responsabilitat compartida, vostès són coresponsables –i això afecta negativament Catalunya i el model català– d'un retrocés en la cultura democràtica, d'un retrocés en la pluralitat mediàtica, d'un retrocés en l'acceptació del fet diferencial català, d'un retrocés en l'acceptació de la pluralitat lingüística i en l'acceptació de la unitat de la llengua catalana. El pacte és, malgrat tot això, sòlid, i també –ja ho ha recordat algun altre diputat– deu ser que hi ha un bloc comú d'interessos en l'espai conservador que són més forts que aquests valors tan importants, i que per vostès també ho havien sigut molt, i que ara són subordinats a d'altres interessos.

I anant a un terreny més tangible, més enllà d'aquests valors en retrocés, què ha passat? Vostè practica un cert malabarisme i diu: «Té raó el Govern del Partit Popular: ara no es pot revisar el model de finançament; ja ho farem el 2001, però des de l'any que ve reclamem un canvi radical i plantejarem l'exigència més alta per canviar el sistema.» Si diu que fins al 2001 no el podran tocar i era un sistema tan bo i tan millor que l'anterior, i diu que l'haurem de canviar radicalment ja, jo crec que és la confessió d'un fracàs i d'una impotència.

Les dades conegudes sobre l'evolució del finançament ens donen la raó fins i tot en allò que li dèiem quan vostè estava pactant el nou model de finançament. Dèiem: «Escolti, no s'ho jugui tot a una sola carta; no s'apunti només a l'IRPF, perquè, si no té un cistell d'impostos i, a més a més, no aconsegueix els impostos especials, no se'n sortirà, perquè el concepte amb què actua sobre la renda un govern conservador farà que els rendiments que vostè pugui obtenir per transferències d'IRPF baixin, no pugin.» I la veritat és que –dades de fa molt pocs dies– Catalunya és la comunitat menys beneficiada per la cessió del 30% de l'IRPF; de fet, sabem que l'increment de la recaptació per renda aquest any, referida a l'any passat, ha sigut d'un 2,2% i que per igualar el pressupostat hauria de créixer un 12%. De fet, entre la diferència del que vostès van presupostar i el que realment es transferirà i el resultat de la recaptació hi ha un desfasament de l'ordre de 30 a 50.000 milions de pessetes, que no és –en llenguatge de vostè, senyor Pujol– «calderilla».

Però és que, a més a més, al pressupost de 1998 ja sabem, ja sabem –ho saben vostès més que nosaltres, però ja ho sabem– que l'increment de les previsions en les transferències de l'IRPF en els pressupostos generals de l'Estat es xifra en un 0,4% i que l'increment en el PIE es situa en un 5,9%. Creixen més i creixeran més els que no van acceptar participar en el nou sistema de finançament que aquells que es van abocar a un model centrat únicament en la transferència del 30% de l'IRPF sense topalls. Per cert que ahir –naturalment devia ser un lapsus– vostè va convertir la participació dels ingressos de l'Estat en una altra cosa completament diferent.

Però el model català, perquè funcionés, no necessita només un bon finançament –que vostè ja va dir que no el teníem i que haurem de tenir un canvi radical–, necessita inversions de l'Estat i unes finances saludables del Govern, i cap de les dues condicions no es compleix.

El 24 de novembre de 1996 vostè deia –cito literalment, tradueixo, però, del castellà–: «És una vergonya que ens barallem per la misèria de 17.000 milions de pessetes i torni la campanya dels catalans insaciabls.» Un mes després Convergència i Unió retirava totes les esmenes al pressupost general de l'Estat que feien referència a inversions a Catalunya. Uns dies més tard Convergència i Unió va votar en contra de totes les esmenes del Partit Socialista, que eren coincidents amb les que vostès havien retirat. Set mesos més tard, l'1 d'agost de 1997, el conseller de Presidència, el senyor Trias, declarava que reclamava els 17.000 milions de pessetes i que seria molt greu que no arribessin. Ja sabem que als pressupostos de 1998 les previsions empitjoren la situació i fan baixar les inversions de l'Estat a Catalunya en 9.166 milions de pessetes. Hi ha hagut un retrocés, una caiguda de les inversions reals, un incompliment flagrant de la via de les inversions extrapresupostàries, tot i que..., donem-nos un marge vostè i jo i el senyor Ribó, perquè com li ha dit al senyor Ribó: «A final d'any ja en parlarem.» Deu ser que aquesta entrevista en dos temps que va tenir vostè amb el se-

nyor José María Aznar potser donarà, en el segon temps, millor resultat que en el primer temps.

Però, en qualsevol cas, les coses han anat així, de capa caiguda, hem anat baixant. 96, 97, 98..., les inversions –ja li ho passaré, ja li ho passaré, no es preocupi–, les inversions de l'Estat han anat baixant a Catalunya, i la llista d'allò que ha quedat penjat la sap tan bé vostè com jo, i com la majoria, per no dir tots i totes, els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Segon aspecte perquè el model català funcionés: bon finançament, inversions de l'Estat, finances pròpies amb salut forta. I la veritat –ja li ho han dit tots, jo ho repetiré però ho faré molt ràpidament–: un bilió i mig d'endeutament, amb un salt que és, de 1991 fins ara, dels 432.000 milions de pessetes a aquest bilió i mig; el creixement més fort ha sigut en els últims anys. Són uns mals números malgrat l'esforç de maquillatge.

I allò que sabem per a aquest any –també ho han dit tots, però repetim-ho ràpidament–: en el tancament de juny el dèficit es situa en 28.580 milions de pessetes, 2 i escaig per sobre dels 26.424 pressupostats. Tenim 71.000 milions de pessetes de deute nou i ja han comptabilitzat, el juny, romanents de l'any 96 per 115.000 milions de pessetes, quan el conseller d'Economia i Finances anterior havia dit que per a tot l'any no es superarien els 107.000 milions de pessetes. Què passa? Què passa amb tots aquests números i amb el tancament que coneixem del juny d'aquest any? S'incrementen un 9% les despeses de personal, s'incrementen un 8% les despeses de béns i serveis i baixen un 7% les inversions.

No ho diem només nosaltres. Vostè ha citat –no sé si avui o ahir– l'informe de la Cambra de Comerç, tot flors i violes, i en molts aspectes es pot compartir. Però l'informe de la Cambra de Contractistes diu que la caiguda de la inversió pública a Catalunya compromet seriosament el conjunt de l'economia productiva a Catalunya i que –allò que ja li han dit també d'altres diputats que m'han precedit– la baixada en la inversió pública a Catalunya compromet seriosament el mateix model que vostè defensava. No és estrany que ens anunciïn que s'haurà de pagar el transport i el menjador escolar.

Tot plegat, i la paràlisi en les transferències –que vostè dirà que és conseqüència de tretze anys de govern socialista, que va ser gasiu amb la seva materialització– i les que no s'han produït en aquests dos anys o any i mig de col·laboració amb el Partit Popular, el porta a vostè una i altra vegada a recordar-nos un document que ja comença a ser vell, tot i que ens el recorden els diaris fa pocs dies com a nou: aquell llistat de setantadues competències i cent cinquanta-sis pàgines que espera que algun dia es converteixi en un instrument real de negociació i aprofundiment de l'autogovern a Catalunya.

En realitat, no hi ha nou horitzó per més que en les informacions d'estiu vostès s'esforcin a anar aprofundint en documents doctrinals que intenten alligonar el poble de Catalunya sobre una situació que no és real. En realitat, manca una línia d'acció política orientada a reforçar l'autogovern, a assegurar el lideratge de Catalu-

nya i a garantir el reconeixement i l'acceptació que necessitem per tirar endavant.

Des d'aquestes febleses –mal finançament, retrocés de les inversions de l'Estat, finances fallides–, el futur del model trontolla fins i tot en les peces més emblemàtiques del model. Vostè deia: «En ensenyament i en sanitat ens acusen d'excés d'ambició; el retret que se'ns fa és que volem anar massa enllà, que fem més coses que els altres.» Sona una mica com allò de: «Si seguim per la via que hem encetat morirem d'èxit en formació i sanitat.» Doncs bé, per bé que en parlin, per satisfets que estiguem, si parlem de les dues perles del model, de les joies de la corona, de la societat de formació i coneixement i d'una societat de treball i benestar social, el panorama no és afalagador.

És afalagador si parlem de *ratios*, i vostè dirà: «30 a Anglaterra; nosaltres ja hi som.» Pot ser afalagador si parlem d'arquitectura escolar; dirà: «Califòrnia, Catalunya», ja ens ho sabem també. Però estem parlant d'una manera d'aplicar el model –i la LOGSE?, i la LOGSE?, i l'ESO?– que compromet seriosament –i el debat és aquest, no és l'altre–, que compromet seriosament el futur de l'escola pública.

Garantim de veritat l'escolarització obligatòria eficient i igual? Garantim el bon coneixement del català i castellà al final de l'ensenyament obligatori? Assoleixen els estudiants de Catalunya familiaritat suficient amb l'ordinador i la informàtica? La veritat és que tenim una bona escola pública i una mala administració, en part perquè tenim un mal sistema de matriculació, i aquest mal sistema de matriculació exonera la privada concertada de tenir districtes de matriculació, i això crea mecanismes de discriminació i retrocessos evidents de l'escola pública. Amb l'ampliació de la base social de la privada concertada com a refugi d'una pública amb problemes es produeix la degradació, el deteriorament no de l'ensenyament en l'escola pública, de la mateixa imatge de l'escola pública.

Per cert, parlant de Blair, a Anglaterra tot això passa amb només un 7,5% d'alumnes a la privada; a Catalunya, el 42,2%. I Blair va més enllà i diu: pla d'inversions, bilionari; competències municipals, més de les que tenen fins ara, i incorporació de les escoles institucionals a la xarxa pública. I a Catalunya, en canvi, ni amb GISA no aconseguirem complir les previsions del Pla d'inversions que vostès mateixos van comprometre en aquest Parlament; hi ha retards greus i incompliments flagrants en l'aplicació del nou model de formació professional, i això ens posa en una situació compromesa per a un tipus d'escola pública que havia sigut model i bandera des de temps molt reculats. Avui l'escola pública està en perill i vostès consideren que no és veritat; però la comprovació *in situ* d'allò que passa a moltes, moltes, moltes de les escoles públiques de Catalunya posa de manifest fins a quin punt la manca d'exigència, fins i tot amb *ratios* a la privada-concertada, comporta que la pública es vagi devaluant.

I passa una cosa semblant amb la sanitat. Vostè diu: «Girona, set hospitals; Múrcia, un.» Bé, vostè ho va dir ahir..., vostè ho va dir. (Pausa.) Ah!, vostè ho va dir per ràdio!; és veritat, el senyor Camps ho va dir per ràdio.

3694

Sí, perdoni, perdoni, estava fent una interpretació per persona interposada. Però, escolti, el problema de la sanitat –el problema de la sanitat–, dèficit a part, és que només s'ha aplicat la reforma de l'assistència primària en un 57%, i vostè –vostè, no el conseller de Sanitat– ha aturat el procés, i en aquests moments... Vostè, perdoni, ens va parlar de l'Hospital de Mataró... –ara vaig a aquesta història–, ens va parlar de l'Hospital de Mataró, i a Mataró vostès, des de la Secretaria General de la Presidència, han aturat un conveni amb l'Ajuntament de Mataró per construir dos CAP que l'Ajuntament els finançava i que vostès tornaven els diners a terminis; han aturat el procés d'aplicació de la reforma, i l'assistència primària va un ritme lent, que no funciona. Molts CAP romanen tancats per manca de mobiliari o de dotació de personal arreu de Catalunya, i aquest és un problema que indica també fins a quin punt hi ha un bloqueig en l'aplicació del model, i el model, tal com vostès l'expliquen i el prediquen, genera desconfiança institucional i en realitat és un model desequilibrat i poc sostenible.

Passa una cosa semblant en l'àmbit del treball i del benestar social. Jo no sé si dir res sobre el Departament de Benestar Social quan un soci tan prudent i sibillí li ha demanat que capgiri com un calçetí el Departament de Benestar Social; potser no caldria dir res més. Però és veritat, des de posicions radicalment oposades, nosaltres pensem que cal capgirar com un calçetí, com un mitjó... –em permetrà el senyor Curto, eh? (*Remor de veus.*) Per això dic les dues coses, les dues coses–, com un mitjó, el Departament de Benestar Social, que es troba que, mancat de pressupost, retarda els pagaments de les subvencions a les entitats que col·laboren en la prestació de serveis com a entitats sense finalitat de lucre mesos i mesos, fins a comprometre la possibilitat real de la prestació del servei pel qual han sigut subvencionades, i es manté un nivell de centralització i d'interferència en l'àmbit competencial dels municipis que no permet garantir uns mínims assistencials que vostès mateixos han predicat i promogut en els seus programes. I passa exactament el mateix amb la pobresa i la marginació, i una aplicació insuficient i esbiaixada del PIRMI, com vostè sap molt bé. No diguem en el camp de l'habitatge, on vostè ha dit que Catalunya era capdavantera en tot. El cert és que per demanar una subvenció s'ha de pagar una taxa i el qui la demana o té dubtes d'obtenir-la o, si l'obté, tarda dos anys a cobrar-la.

Cal a fons una revisió del model en l'àmbit del benestar social, en l'àmbit del treball, en l'àmbit de la concertació social i en l'àmbit de les polítiques per treballar al voltant de l'ocupació, sigui quina sigui l'evolució que fa l'índex d'atur a Catalunya, perquè és veritat que l'atur ha baixat, i ha baixat molt, però ha de continuar baixant si volem tenir un model competitiu com el que vostè predicava. I la veritat és que creixem menys que d'altres comunitats des d'una millor posició relativa, i l'any 1996 dotze comunitats autònomes van créixer més que Catalunya. I, per altra banda –vostè ho sap millor que ningú–, el model de concertació social està aturat.

Vostè ens feia ahir una cita del llibre *Capitalización y crecimiento de la economía catalana 1955-1995*, del

Banc de Bilbao - Vizcaya, per explicar alguna d'aquestes coses. Tres pàgines abans...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. Acabi, si us plau.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Acabo de seguida.

Tres pàgines abans, aquest mateix informe deia: «El más básico de los indicadores de eficiencia es la productividad aparente del factor trabajo, cuya trayectoria surge de comparar la evolución conjunta del PIB y de la ocupación. La productividad del trabajo en la economía catalana viene creciendo desde la segunda mitad de los ochenta a un menor ritmo que la media española, e incluso por debajo de la media europea.»

En definitiva, hauríem de parlar encara d'equilibri territorial, del paisatge, de l'evolució de les infraestructures, de la llengua com a factor de cohesió –ho farem en el torn de rèplica–, de la política cultural i alguna de les seves contradiccions. Per concloure, hi ha una certa incapacitat de lideratge, i la veritat és que nosaltres pensem que en aquests moments vostès no podran conduir l'ambició que ahir predicava en el seu discurs.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Nadal, vostè m'acaba de dirigir un paràgraf que voldria saber si l'he entès bé; pàgina 38: «La productividad del trabajo en la economía catalana viene creciendo desde la segunda mitad de los ochenta a un menor ritmo que la media española, e incluso por debajo de la media europea.» Continuo? Continuo; ara, el que vostè no ha llegit: «El origen de esta tendencia se encuentra en el mayor dinamismo que la ocupación ha registrado en la región, puesto que Cataluña consigue un crecimiento de su producción per encima tanto de la media española como especialmente de la europea. En términos de su posición relativa, la productividad en la economía catalana sigue siendo en los noventa superior a la media de la Europa de los Quince. Esta situación contrasta con la mantenida por la economía española en su conjunto, que dentro de una tendencia al acercamiento presenta en 1995 una productividad en el trabajo muy similar a la media europea», és a dir, inferior a la nostra, etcètera. Si un dia vostè em vol llegir un paràgraf, me'l llegeix sencer. (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

Punt 1

El president de la Generalitat

Senyores i senyors diputats, senyor Nadal, bé, vostè diu que tots aquests senyors que he citat, que algunes vegades he citat i que per deferència a vostès procuro que siguin del sector socialista, no haurien pactat amb un partit conservador, però el senyor Willy Brandt va pactar amb el Partit Democristià i va fer la gran coalició, i suposo que el Partit Democristià vostès el deuen qualificar de partit conservador, m'imagino, no ho sé; però en tot cas el senyor Willy Brandt va pactar i va fer la gran coalició amb el Partit Democristià. I per altra banda, el Partit Socialista alemany va estar sempre coaligat amb el Partit Liberal, que des d'un punt de vista econòmic és bastant, però molt més conservador que el Partit Demòcrata Cristià. Per tant, aquests jocs, no els faci. A més, això no és passat, que fins l'any passat, a Baden-Württemberg, per exemple, hi havia una coalició de democristians i socialistes. O sigui que, quan els ha convingut als socialistes, quan els ha convingut o quan ha convingut a l'interès del país, han pactat, bé, doncs, amb partits conservadors o que vostès deuen anomenar conservadors.

Bé, dit això, li vull dir que el nostre sistema no trontolla, com no trontolla... –vostè em dirà: «Vostè sempre es refereix a Europa i hi ha altres llocs.» Sí, però, escolti, és que és així, nosaltres entenem en aquest marc, no?–, com no trontolla al conjunt d'Europa. Al conjunt d'Europa, evidentment, tot el nostre sistema, molt basat en l'estat del benestar, ha de fer un esforç d'adequació. Això és com si ara jo li digués que aquest sistema al qual vostè abans ha fet referència –suec– trontolla, perquè, com vostès saben molt bé, el sistema suec, el model suec trontolla. Avui és constant dir: «El model suec ha arribat al seu esgotament», i jo no ho crec, que hagi arribat a l'esgotament, sincerament, jo segueixo creient que és un bon model. Ara, això sí, ha de fer un esforç d'adequació, i tota la política del primer ministre, del senyor Carlson, ha estat precisament en fer això, i evidentment amb un gran cost, fins al punt que en aquest moment les enquestes el situen per sota fins i tot del Partit Conservador, cosa que ha fet que el Partit Socialdemòcrata suec hagi pres algunes mesures de retorn –en diuen ells– als vells valors socialdemòcrates, que vol dir, altra vegada, incrementar la despesa pública, la despesa social, etcètera. Ha fet això. Per tant, a tot arreu... I ho dic, naturalment, com pot suposar, perquè vostè m'ho recorda, amb tota la simpatia que jo he sentit i sento pel model suec, i no és pas casualitat que l'any 1975 hi vaig passar quinze dies seguits precisament perquè m'interessava conèixer això amb molt de detall; per tant, espero que se'n sortiran i espero que nosaltres també ens en sortirem i que mantindrem el nostre model català, el model suec, el somni suec, que això ha existit i existeix, i el somni català també. Bé, la manera de salvar-lo, doncs, òbviament no és fàcil, és complicada, però ara no és el moment d'entrar-hi.

Jo crec que podria... Vostè ha parlat que nosaltres estem amb uns senyors, en un govern, donem suport a un govern que trenca la progressivitat fiscal. Escolti, la progressivitat fiscal no és un dogma; el que és un dogma és que el país vagi bé. I si aleshores resulta..., més d'un govern d'esquerres, diguem-ne, d'esquerres o *soi-*

disant d'esquerres ho ha fet: ha trencat la progressivitat fiscal, però a canvi ha aconseguit menys atur, més creixement, més activitat econòmica, ha aconseguit millorar la productivitat i la competitivitat del seu país. Bé, aleshores no hi ha hagut tal trencament de la progressivitat fiscal. Més ben dit: hi ha hagut un trencament de la progressivitat fiscal, però, en canvi, ha revertit en totes les capes socials de la població. Això està per veure si passarà o no passarà. De moment, sí que passa –de moment, sí que passa. És a dir, l'economia espanyola ara està millor que fa un any, això és clar: està millor ara que no pas fa un any.

Després diu: «Bé, però vostès van amb uns que, és clar, atempten contra les llibertats.» Bé, jo, ara, no hi vull entrar en això, no?; vull dir que jo no estic del tot d'acord amb alguns plantejaments que s'han fet des d'aquest punt de vista per part del Partit Popular. Com que el senyor Curto ja ha dit que no és important que no tinguem diferències, sinó que, simplement, les sapiguem portar amb «conllevància», doncs, ja està; en algunes coses, no hi estem d'acord. Molt bé.

Però el que li vull dir, senyor Nadal, és que, quan un ha d'anar de parella amb algú, per la raó que sigui –per necessitat, per interès, per enamorament, pel que vostè vulgui–, doncs, evidentment, de vegades ha d'assumir aspectes d'aquest algú que són pesats d'assumir. Per nosaltres, això és una mica més fàcil, perquè ja tenim experiència d'haver anat de parella amb vostès (*ri-alles*), i vam anar de parella amb vostès –i sembla que, d'això, se n'oblidin– en una època que anar de parella amb vostès era molt complicat i era molt difícil, i obligava realment a aguantar moltíssimes crítiques i moltíssims atacs. Per quines causes, per quins motius i per quins assumptes..., doncs, no ho vull pas recordar, perquè, a més, penso sincerament que, en algun dels punts, els atacs que es van fer contra vostès no eren justos, i ho he demostrat més d'una vegada, això, no? Però, de cara a l'opinió pública, anar amb vostès era difícil. Però ho fèiem, perquè era el que convenia al país –enteníem nosaltres– en aquell moment: que el PSOE pogués assegurar la presidència europea, pogués acabar una sèrie de lleis –bé he de dir que també poguéssim nosaltres acabar d'obtenir algun traspàs que teníem pendent, també; no ho nego pas–, etcètera, etcètera, feia que nosaltres aguantéssim aquesta col·laboració amb una gent que –ho he de dir– nosaltres, òbviament, valoràvem més que no pas valorava l'opinió pública i que no valorava, doncs, la majoria dels diaris del país. Tant és així que vostè recordarà que hi va haver un diari que va dir que nosaltres, Convergència i Unió –i ho va personalitzar, a més, amb mi–, érem el darrer, que jo era –deien– el darrer dels mohicans, perquè era el darrer que defensava, a pèl i a cavall, la col·laboració –i ho feia amb convicció– amb el PSOE.

Però ara no em demani que..., jo li demano que vostè entengui que, si vam haver de fer aquest esforç per anar amb vostès durant una pila de mesos, quan això, realment, era molt difícil, perquè enteníem que era l'interès del país, doncs, ara nosaltres donem la mateixa resposta.

Bé, potser convindria que, recollint els seus plantejaments –i potser ja convé–, parléssim una mica de tot

3696

aquest tema del dèficit i de l'endeutament, i del que es guanya i del que no es guanya. Primer, voldria dir-li el que ha representat, el que està representant..., perquè, al final de tot, no sabem exactament el que representarà, com no hem sabut fins al final el que representava de contrapartida positiva per a nosaltres el suport al PSOE, no?

Primer, parlaré del PSOE, perquè, encara que això no agrada ni a vostès ni al Partit Popular, per nosaltres, el suport al PSOE i al Partit Popular forma part d'una mateixa política. És a dir, hi ha hagut, com algú ha dit, com una espècie de fil conductor –i crec que dir-ho en termes absoluts seria injust, perquè nosaltres no hem fet res més que una participació petita i modesta–, un cert fil conductor o un cert fil comú denominador entre el que va ser la col·laboració amb el PSOE i la col·laboració amb vostès. I, per tant, jo sempre he de fer el balanç conjunt.

I ara –una cosa que no s'havia dit mai en aquest Parlament–, deixant de banda la modificació important del model policial i un suport que vàrem rebre per part del PSOE en determinats temes lingüístics i d'altres coses que vull recordar i vull agrair, deixin-me dir el que va representar econòmicament, des del punt de vista de finançament. Va representar durant dos anys i mig..., el que va representar durant dos anys i mig, doncs, tampoc va ser cap suma extraordinària, però tampoc va ser «calderilla»; van ser 103.000 milions de pessetes, que es reparteixen així.

Hi van haver unes aportacions extraordinàries, diguem-ne, per coses del passat, que es consideraven perdudes i que es van recuperar, de 58.000 milions, per una banda, referents a sanitat, i 18.000 milions, per una altra, dels fons de cohesió; són 76.000. Després hi van haver 6.000 milions... –això va ser per a un sol any, només un any–, després vàrem tenir un increment del finançament de la sanitat amb 6.000 milions –que això ja s'incorpora cada any, és a dir, encara els cobrem, es van incrementant de la manera que correspon –6.000. Vam tenir –cosa que, per ser absolutament honrat, he de dir que havíem aconseguit just abans de les eleccions del 93, però en un moment que semblava que hi podia haver aquesta col·laboració–, per qüestions de normalització lingüística, la inclusió de 5.000 milions –també cada any–, incorporats al PIE –que, com vostè ha dit molt bé, ahir vaig traduir malament. I finalment, pel concepte de l'IRPF, entre el que va representar l'any 94 i 95, va representar una xifra petita, modesta –sempre hem dit que això, si és que les coses van bé, anirà creixent de mica en mica–, que va ser de 7.400 milions. N'hauríem tingut més, hauríem tingut 4 o 5.000 milions més, si no hagués sigut perquè no vàrem poder aconseguir, no vàrem poder evitar que vostès, en les negociacions, ens imposessin no solament no passar del 15%, sinó, a més, un topall.

Per tant, això va ser el que va passar amb el PSOE. No havia tingut l'oportunitat d'informar d'això en aquest Parlament, i em sembla que és bo que ho faci, entre altres coses perquè, les xifres definitives, no les hem tingudes fins –ara ja fa temps–, en tot cas, no ara fa un any.

Parlem ara del Partit Popular. De moment..., perquè això, segons com, encara pot durar –ja ho veurem; bé, ja es veurà–; en principi, hi ha voluntat de –fem-ho amb la frase, diguem-ne, oficial però que, realment, respon a una realitat– «mantenir l'estabilitat de tot l'Estat perquè es pugui...», etcètera, etcètera. Bé, però, de moment, de moment, doncs, tenim, pel concepte de serveis específics, 32.000 milions des del 96, o sigui, des d'un any abans que entrés en funcionament el sistema actual, que dura fins al 2001. 32.000 milions que, és clar, multiplicats per sis, són 192.000. En realitat són més perquè, naturalment, això també s'inclou en el PIE i també hi ha els increments corresponents de cada any. Per tant, posem, *grosso modo*, que siguin 205.000 milions. I després tenim que, evidentment, s'anirà aplicant l'IRPF en condicions més favorables, és clar, perquè no serà el 15%, sinó el 30, i serà sense topall; o sigui que, per exemple, per a aquest any 96, calculem que podem tenir 7, 8.000 milions de pessetes per concepte de l'IRPF. I després el que tenim és un tema no acabat de resoldre des del punt de vista, diguem-ne, de l'aplicació –que, a més, ha de passar, per a la seva definitiva aprovació, pel Consell de Política Fiscal i Financera–, que és la millora de la sanitat, i nosaltres confiem i aspirem que, entre el que sigui aportació i el que siguin estalvis –després els diré què vull dir amb això dels estalvis–, pot representar, creiem, 50.000 milions de pessetes. Estalvis no vol dir estalvis que hàgim de fer nosaltres, sinó estalvis que s'han introduït en el sistema. Per exemple –i vostès ho recordaran, això–, quan s'ha dit que hi hagi una reducció dels beneficis dels farmacèutics o una reducció dels beneficis dels fabricants de la indústria farmacèutica, això no són diners que posa l'Estat, no són diners que posa la Generalitat, però, evidentment, és, diguem-ne, una millora econòmica substancial, real; és com si fos un ingrés –ja amb un estalvi–, és com si fos realment un ingrés.

Bé, això és tot el que els havia de dir sobre això. Només he d'afegir una cosa, perquè ahir ho vaig dir i he vist que a vostè, senyor Nadal, això l'ha sorprès. Nosaltres entenem bé i no tenim raó, i, per tant, com que no tenim raó, simplement hem d'anunciar que ho farem i començar-nos a mobilitzar i a parlar-ne i a preparar-ho tot, però no podem demanar una revisió radical del sistema. Ara, vaig dir ahir que, de fet, no hi havia inconvenient que, sense tocar el sistema, s'estudiés –i nosaltres demanarem el tema dels impostos especials..., però, sobretot, més que en els impostos especials, allà on nosaltres posem més esperança és en el fet que ha quedat obert, d'acord amb el Govern, el que en podríem dir «la revisió dels serveis específics». Això ho hem deixat permanentment obert.

Bé, aquesta és una informació que crec que és important per a vostès i que no ben bé me la demanava el senyor Nadal, però crec que sí, que, de cara a judicar tot el que tenim entre mans, és important, perquè, encara que modestament i d'una manera no definitivament satisfactòria, ens permet, diguem-ne, ens dona un cert respir en una sèrie de coses. Per exemple, amb tota sinceritat, sense aquestes millores, nosaltres no hauríem pogut mantenir la política, concretament, en el camp de l'ensenyament, que mantindrem. La mantindrem, potser, amb alguna dilació; la mantindrem amb algun pro-

blema i, potser, algun entrebanc, però, bàsicament, la mantindrem.

Bé, aleshores, vostè, senyor Nadal, i també, durant tot el dia d'avui, diversos oradors m'han demanat que volien que parléssim de l'endeutament i que parléssim del dèficit, i jo no tinc cap inconvenient a fer-ho. Només –i ara m'adono que m'havia descuidat una cosa– vostè, senyor Nadal, diu que és un error que hàgim acceptat això de l'IRPF. Però jo li vull recordar que el conseller Alavedra i jo mateix, i en Miquel Roca, i en Cullerell, havíem demanat diverses vegades al ministre Solchaga i a en Borrell que poguéssim tenir una participació a l'IVA, i ens ho van negar. Aleshores, pot dir: «Sembla mentida! Sou una colla d'inútils perquè no heu aconseguit una participació a l'IVA», però, en tot cas, suposant que tinguin raó, hem de dir que qui ens la va denegar totalment, radicalment, d'una manera tallant, va ser el PSOE, i el PSC, és clar, i el PSC: vostès. I, quan vam parlar dels impostos especials, va passar exactament el mateix. O sigui que vostès tenen raó que nosaltres hem de plantejar les coses a base, diguem-ne, d'un conjunt, del conjunt dels impostos, però és que, fins ara, ens hem trobat amb una negativa total: primer, del PSOE i, també, del PP, però, almenys, encara, fins ara, hem de dir que, durant molt més temps, del PSOE que del PP. I, quan jo dic que, arribat el moment, hauríem de fer un plantejament radicalment diferent, entre altres coses, em refereixo, concretament, a això.

Nosaltres, al final, per què vam optar per l'IRPF? A nosaltres ja ens va bé tot allò que representi..., nosaltres volem conceptualment que el finançament de la Generalitat o una part important depengui del propi esforç, tant de creació de riquesa com de recaptació. I, en aquest sentit, l'IRPF era un dels impostos que servien; ara, entre altres coses, amb tota sinceritat –i això m'obliga a fer una confessió d'humilitat–, vam tenir la sensació –aleshores manava el PSOE– que aquest era un tipus de plantejament més assumible pel PSOE que un altre. Vostès, durant molt de temps, han reclamat una mena de paternitat del tema de l'IRPF; van dir: «Això de l'IRPF, nosaltres; aquests de Convergència i Unió, que no es posin medalles. Això de l'IRPF, nosaltres.» Molt bé, aleshores jo li he de dir dues coses: la primera és que en el grau que això és així, és clar, vostès, a través d'això, el que posen de manifest és una gran inoperància política, perquè, si vostès tenien la majoria absoluta, tenien tres ministres –un dels quals era vicepresident i un altre nogensmenys que en Borrell–, tenien aquests ministres i en tenien la idea, per què no l'aplicaven? Per què no es podia fer si vostès tenien totes les mans per fer-ho? Jo els diré per què: perquè el pes del PSC per aconseguir una concessió d'aquest tipus és molt petit; està massa supeditat a la política del PSOE, i la política del PSOE és absolutament contrària a això. O sigui que, com més vostès deien: «Això és una idea nostra, això és una idea nostra...», jo tenia ganes –el que passa és que tampoc..., vull dir, no cal que practiqui les obres de misericòrdia, en aquest cas– de dir-los: «Escolta, no ho digueu, perquè com més ho digueu més poseu de manifest la vostra inoperància política.» Això, per una banda.

Ara bé, ara diuen que això de l'IRPF no va bé. Home, doncs, aleshores posem-nos d'acord. Vostès la reclamen o no la reclamen, la paternitat de l'IRPF? Nosaltres... Vaja, de l'IRPF, de la cessió d'un tram de l'IRPF –ja ens entenem, no? Bé, nosaltres continuem creient que és un bon sistema; el que passa és que, com vostès diuen, molt insuficient –però, en fi, això ja ho sabien abans, vostès–, molt insuficient i, a més, irregular. Per tant, com vostès diuen molt bé..., i llàstima que no ho haguessin dit abans, quan tenien la majoria absoluta, o bé abans, també, quan collaboraven amb nosaltres; si ho haguessin dit abans, potser ens ho hauríem pogut repensar. De tota manera, nosaltres creiem que és un bon sistema.

Per cert, hi han algunes contradiccions, senyor Nadal. Per exemple, una d'elles, una d'elles: si resulta que això va tan bé per a Andalusia i tan malament per a nosaltres, com vostès expliquen des d'Extremadura, per què ho rebutgen Extremadura i Andalusia? Per què ho rebutgen? Bé, això per una banda.

I després he de formular una queixa, he de formular una queixa que també posa de manifest una contradicció de vostès, i és per què el Partit Socialista a Galícia fa d'aquest tema de l'IRPF un argument fort en la seva campanya electoral i torna a aixecar el fantasma que els catalans ens ho enduem tot? Per què això ho fa el senyor Caballero i, pitjor –i que consti que em sap molt de greu, perquè és un home pel qual sento gran estima personal–, ho fa el senyor Almunia? Per què no és possible que realment la racionalitat i l'interès general i la necessitat que tenim de respectar-nos estiguin per sobre de la qüestió política, encara que sigui en una campanya electoral? Jo pregunto: per què el senyor Almunia va a Galícia i utilitza aquest argument contra nosaltres, que, per altra banda, resulta que vostès diuen que això és «calderilla» i que no val la pena d'amoïnar-s'hi?

Totes aquestes contradiccions, no demano que me les expliqui, senyor Nadal, simplement perquè no tenen explicació. Tothom té les seves contradiccions, vostès les tenen també, i les tenen grosses.

Ara permetin-me que també els expliqui una cosa que constantment se'ns demana que expliquem –i amb raó–, i que els en voldria informar. Parlen de l'endeutament i del dèficit. Perdonin que m'allargui una mica més del compte, però són informacions, les que dono, que em sembla que tenen importància i que ens han estat reclamades moltes vegades.

Comencem per l'endeutament. Hi ha dues xifres diferents sobre l'endeutament –i les dues veritat–: hi ha la xifra que s'utilitza habitualment per part de l'Administració de l'Estat i també per les administracions europees, que és la que computa a efectes de convergència, i és l'única que coneixem nosaltres dels altres. Nosaltres, i vostès, podem conèixer aproximadament la nostra, la de la Generalitat, però nosaltres, francament, no sabem ni la de l'Estat espanyol. Home, si féssim una bona tasca de persecució en els despatxos de Madrid probablement ens hi acostaríem, però així, d'entrada, no ho tenim. Això puja..., pujarà a finals d'aquest any 900.000 milions de pessetes. Hi ha una segona xifra d'endeutament, també veritat, que inclou, no solament

en el cas de Catalunya sinó a tot arreu, inclou empreses, organismes autònoms i tot allò que legalment no és computable a efectes de convergència, i que, ho repetixo, no ho coneixem dels altres; més o menys ho podem besllumar, però no ho sabem amb exactitud. Per aquest segon concepte, Catalunya té un endeutament que s'acosta al bilió i mig de pessetes.

Dit això, ara valdria la pena que, per entendre-ho, tinguéssim una idea de les magnituds, perquè, naturalment, encara que sigui en un Parlament, i amb diputats que són gent, diguem-ne, coneixedora d'aquests temes, quan a algú, de cop, li cau a sobre 1 bilió i mig de pessetes de deute, doncs, queda una mica estabornit. Però val la pena que calibrem què és 1 bilió i mig de pessetes d'endeutament, a fi d'evitar el pànic per desconeixement. El que per a Catalunya són –he dit que hi ha dues xifres– 900.000 milions de pessetes, per al Govern espanyol, per a l'Estat espanyol, més exactament, són 45 bilions, o sia, cinquanta vegades més –per establir les magnituds, no?–, 45 bilions. I el que per a Catalunya és 1 bilió i mig, que vol dir que també s'hi fiquen els Ferrocarrils de la Generalitat, GISA, TV3, etcètera, 1 i mig, no sabem quant és per al Govern espanyol, però en tot cas ens fa l'efecte –ja els faré una petita lectura perquè entenguin el que vull dir– que no deu estar per sota dels 60 bilions. I aquí s'ha de ficar el deute de Renfe, s'ha de ficar el deute de la SEPI, que vol dir, per exemple, el d'Hunosa, que vol dir el d'Astilleros, el deute d'Ibèria, el deute d'AENA, el deute de Televisió Espanyola..., tot això s'ha de ficar aquí, i bastantes coses més. Bé, i això passa a tots els estats –això passa a tots els estats. De tant en tant hi ha un criteri que fa que la computació es faci d'una manera diferent –després m'hi referiré, perquè val la pena per entendre'n el mecanisme, encara que m'allargui més del compte.

Bé, ara també val la pena que analitzem, que analitzem, per tenir una idea clara d'això..., perdonin que m'allargui, però com que és un tema molt –realment tenen tota la raó vostès–, molt important, val la pena que li dediquem tot el temps que calgui. El deute a Espanya, com ha evolucionat? El deute a Espanya ha evolucionat de la manera següent: l'any 82, al final de la UCD, el deute, relacionat amb el PIB, era de 25 bilions, i el 95, és de 65 - 66 bilions, i en aquest moment deu ser de 67 bilions, més o menys. Esperem que ara comenci a baixar. Aquesta és la situació que hi ha. Això, per una banda.

Per altra banda, voldria fer notar que aquestes xifres no són tampoc extraordinàries, és a dir, no és que Espanya tingui un endeutament escandalós. Perdonin, acabo de... M'he equivocat, i em permetran que rebobini, perquè m'he equivocat, eh? En realitat no són bilions, el que he dit: és el 25%, la relació deute - PIB era del 25%, i ara és del 65%. Hauran notat que ara ja estava un moment, diguem-ne, confús, perquè m'adonava que el que havia dit no podia ser exacte. Del 25% al 65%, i no canvia quant al que ha estat l'evolució.

Dir que Espanya no té tampoc un endeutament escandalosament alt, perquè la prova és que el criteri de Maastricht, que es considera un criteri exigent, l'estableix en el 60%, i que la majoria de països, quasi cap, no el compleix ni el complirà. Deixo de banda Bèlgica,

que en té 125; Itàlia, que en té 123; Grècia, que en té 110... Deixin de banda aquests, però Holanda en té 75 o 76, per exemple, per cent, i Espanya en té 66 o 67%. Aquesta, concretament, és l'evolució que hi ha hagut.

Per què Espanya i per què tot Europa –perdonin que parli de tot Europa, però és que, per acabar-ho d'entendre, ho hem de dir així; després situem Catalunya dintre d'això– ha tingut una evolució del deute d'aquestes característiques? O, si volen, deixem Europa, perquè a Espanya això va ser molt més intens. Perquè hi va haver un canvi de model de la gestió pública, i aquest canvi de model va ser especialment fort a Espanya, comprensiblement, perquè amb l'adveniment de la democràcia i totes les expectatives que es van crear, el que va passar és que hi va haver una voluntat de fer moltes coses, moltes coses que no s'havien fet durant una pila d'anys, es van aconseguir totes, totes alhora, totes bé, amb una gran il·lusió, amb una gran ambició i amb èxit, perquè el país s'ha transformat, i com!, i de quina manera!, no Catalunya només, també tot l'Estat, però naturalment a base d'un increment de la despesa i d'un increment del deute molt fort. A Catalunya també ha passat això, però no només a Catalunya. O sia, primer, canvi de model; segon, transformació del país en molt poc temps –això val per a nosaltres, no val per a la resta d'europaus–, i, a més, hem dissenyat aquí, a Catalunya –jo diria que a tot Espanya, però a tot Catalunya especialment–, un projecte de país molt ambiciós. I a veure si això ho hem de canviar, però de moment és un projecte de país molt ambiciós.

Els explicaré una anècdota: cap allà l'any 90, el president del Govern, Felipe González, discuteix amb el canceller de la República Federal, Kohl, pel tema que després va ser el tema dels fons de cohesió: «Espanya necessita més diners. Nosaltres som pobres, vosaltres sou rics, heu de pagar; nosaltres necessitem més diners.» I Kohl li diu: «Home!, potser tens raó, potser és veritat que vosaltres sou pobres i nosaltres som rics, però nosaltres, que som rics, mai no ens hauríem atrevit a fer el mateix any uns jocs olímpics i una exposició universal.» Ara, en això no hi ha crítica –en això no hi ha crítica. Simplement, Espanya decideix en un moment determinat de fer un salt endavant molt gran, que jo crec que és reeixit, però que, evidentment, té la seva contrapartida. I Catalunya encara més: decideix fer aquest salt endavant i el fa, evidentment, sense tenir unes bases tan sòlides en alguns aspectes com Espanya, perquè el seu finançament no és tan segur. Però fem això, i aleshores ve aquesta evolució del deute i, evidentment, també l'evolució del nostre propi deute.

Però ara, de tota manera –i torno a excusar-me per la llargada d'aquesta intervenció–, de tota manera, resulta que nosaltres, Catalunya..., ja li he dit que Espanya no desentona: té un 66%, i Maastricht demana el 60%, que gairebé ningú el compleix. A veure, nosaltres tampoc no desentonem, perquè resulta que si mirem el nostre deute, des del punt de vista..., comparat amb les comunitats autònomes –estic parlant del deute reconegut, del deute computat–, no sé jo el que té el País Basc, i no sé jo el que té Andalusia; sabem, sabem que en tenen bastant, però no ho sabem, com no ho sabem exactament, concretament, a nivell espanyol. Però a nivell d'això,

que és el que oficialment compta, resulta que nosaltres som la comunitat autònoma que fa sis quant a endeutament, és a dir, quant al deute relacionat amb el PIB, que és com s'ha de fer això, no? Que la més endeutada és Navarra, que la segona més endeutada és Andalusia, que la tercera més endeutada és Galícia, que la quarta més endeutada és el País Basc, que la quinta més endeutada –i, si volen, poden deixar-la de banda, perquè val la pena, potser, de centrar-nos en les que són de l'article 151, però en fi...– és Extremadura, i tot just després d'això arriba Catalunya –tot just després d'això arriba Catalunya. Torno a dir-los que no sé el que tenen els bascos, o els navarresos, o els andalusos, diguem-ne, per altres conceptes, però segur que tenen moltes coses, perquè segur que tots ells tenen..., vaja!, ho sabem, que les tenen, una sèrie d'entitats, d'organismes, d'empreses, i moltes d'elles sabem que estan endeutades –ho sabem d'una manera fefaent.

Si fem el mateix càlcul no comparant el deute amb el PIB, sinó el deute amb el pressupost, aleshores la nostra situació no és tan brillant, perquè som els segons, però de tota manera –de tota manera– els primers tornen a ser els navarresos, els segons nosaltres, i a molt poca distància de nosaltres els bascos i els andalusos. Amb el benentès que Catalunya ha de tenir en compte..., vostès han de tenir en compte que Catalunya és el país, la comunitat autònoma que té més competències, en té més que els bascos i fa més temps que les té, i fa més temps que tenim l'ensenyament, i fa més temps que tenim la sanitat, i fa més temps –vaja, ningú més no la té– que tenim les presons, etcètera, etcètera. I, per tant, és lògic que nosaltres també tinguem un endeutament superior. Bé, per tant, simplement volia dir-los que nosaltres, en aquest sentit, no desentonem.

Jo no sé si abusar més de la seva paciència explicant-los ara –què diuen, que no? (*remor de veus*), que sí, que sí–, parlant del dèficit, no? Hem parlat d'endeutament, ara parlarem del dèficit.

Nosaltres tenim marcat un dèficit per l'Administració central i, indirectament, per l'Administració de Brusel·les. Bé, i el compliment. I voldria advertir que... –ja l'any passat va passar això, i hauria de servir d'experiència–, no es fixin d'aquesta manera tan rotunda, ni amb nosaltres ni amb ningú, respecte al dèficit del mes de juny, perquè la majoria d'administracions..., i quan dic «la majoria» vull dir, per exemple –si volen, els ho puc explicar amb un cert detall–, l'alemanya, resulta que, també com nosaltres, tenen més despesa i menys ingressos al començament de l'any, i, per tant, van molt més mal col·locats a començament d'any que al final. Ara mateix, per exemple, els alemanys van donar-nos a tots un ensurt, perquè va resultar que les dades de 30 de juny donaven que tindrien un dèficit alt i que no entrarien a la Unió Econòmica i Monetària. Després, el mes de setembre, això ja s'ha corregit molt, i es veu clar que sí que hi entraran; pel mateix procediment que nosaltres, també, durant l'any, com ja s'ha vist els anys abans, hem anat millorant. Però el cas és que nosaltres complim, diguem-ne, la instrucció que se'ns ha donat per part del Govern central i per part de la Comissió Europea, el compliment. No tothom el compleix: no el compleix Navarra, per exemple; no el compleix el País

Basc, no el compleix Andalusia. El compliment nosaltres, sí, però no el compleixen, concretament, ni Navarra, ni Aragó, ni el País Basc. M'he equivocat: Andalusia..., Andalusia tampoc no el compleix, exactament –Andalusia, tampoc no el compleix. Bé, ho dic, doncs, perquè..., en fi, per a satisfacció i tranquil·litat de vostès, no? I ara, doncs, de cara a l'any que ve, doncs, també, en el moment que el dèficit serà el 2,4 –com abans ja he explicat, quan parlava amb el senyor Curto–, nosaltres haurem de fer un dèficit del 0,24, i el farem.

Voldria dir, per a la tranquil·litat de vostès, que els comptes de la Generalitat són tots intervinguts; que, per tant, es fan dintre del que és, diguem-ne, la legalitat comptable i a la vista, i que, a més, hi ha la Sindicatura de Comptes, que hi té la vista posada.

I finalment volia dir... –i en això m'hi vull aturar un moment–, aquest matí no ho he contestat perquè no volia contestar sense una comprovació, no fos cas que jo estigués equivocat o mal informat. Tenim l'aval dels organismes internacionals de *rating*. Deixin-me dir-los que aquest dematí..., i deixant de banda ja el que s'ha dit aquest dematí, simplement com a informació: al marge de qualsevol... No, no ho faig amb ànim polèmic envers ningú, però perquè sàpiguen exactament quina és la situació. Hi han dues entitats –n'hi ha més, però bàsicament n'hi ha dues–, que són Moody's i Standard & Poors... Per cert, també una altra cosa que faré serà que no compararé amb cap altra comunitat autònoma, ni tampoc cap altra de les que s'han dit aquest matí, perquè podria resultar que..., bé, que molestés alguna d'aquestes comunitats alguna cosa que hauria de dir sobre la base de les dades. Moody's i Standard & Poors. Nosaltres varem..., és a dir, els explico com funciona això. Hi ha una categoria màxima, que és la que se'n diu AA2, que és la que comprèn..., és a dir, la que significa que es té, exactament, textualment, «molt forta capacitat de pagar interessos i amortitzar el principal». I hi ha una segona categoria –després n'hi ha més, naturalment, més degradades–, n'hi ha una segona, la segona, que és la que diu «forta capacitat de pagar interessos i amortitzar el principal, malgrat que hi ha més possibilitat de veure's afectat per canvis adversos en determinades circumstàncies», és a dir, si hi ha turbulències econòmiques, etcètera.

Bé, quina és la situació de Catalunya? Nosaltres teníem la màxima categoria de Moody's i d'Standard & Poors, i l'any 94 Moody's ens va abaixar a la segona, a l'A1 que es diu, no?, «forta capacitat de pagar interessos i amortitzar el principal, malgrat que hi ha més possibilitat...», etcètera. I així estem el 94. O sigui que jo he quedat una mica sorprès aquest matí perquè m'ha semblat entendre com si fos una cosa que s'hagués produït en aquests moments, i he volgut tenir-ne la seguretat perquè aquest és un tema molt delicat. Bé, doncs, nosaltres estem exactament igual que l'any 94; les revisions que s'han fet cada any ens han mantingut en aquesta categoria.

Standard & Poors, que és l'altra, ens va donar la categoria màxima: «molt forta capacitat de pagar interessos i amortitzar el capital», i ens l'ha donada tots els anys, i ara, aquest any, que han vingut per revisar-ho, doncs, ens l'han repetida: «molt forta capacitat de pagar inte-

3700

ressos i amortitzar el principal». Però aquest any hi han afegit una cosa –hi han afegit una cosa–: Standard & Poors fa una mica com allò que hi ha a la televisió quan diuen el temps, que posen la temperatura i posen una fletxa per si hi ha tendència a anar cap amunt o hi ha tendència a anar cap avall. I bé, doncs, aquest any, comparat amb l'any passat, hem tingut una millora, perquè l'any passat érem AA - perspectiva estable, i aquest any som AA - perspectiva positiva. Aquesta és la situació que hi ha.

Però, a part d'això, el que hi ha, tan important com Standard & Poors, és que la confiança que la Generalitat mereix a la banca –a la banca–, que són els que deixen els diners, a la banca d'aquí i a la banca de tot el món, és, realment, una confiança molt alta.

Vull acabar amb el següent sobre aquest tema, i sense dirigir-me a ningú i sense donar-hi cap to polèmic. En temes com aquest de Moody's i d'Standard & Poors, hem d'actuar amb una prudència, els polítics, tots, hem d'actuar amb una prudència exquisida, perquè aquest és un tema, això és una cosa que ve a ser vaixella delicada, per entendre'ns, no? Jo recordo que fa uns anys hi va haver una crisi financera aquí a Catalunya, i alguna vegada se'n va parlar aquí, i alguna vegada va poder semblar que, per part d'algú, amb més afició del compte. I recordo que un diputat de l'oposició –no pas del meu partit– li va dir a un diputat molt aficionat a parlar d'aquest tema: «Escolta, cada vegada que puges a la tribuna i treus aquest tema, i de la manera que el treus, sàpigues que fas més difícil solucionar-lo i que pot ser que perjudiquis molta, molta, molta gent; per tant, tracta-ho amb molta cura.» Era un diputat de l'oposició, no era del meu partit.

Bé, doncs, jo penso, sincerament, que aquest és un tema que hauríem d'utilitzar –ho repeteixo– amb una extrema delicadesa. Ara bé, ho dic avui, en què les dades que presento són bones i estables, des del 94 estables, amb lleugera, des del 94 cap aquí, tendència positiva, i sobretot el que és bo és l'actitud i la posició que tenen els bancs, els bancs concrets que deixen els diners; no els que qualifiquen, sinó els que deixen els diners.

Senyores i senyors, jo tinc més coses a dir de les que m'ha dit el senyor Nadal, però em sembla que abusaria massa, massa, massa de la seva paciència si ara seguís parlant-ne. Suposo que el senyor Nadal deurà fer alguna intervenció, i aleshores, si de cas, si ho cregués necessari, i..., en fi, procurant, doncs, respectar tant com sigui tot el que en podríem dir «la bona educació parlamentària», però tornaria a intervenir.

En tot cas, els agraeixo la seva atenció per aquesta intervenció tan llarga, segurament una mica feixuga, perquè és un tema bastant tècnic, fins i tot, però que era absolutament necessària i crec que ha estat..., volia jo que fos –volia jo que fos, no sé si ho he aconseguit– una contribució important al que en podríem dir «la informació a fons» que el Govern està obligat a donar al Parlament i, a través del Parlament, al país.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor president. El senyor Ribó em demana la paraula?

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, per contradiccions d'unes xifres que he donat aquest matí i que han estat ara corregides pel president de la Generalitat.

El president

Sóc molt poc partidari que en el debat de política general hi hagi intervencions separades, però, si aquest matí l'he donada al diputat senyor Curto, ara la hi donaré a vostè, per un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Amb tot el respecte i amb molta discreció, senyor president –és vostè qui hi ha entrat. Moddy's té sis categories, que van des d'AAA, fins a l'A2. Moddy's, en un informe de gener del 97, classifica el deute de la Generalitat precisament com jo li he dit aquest matí: en A1. A1, si vostè té la classificació, és la cinquena. L'any 92, ens situava en AA2, que és la tercera. Hem saltat de la tercera a la cinquena.

Per si, a més, no tenen accés a les informacions directes de Moody's, s'han publicat a l'*Anuario de economía y finanzas* d'enguany les xifres del 95, on es rebla el clau que Catalunya està a l'A1, mentre altres comunitats autònomes com el País Basc, o com València, o com Andalusia, van per davant de nosaltres.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

No li contestaré, que tinc elements per contestar-li, fins i tot per alguna cosa que ha dit ara al final, perquè per mi sí..., perquè estic absolutament en desacord amb vostè. Té dues grans classificacions –ja li ho he dit–, però per mi sí que, per exemple, parlar d'Andalusia forma part també de la vaixella delicada.

El president

Té la paraula el diputat del Grup Socialista, senyor Joaquim Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, porcellana fina, procurarem no trencar ni cap plat ni cap olla, no fos cas que aquí tinguéssim algun problema. Ara bé, senyor Pujol, diverses qüestions.

La primera, Prodi prové de la família democratacristiana. Pacta amb els excomunistes i amb els comunistes; difícilment pactaria amb Berlusconi. No cal que vagi a Baden-Württemberg: el Partit Socialista d'Euskadi pacta amb al Partit Nacionalista Basc. Però no estem pas parlant, precisament, d'això. Li he parlat d'uns valors i d'uns partits, i d'un model conservador que s'allunya del model que vostès mateixos havien defensat. No estem parlant del mateix. No em confongui, no confongui el personal.

Segona qüestió: IRPF. Estem parlant de dos IRPF diferents: el del Partit Popular, el del Partit Socialista. L'IRPF del Partit Popular significa una fallida seriosa del model de finançament en el qual vostès i nosaltres ens vam embarcar; l'IRPF que defensava el Partit Socialista no hauria significat aquesta fallida.

Tercera qüestió: la paternitat. La paternitat, és clar que l'hem reclamada, abans i ara, però no l'estem reclamant predicant en el desert. Vostè ho ha dit moltes vegades; no ho tinc a mà, però està ple de cites periodístiques en les quals vostè parla del sistema Castells, i diu: «I li reconec al senyor Castells una certa capacitat d'influir per aconseguir que aquest mètode i aquest model sigui acceptat pel Partit Socialista.» Per tant, no minimitzi ni menystingui el paper del Partit Socialista.

Perquè, per altra banda, anem a una quarta qüestió: les parelles. Pel que jo sé, i pel que expliquen uns i altres, a vostè sempre li ha agradat més ballar amb Felipe González que amb José María Aznar. Però, per altra banda –per altra banda–, senyor Pujol, tampoc no devia ser tan desagradable i, sobretot, tan desagratit col·laborar amb un partit que a Catalunya, i el març del 96, els passa clarament a davant i té el pes que té a les Corts Generals, superior al que tenen vostès, sigui quin sigui l'ús que en fem nosaltres i sigui quin sigui l'ús que en fan vostès. Però l'opinió pública no castiga: premia aquell anar de bracet que vostè avui li costava de reconèixer que havia servit per alguna cosa.

Cinquena qüestió. Parlem del deute, l'endeutament, el dèficit. Escolti, la qüestió és que qui més creix és Catalunya; la comunitat que més s'endeuta és Catalunya, i la comunitat que més s'endeuta els últims tres anys és Catalunya, i la que va passant davant és Catalunya. I la qüestió no és com cataloguen el nostre deute uns o altres; hi ha una qüestió molt més elemental –molt més elemental–, que no trenca cap plat ni cap olla: què podem fer a Catalunya amb el deute que tenim i què ens impedeix de fer a Catalunya el deute? Què passa amb allò que estem tornant, que ens impedeix de continuar invertint? I això parla no de *ratings* i de situació en el mercat mundial, sinó que parla de la capacitat real de, amb els pressupostos que tenim, fer política d'autogovern i aprofundir-la, i la veritat és que, avui, la capacitat d'intervenir i de fer coses del Govern de la Generalitat és menor, molt menor, que la que tenia fa cinc anys. És veritat que també hi ha potser, en segons quins terrenys, menys necessitats perquè hi ha molta cosa feta; però, en aquests moments, el deute és un fre a la política d'inversions del Govern de la Generalitat.

Una sisena cosa. Paràgraf per paràgraf, senyor Pujol. No juguem –no juguem–, no utilitzi segons quin to, que jo no li ho consentiré. Vostè farà el que voldrà, i jo faré el que voldré, llegiré els paràgrafs que voldré, però que quedi clar, no faci trampa! Paràgraf seguit, el que es diu també és que la productivitat de la població ocupada a Catalunya, que segueix estant per sobre de la mitjana europea, creix per sota de la mitjana i baixa en relació amb la mitjana europea del 111 al 108%. I, en conseqüència, convé –convé–, alhora de decidir què fem servir, no fer trampa. Jo lleixo un paràgraf, vostè en lleix un altre, entremig hi ha una pàgina i mitja, si ho vol, les llegim totes, vostè té un informe i jo tinc un

informe –cal pas!, cal pas!–: gràfics, informes, el que sigui... La veritat és que jo li he llegit un paràgraf i vostè me'n va llegir un altre ahir. El de vostè és de la pàgina 42, el meu és de la pàgina 38.

Per altra banda, on són, senyor Pujol, els 194.000 milions de pessetes que diu vostè, o els 217.000 que diuen els papers que nosaltres tenim i que vostès també tenen? Tot plegat, tot plegat ens porta, em porta a mi a creure que estem en un debat, en alguns aspectes, poc productiu. En el fons ens anem escapant cap a consideracions de caràcter general, ens situem en un terreny que no és ben bé el de la política catalana, ens anem acostant a una dimensió que no és la de la capacitat d'exercir l'autogovern que ara tenim, i el cert és que, amb quasi dos bilions de deute, podem fer el que podem fer, que és diferent del que pot fer el Govern de l'Estat amb els seus 65. I, en conseqüència, convé també ésser realista, reconèixer quina és la nostra situació, i adaptar les nostres polítiques a aquesta realitat.

Però acabo: vostè, ahir, ens parlava d'una societat que se sentís catalana, que tingués autoestima, que tingués capacitat de lideratge, que fos capaç de continuar aquest procés d'ambició que vostè mateix reclamava. I parlava de la societat dels drets i dels deures, i de la necessitat d'introduir un conjunt de valors basats en l'exemple cívic, els valors democràtics, l'exemplaritat de les conductes, la coherència de les propostes, i un exercici nítid del poder públic, lliure de tota sospita. Al llarg d'aquest debat, jo crec que hi ha hagut de tot, i vostès mateixos podrien jutjar, analitzar i examinar quins d'aquests valors vostès segueixen defensant i quins han deixat pel camí.

I acabo: vostè feia una apellació al patriotisme i ens recordava Tony Blair, el patriota que oneja la bandera. Però Tony Blair, què té darrere de la bandera? I què hi té Convergència i Unió? Amb el benentès que ni Convergència i Unió, ni Tony Blair, no tenen l'exclusiva ni del catalanisme –Tony Blair, naturalment, no; vostè–, ni del patriotisme, ni del grau d'estima pel país. Vostè, quan avui algun diputat li ha dit: «Senyor Pujol, Catalunya se li ha fet petita, i vostè vola molt més amunt, i és el Superman, vol ser el Superman espanyol», vostè li ha dit: «Escolti, Catalunya per damunt de tot, jo me l'estimo més que ningú.» Vostè se l'estima com se l'estima, i els altres ens l'estimem com ens l'estimem, però en els graus no hi ha superioritat de ningú, i ja que vostè apellava al patriotisme, deixi'm apellar també a una crida patriòtica: si Tony Blair fa onejar la bandera, i fa bé, però ho fa en defensa d'unes determinades polítiques, hi ha una crida patriòtica que en aquest país va fer fortuna, i que deia –i l'esmortiré–: «Visca la terra, fora el mal govern».

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar, té la paraula... No contesta més? (*Pausa.*) El dret de contrareplicar del diputat senyor Nadal, no havent-hi resposta, no n'hi ha. Perfecte.

3702

El darrer Grup que intervinrà és el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el senyor Ramon Camp, per un temps màxim de trenta minuts. (*Remor de veus.*)

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. La meua intervenció no estarà fonamentada en les actuacions del Govern, ni a recordar el programa polític de Convergència i Unió; això ja ho va fer ahir el president, ho va explicar, i ho va fer amb un discurs que valorava molt positivament el moment actual, sense oblidar els problemes que el país té –que en té–, però va ser un discurs complet, un discurs realista, un discurs, jo diria, il·lusionat, i que combinava l'acció de Govern –vostès ho recordaran perfectament– feta fins ara amb les directrius que orientaven l'acció de futur.

Avui, escoltant les intervencions del conjunt de grups parlamentaris, hom pot arribar a la conclusió que ahir vam assistir a sessions diferents, que el que va dir el president de la Generalitat no és ben bé el que va dir, perquè les crítiques que s'han fet, les intervencions que s'han fet, moltes vegades responien a uns altres paràmetres. Ara mateix –ara no hi és el senyor Joaquim Nadal– acabem d'assistir a un intent sostingut, abans en la primera intervenció, i ara en la rèplica, de parlar del senyor Tony Blair; n'ha parlat cada cinc ratlles, del senyor Tony Blair; fins i tot, si se'n recorden, ens ha portat un calendari –molt interessant, per cert–, que, de moment, podia fer dubtar realment de quina era la finalitat que estava perseguint el senyor Nadal; segurament que el que perseguia era una certa recuperació de la imatge o del referent del senyor Tony Blair, una certa recuperació. I no m'estranya que sigui així, no?, perquè avui, llegint la premsa, avui mateix, un titular d'un diari deia: «Jordi Blair», un altre titular d'un altre diari deia: «Blair, el convergente»... Per tant, es produïa una mica, allò, de preocupació per pèrdua de referències dels socialistes. Escolti, la realitat és molt tossuda, és la que és, la política de Convergència i Unió és una política de progrés, ho ha estat, i ho serà. I això no hi haurà qui ho variï.

Com a portaveu del Grup de Convergència i Unió, hem estat analitzant la intervenció que podríem fer en aquests moments, quina era la intervenció que podria fer-se, en aquest debat de política general, i una intervenció que, de ben segur, ha d'aguantar l'interès de la cambra, ha de despertar l'interès de la cambra perquè ve del grup de diputats més nombrosos d'aquesta. I és així perquè les eleccions de l'any 95, responen a la voluntat popular, van configurar aquesta cambra donant al Grup de Convergència la força majoritària –encara que relativa– en aquesta. Però, per altra banda, el nostre és un grup que és l'expressió parlamentària de la força política central de Catalunya. I no em refereixo a una centralitat ideològica –que, en bona part, també–, sinó a una centralitat vertebradora del cos polític català, un catalanisme polític majoritari, capaç de governar la nostra nació, i això no és poc; un catalanisme polític majoritari capaç de governar la nostra nació i, alhora, influir i condicionar la política espanyola.

Vostès saben que un dels objectius del nostre Grup Parlamentari és articular majories parlamentàries perquè el

Govern pugui governar i pugui aplicar el seu programa, que també és el nostre programa. Aquest objectiu, el cerquem permanentment, buscant el màxim de consens, i fou en aquesta línia d'articular una majoria parlamentària suficient que l'any passat els definia uns àmbits de trobada en els quals era possible l'acord de tots. Així, parlàvem de l'aprofundiment en l'autogovern, del reforçament de la identitat i la consciència nacionals, de l'impuls d'una política de progrés, de cohesió social, d'equilibri territorial i de projecció exterior de Catalunya, i permetin-me que, enguany, afegixi a aquests àmbits de trobada permanent, també, que dèiem l'any passat, que hi afegixi una relació de quines són les claus del comportament del nostre Grup. Quines són les pautes de conducta del Grup de Convergència i Unió? En definitiva, quin és el nostre capteniment perquè els acords que diem es produeixin?

La primera d'aquestes pautes és la de la responsabilitat en la presa de decisions, precisament perquè és, el nostre Grup, majoritari a la cambra i el que dóna suport al Govern. Qualsevol dels altres grups parlamentaris pot, en tot moment, quedar al marge d'un tema concret, o bé no comprometre's, o bé aconseguir un col·lectiu, o sectors socials determinats, perquè, en definitiva, saben que la responsabilitat última, la coherència en la decisió, rau en el Grup majoritari de Convergència i Unió. Vostès em reconeixen que en més d'una ocasió hem pogut observar que, davant la possibilitat que el nostre Grup perdés una votació, s'han produït corredisses per votar el que fos, independentment de què i qui ho presentés, només amb l'única finalitat de fer-nos perdre una votació; tant se val el que es votí, es tracta de fer perdre una votació al Grup de Convergència i Unió. Doncs, permetin-me que els digui que això no és «de rebut», que això no és seriós, i això és un reflex de mentalitat d'oposició que res té a veure amb el bon govern del país, que, des d'aquesta cambra, hauríem de procurar tots.

Per tant, tinguin ben present, senyores i senyors diputats, que el Grup de Convergència i Unió no es deixarà arrossegar per la histèria del «sí», per no quedar en minoria. Si un tema no és viable, el nostre Grup no el recolzarà, independentment de quedar o no en minoria, i a partir d'aquí, que cada grup assumeixi la seva responsabilitat en les propostes que fa, en les votacions que efectua i en els resultats finals que es produeixin. Que quedi clar, doncs, que no ens arrossegaran a votar incongruències.

Una segona clau de lectura de la nostra acció política és el gradualisme. La radicalitat en els plantejaments, en les conviccions, no està renyida amb el gradualisme. Ho repeteixo: la radicalitat en els plantejaments, en les conviccions, no està renyida amb el gradualisme, ans al contrari, el gradualisme fa possible obtenir objectius radicals. El radicalisme sí que és incompatible amb el gradualisme; el radicalisme és, com ho diríem?, efervescència, escuma que puja de cop, però que no es manté. Per això, Convergència i Unió, com a força central de Catalunya, com a eina operativa del catalanisme polític, no fonamenta la seva acció política en el radicalisme, sinó en el gradualisme, perquè responem a aquella màxima que «no és tan important arribar el pri-

mer, sinó que el darrer també hi arribi». La nostra societat és com és, en coses, bona, i en d'altres no tant. Producte de moltes circumstàncies que ara no diré, la consciència nacional d'aquest país no és tanta com voldríem. Aquest és un fet que no pot ser ignorat en la nostra acció política. Des del punt de vista de consciència nacional, el nostre país té menys gruix del que voldríem, i això porta, necessàriament, al gradualisme. Si volem ser eficaços, el camí és aquest: el camí de l'eficàcia des de la radicalitat de plantejaments en l'horitzó però amb el gradualisme com a mètode.

I una tercera clau de lectura de les tres que pensava relacionar és la d'actuar en positiu. S'ha dit més d'una vegada que la gent de Convergència i Unió no sap fer política destructiva, que no sap fer política de jugar brut, que no sap fer política de destrossar l'adversari. I, certament, no en sabem, ni ens interessa saber-ne. La nostra filosofia de fer política respon a aquella frase del president Pujol de: «sumar més que restar, construir més que destruir, fer més que desfer». I estem convençuts que aquesta és la manera d'enfocar els reptes que té el nostre país i també la manera de solucionar els problemes dels ciutadans: actuar en positiu és la garantia perquè els pobles tinguin futur i perquè la societat vagi endavant. És lògic que així sigui: des de Convergència i Unió nosaltres només tenim Catalunya i la seva gent com a referent, i com a fi últim de la nostra política. Per tant, no ens val refugiar-nos en una ideologia justificadora d'actuacions polítiques partidistes, al marge del que convé al país. Als diputats de Convergència i Unió ens trobaran en l'acció en positiu, per construir un país amb un alt grau d'autogovern, un país amb una forta cohesió social i amb bona convivència, un país modern, un país equilibrat, competitiu, internacionalitzat, un país de benestar molt i molt generalitzat.

Per tant, amb aquest esperit positiu, no els ha d'estranyar que ens dolgui que hi hagi qui procuri crear una mala imatge de Catalunya a Espanya. Fa poques setmanes –ho han pogut llegir, vostès, a la premsa–, unes enquestes ens donaven a conèixer que un 14% dels ciutadans espanyols es manifestaven anticalalans. En algunes comunitats espanyoles, aquest percentatge pujava fins al 20%. I aquest és un fet negatiu, molt negatiu, no és un fet qualsevol. I, no ens enganyem, aquest ambient, aquest ambient és la conseqüència de reiterades i demagògiques manifestacions anticalalanes que significats dirigents del PSOE o d'Izquierda Unida o del PP –en moments històrics diferents, ho situo en un espai atemporal– han estat fent els darrers anys, i amb l'objectiu d'erosionar-se mútuament, amb l'objectiu d'erosionar l'adversari polític, no responen a aquella màxima que deiem, de fer política en positiu, només per treure'n un profit electoral. I ara fa un moment ho recordava el president de la Generalitat, en la mateixa campanya gallega, aquesta mateixa setmana, ho hem pogut tomar a llegir a la premsa. A més, ens dol –i ens dol molt– que algunes forces polítiques d'àmbit català ens diguin que el problema rau en el fet que Convergència i Unió no fa prou pedagogia política a la resta de l'Estat. No qualifico aquesta afirmació. Podria qualificar-la; no ho vull fer. Però, senyores i senyors diputats que es puguin sentir alludits, vostès saben que aquesta acusació és injusta i que no respon a la veritat, i tenen

l'obligació, com a membres d'aquesta cambra, de denunciar l'anticatalanisme, vingui d'on vingui.

Són, per tant, aquestes tres pautes de conducta les que marquen l'orientació de l'acció política del nostre Grup Parlamentari: donar recolzament al Govern, cercar acords constantment, mirar de trobar majories en aquest Parlament. Recordem-ho: la responsabilitat en la presa de decisions, el gradualisme i l'acció en positiu.

En el debat de política general de l'any passat, hi van haver manifestacions per part d'alguns grups de l'oposició que deien que el Parlament estava paralitzat i que només discutíem de política espanyola i no de catalana. Vostès això ho recordaran perquè era una cantarella constant. No eren reals aleshores, i avui, amb la forta dinàmica de treball que té el Parlament de Catalunya i amb l'impuls a l'autogovern que aquest darrer any s'ha donat, ningú ho pot dir. Això sí: això no vol dir que no apareguin temes de política espanyola; n'apareixen molts –en aquest debat ho hem vist–, constantment ens porten a debatre temes de política espanyola: que si la Llei de l'asil, que si això, que si allò... Les preguntes que fa l'oposició a cada sessió de control en les sessions ordinàries, la majoria són de política espanyola. Bé, finalment tindrà raó el president de la Generalitat quan, l'any passat, ens deia què és política espanyola i què és política catalana, i, finalment, es veu que hi ha una gran relació entre les dues i que s'utilitza aquest recurs dialèctic quan es vol fugir d'estudi.

Setze han estat les lleis aprovades per la cambra des de l'any passat, des del debat de l'any passat, i deia el president de la Generalitat en el seu discurs que, tret de la Llei de pressupostos, les quinze restants –recordem-ho– han estat aprovades pràcticament per unanimitat o per amplíssimes majories. I potser ara em diran: «Home, no cal el que diràs ara», però jo crec que sí –vostès ho saben, però és bo que ho recordem–: quines són, d'aquestes lleis, potser, les més importants, perquè hi ha gent que ens segueix i és bo que sàpiga quina és la feina del Parlament amb un balanç com que el que està fent en aquests moments la cambra. I, pel seu caràcter generalista, jo diria que hauríem de recordar la d'equipaments comercials, per la seva incidència en el sector del comerç i pel que representa en l'actualització de les seves estructures; la de relació amb les comunitats catalanes a l'exterior, que va institucionalitzar les relacions dels casals catalans entre ells i amb Catalunya; la de creació del Consell del Treball Econòmic i Social de Catalunya, pel fet que ens dota, ens va dotar d'un instrument de diàleg entre les forces socials que afavoreix l'estabilitat social i econòmica; la de protecció civil, que va representar l'exercici d'aquest àmbit competencial i que comprèn les accions destinades a protegir les persones, els béns i el medi ambient davant situacions de greu risc col·lectiu, catastròfic i de calamitats públiques; la d'associacions, recentment recorreguda pel Govern de l'Estat davant el Tribunal Constitucional, que pretén donar una regulació actualitzada al món associatiu, tan important a casa nostra, i finalment, la Llei de renda mínima d'inserció, el PIRMI, que és, ben segur, la de més contingut humà de totes les aprovades perquè atén les necessitats dels més desvalguts.

3704

I en aquest repàs ràpid de feines importants en el Parlament, recordar el debat monogràfic sobre ocupació que celebràvem el darrer mes de maig i que té realment importància per orientar polítiques de creació d'ocupació per solucionar l'atur, que, com saben vostès –ho hem dit cinquanta vegades tots plegats–, és el problema més important que té la nostra societat.

Podríem continuar enumerant tota aquesta feina que actualment està en tramitació en el Parlament, però només, d'un total d'onze projectes de llei que en aquests moments s'estan tramitant, mencionaré el de ports, el de creació del Servei Català de Trànsit, el de la intervenció integral de l'administració ambiental, el del Codi de família, el de la creació de l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció. És a dir, el Parlament de Catalunya, fa uns mesos, ara i també els propers mesos, està treballant de forma molt àmplia, abordant, realment, problemàtiques del conjunt de la societat catalana, i, en conseqüència –ho repeteixo–, aquella línia que deiem que el Parlament estava paralitzat ara ja no es pot dir perquè no és cert, ni ho era tampoc en aquell moment.

En aquest capítol d'activitat parlamentària no puc deixar de fer referència al que ha estat i és el tema d'una especial atenció mediàtica d'aquest Parlament: em refereixo a la Proposició de Llei d'usos lingüístics de Catalunya. En el debat de política general de l'any passat, el debat que vam fer en les mateixes dates, la cambra va acordar per unanimitat instar el Govern de la Generalitat a adoptar les mesures necessàries, inclosa la presentació d'iniciatives legislatives, per tal d'estendre l'ús social de la llengua catalana en tots els àmbits, per la seva condició de llengua pròpia de Catalunya, i el mes de desembre de l'any passat, concretament el dia 17, el Parlament de Catalunya aprovava una resolució que deia, manava al Govern de presentar-li durant aquesta legislatura el projecte de la nova llei de normalització lingüística. És a dir que el Parlament ha donat instruccions clares al Govern, i el Govern ha actuat, i el Govern, doncs, va iniciar un camí, el que va creure que havia de repetir el procés de l'any 83, impulsant una ponència conjunta, ponència que, com vostès saben, ha finalitzat els seus treballs, el seu encàrrec principal i ha lliurat la Proposició de Llei que en aquests moments està en tramitació.

En aquest tema i des del primer moment, l'actitud del nostre Grup ha estat orientada a aconseguir el màxim consens i alhora a conduir el procés perquè aquest no s'estrangués. El sistema escollit és un sistema complex i és un sistema fràgil, en certa manera. Per tant, conduir el procés era molt important perquè arribés a complir l'objectiu encarregat. Tenim com a referent l'experiència de l'any 1992, quan es féu un intent d'actualitzar la Llei de normalització de l'any 83, intent que no va ser reeixit. En aquella ocasió ni tan sols va ser possible plantejar-ho en seu parlamentària, i la realitat és que hem tardat cinc anys a poder intentar-ho de nou; cinc anys d'una actuació que es va intentar l'any 92, que hi va haver una gran moguda mediàtica, que es van mobilitzar molts sectors determinats i que van aconseguir que no es debatés en el Parlament, i la realitat és que hem tardat cinc anys a poder intentar-ho de nou.

El procés fins al dia d'avui ha estat, per tant, certament complex. L'actualització del marc de garanties legals per potenciar l'ús social del català és per a nosaltres un objectiu prioritari, però no correspon –i això és evident– en el dia d'avui fer el debat de fons sobre el contingut d'aquesta iniciativa legislativa, que tindrem temps de fer. No m'estaré, però, de dir que en més d'una ocasió –en més d'una ocasió–, davant de posicionaments efectuats per altres grups i per altra gent, hem tingut la percepció que primava més l'interès partidista que la defensa del català com a llengua pròpia de Catalunya. Hi ha qui ha volgut considerar la iniciativa parlamentària com a clarament insuficient, ignorant que moltes de les observacions que plantejava no tenen la seva solució en aquesta Proposició de Llei, sinó en la modificació de lleis de l'Estat. Pretendre resoldre aquestes insuficiències exclusivament amb la Proposició de Llei que tramitem aquí al Parlament, que ha fet la Ponència conjunta, és tant com posar les bases per a la seva vulnerabilitat jurídica mitjançant futurs recursos d'inconstitucionalitat, i aquest és un risc que no hem de córrer i que no podem córrer.

En aquest sentit, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió està en disposició d'estudiar les lleis de l'Estat que calgui modificar per tal d'igualar quant a drets i deures el català i el castellà. Volem el màxim consens i rigor jurídic en aquest tema; per això el nostre Grup té el propòsit de sotmetre el dictamen que elabori la Comissió de Cultura, sotmetre'l a la consideració del Consell Consultiu perquè aquest dictamini sobre la seva adequació constitucional i estatutària. I, finalment, en aquest tema vull posar de manifest una vegada més el nostre ple convenciment, el ple convenciment del Grup de Convergència i Unió, que hi ha marge per a un amplíssim acord, que hi ha molts més acords que desacords, que cal arribar-hi, a aquest acord, i que nosaltres el cercarem fins al final.

Els grups de l'oposició –i ara aquesta tarda ho hem pogut veure– han menyspreat les conseqüències que té per a Catalunya l'acord de governabilitat entre el Partit Popular i Convergència i Unió a nivell d'Estat, que ha quedat clar, pel que deia el president de la Generalitat, que nosaltres en aquests temes no triem parella; és evident, nosaltres no triem parella. I això és important, perquè el catalanisme polític mai ha pogut triar històricament, mai ha pogut triar parella a nivell d'Estat; ha hagut de treballar amb el que hi havia, i sempre, per tant, nosaltres, des de la nostra identitat, estem convençuts que en el seu moment vam fer el que calia, i ara hem fet també el que calia. I, escolti, que quedi clar: ni abans nosaltres ens sentíem socialistes pel fet de col·laborar amb el PSOE, ni ara ens sentim conservadors pel fet de fer-ho amb el PP. Nosaltres som el que som i des de la nostra identitat com a nacionalistes tenim l'obligació que el país avanci amb noves cotes de sobirania i de progrés. Per tant, no insisteixin en aquesta direcció. És més, s'ha de reconèixer que amb el pacte actual hem aconseguit –com s'ha dit aquí i s'ha demostrat, a més a més– més que amb l'acord amb els socialistes. Per això les crítiques que hem escoltat no faran variar la nostra posició de responsabilitat.

Volia també fer especial menció del tema del finançament. Els termes exposats pel president de la Generalitat són prou clars i evidents: Catalunya està discriminada econòmicament, i això no ho pot discutir ningú. Aquest matí ha sortit una referència a la Comissió d'Estudi sobre el Concert Econòmic com a Via per a l'Adequat Finançament de l'Autonomia de Catalunya, comissió que està funcionant, que ha fet quinze sessions, senyor Àngel Colom, quinze sessions, i en què han comparegut més de trenta-quatre especialistes. Per tant, no és allò una comissió per passar l'estona, sinó que els seus membres estan fent una feina molt i molt positiva. I és propòsit, és propòsit del nostre Grup Parlamentari procurar que en el proper període de sessions, el que comença i el que va de febrer a juny, però si pot ser als inicis d'aquest període de sessions, aquesta Comissió lliuri l'informe sobre els sistemes de finançament de Catalunya. Aquest és el propòsit, el capteniment del nostre Grup. Ara bé, sigui quin sigui el sistema de finançament, aquest ha d'atorgar més capacitat econòmica per atendre les necessitats socials, laborals i assistencials dels ciutadans, al mateix temps que permeti promocionar i incentivar el progrés econòmic i social.

Catalunya –i també ha sortit durant el debat– és un nació solidària, i aquesta solidaritat sovint és silenciada. En aquest sentit cal que es doni compliment a la Resolució del Congrés dels Diputats que afavoreix la transparència informativa de les relacions entre les comunitats autònomes i l'Estat; només així –només així–, coneixent realment les dades estadístiques, coneixerem amb exactitud l'abast de la solidaritat existent. I aquesta és una dada imprescindible per ajustar el nou model de finançament –és una dada imprescindible. Les dades estadístiques..., en bona part el que deia el president de la Generalitat, que a partir de l'any 98 s'ha de fer una campanya d'explicació en el tema del finançament..., del 98 al 2000 necessitem clarificar dades estadístiques, perquè és un tema fonamental als efectes de determinar l'exactitud de la fórmula que s'hagi d'aplicar a partir del nou sistema de finançament; sistema de finançament que, com ha aprovat aquest Parlament, ha de ser singular, i s'hauran de modificar les lleis que no permeten que això sigui possible, i avanço que cal que tinguem present l'article 45 de l'Estatut, on es preveu un sistema que està encara per desenvolupar.

Una referència breu al fet que el nostre Grup també té preocupació i està preocupat perquè el nivell d'inversions de l'Estat a Catalunya assoleixi l'índex adequat, s'atansi al nivell de població; aquest és un tema que preocupa el nostre Grup i que va lligat amb el tema del finançament. Una segona qüestió: que celebrem l'anunci que ha fet el president del Govern d'impulsar tot un seguit de traspassos que vénen referenciats a donar compliment al que estableix l'Estatut i que ve a ser

això, el compliment de l'Estatut. Esperem que aquests traspassos puguin fer-se realitat.

No voldria deixar de banda la necessitat de la participació directa de Catalunya a Europa; estem nosaltres per aquesta participació i per la projecció de Catalunya en el procés de la Unió Europea, i, per tant, manifestem la nostra preocupació perquè el Govern espanyol no hagi ratificat la declaració annexa al Tractat d'Amsterdam, promoguda pels governs d'Alemanya, Àustria i Bèlgica, que permetria la participació de les regions amb capacitat legislativa, com Catalunya, en els procediments legislatius europeus.

Finalment, senyores i senyors diputats, recordar que el president de la Generalitat demanava ahir que Catalunya tingués ambició com a país i com a poble. Això requereix l'ajut i la col·laboració de tots; aquest és el nostre deure, el deure del conjunt de membres d'aquesta cambra. Les diputades i els diputats de Convergència i Unió treballarem per aconseguir-ho i desitgem que els altres grups de la cambra practiquin una actitud positiva per fer-ho realitat. Estem en un procés de reconstrucció de Catalunya, de reconstrucció nacional de Catalunya, i aquest debat n'és, en pot ser una peça més. Esperem, doncs, que les resolucions que demà els grups presentaran contribueixin a assolir aquests objectius.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor president de la Generalitat no pren la paraula en aquest cas? (*Pausa.*) Donem per acabat el debat.

I, per tal de donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per presentar les propostes de resolució serà demà al matí, de vuit a nou del matí; la Mesa del Parlament qualificarà aquestes propostes a un quart de deu; serà comunicada la qualificació als grups parlamentaris a dos quarts de deu; el termini per presentar les propostes transaccionals s'establirà de dos quarts de deu a les onze; en principi, la qualificació per la Mesa de les propostes transaccionals seria feta a les onze i deu, un quart de dotze. La sessió per al debat i votació de les propostes es reprendrà a dos quarts de dotze de demà al matí.

Fins demà al matí, doncs, a dos quarts de dotze, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.